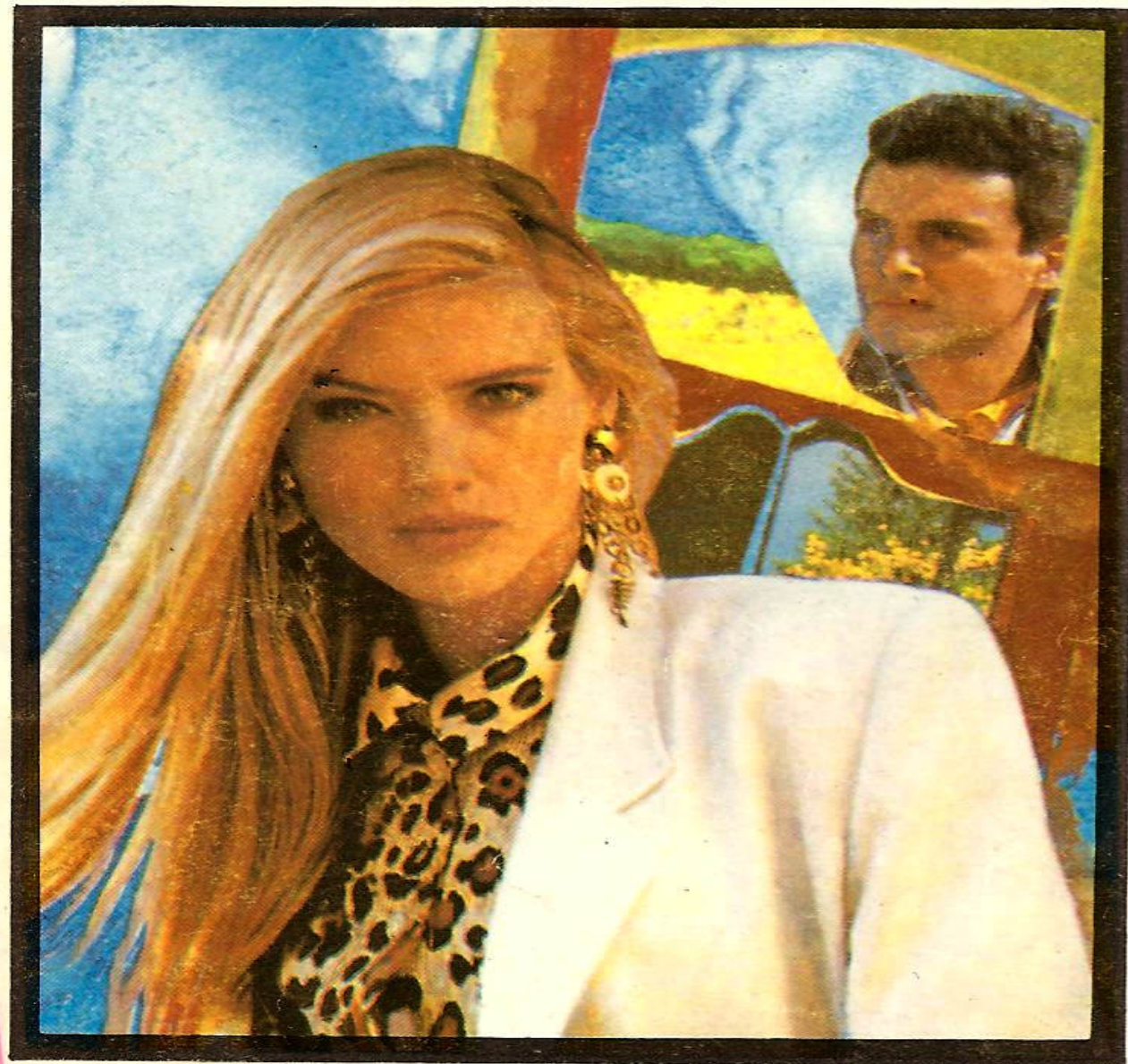

ЛЮБОВНИ РОМАНИ

MADE IN USA

11

НОРА КЕЙД

ЩЕ ТЕ НАКЪРАМ
ДА СЕ ВЛЮБИШ

НОРА КЕЙД ЩЕ ТЕ НАКАРАМ ДА СЕ ВЛЮБИШ

Превод: Детелин Гинчев

chitanka.info

Любимото четиво на романтичната блондинка от Сан Франциско Джени са уестърните. Бляновете ѝ по Дивия запад се сбъдват. На фона на величествения девствен пейзаж е първата среща на Джени с фермера Стив Фелтън — мъж със силна воля и сурова красота. Между двамата прехвърква искра, от която се разразява неугасим любовен пожар...

Романът опровергава твърденията на скептиците, че красивите мечти са само измислица.

I

Огненочервеното слънце потъна в море от жарава зад стръмните скалисти зъбери на внушителния Тийтънски масив. За последен път прозорците по западната страна на издължената бяла сграда се потопиха в златисто сияние, след което над тясната долина бързо се спусна здрач.

Стив Фелтън стоеше в своята облицована в пясъчножълто баня и с енергични движения подсушаваше късата си смолисточерна коса. След това излезе от душа, изтри стройното си мускулесто тяло с груба мъхеста хавлия, праметна я върху горния ръб на стъклената преградна стена и бавно се отправи към съседната просторна спалня. Спря разкراчен в средата на помещението, потънал в дълбок размисъл. Погледът му се спря върху широкото легло, чиято полукръгла горна табла от светъл чам с ясно очертани дървесни жилки меко контрастираше с наситените синьо-зелени багри на ръчно изработената индианска покривка. В предната част на стаята имаше вградена в стената открита камина от недялани камъни, а пред нея, малко встрани, бяха разположени едно тежко кресло с дебела велурена тапицерия и масивна кръгла маса от същото светло дърво, от което бяха изработени леглото и скрина до вратата на банята. Три стъклени плъзгащи се врати водеха към веранда, опасваща цялата западна страна на жилището.

Стив погледна навън към близките планини, чиито тъмни силуети рязко се открояваха на все още светлия хоризонт. Той тихичко си тананикаше някаква мелодия — една стара песничка от безвъзвратно отминалите дни на детството. Преди малко Чък се бе обадил по телефона и бе съобщил, че пристига утре. „Не си създавай грижи заради мен, старче. Утре ще се домъкна по някое време. До скоро.“ Още звучеше в ушите му гласът на неговия по-малък брат.

Докато бавно се обличаше, по устните му играеше лека усмивка. Колко много му липсваше този нехранимайко Чък — това безгрижно слънчево момче, което стремително завладяваше всички около себе си

със своя чар и непресъхваща жизненост! Никой не можеше сериозно да му се разсърди, каквото и да направеше.

И тъй утре двамата щяха да седят удобно разположени пред камината на Стив, подсмивайки се, щеше да слуша приключенските истории на Чък, неговите преживявания в Сан Франциско и успехите му в родеото.

Стив дръпна тежките ръчно тъкани завеси от тъмнокафяво платно пред прозорците, отвори най-горното чекмедже на скрина и потърси носна кърпа. Пръстите му докоснаха гладкото хладно стъкло на една поставена в рамка снимка. Повдигна я към светлината и я разгледа. Постепенно устните му се изкривиха в презрителна усмивка, а тъмните му очи студено заблестяха и се присвиха в два тесни процепа.

„Твоя завинаги, Ийв“ — прочете полугласно посвещението, написано косо през образа на впечатляваща дългокоса блондинка.

— Твоята „вечност“ се оказа ужасяващо кратка, коварна змия такава — изсмя се горчиво той.

Стив извади снимката от рамката ѝ и бавно я разкъса на малки парченца.

— Уличница, трябва да бъдеш изгорена! — промърмори и хвърли късчетата в огъня. — Само да посмее отново сатаната да ми се яви в ангелския образ на някое прелъстително създание като теб — с невинен детски поглед от големи и дълбоки сини очи, с примамващи червени устни, с коси като от златиста коприна и безупречно, съвършено тяло... — той пое дълбоко дъх — аз ще бъда готов да постъпя с вещицата така, както тя заслужава!

Джени Вандийн седеше на предната седалка в малката открита камионетка до Чък и удивено наблюдаваше дивата красота на девствената природа наоколо. Вятърът си играеше със златисторусите ѝ дълги коси, кобалтовосините ѝ очи блестяха, а върху чувствено извитите ѝ яркочервени устни сияеше радостна усмивка.

Бяха тръгнали преди три дни от Сан Франциско — пропътуваха горите на Скалистите планини, покориха височините на Сиера Невада в Калифорния, прекосиха пясъчните пустини, оставиха зад себе си

безлюдните огнедишащи солници на щата Юта и най-сетне достигнаха до каньона на Снежната река в Уайоминг.

— Оттук вече не е далеч нашето ранчо — Чък тикна назад любимата си стара каубойска шапка. — Цивилизованият свят остана зад гърба ни в Джаксън с неговите туристически атракции. Сега вече сме в Дивия запад, Джени.

Той се разсмя по своя весел юношески начин и с пълно гърло заприглася на кънтрито, което звучеше по радиото.

Джени го погледна. Тя харесваше Чък. С всеки изминал ден — колкото по-добре го опознаваше, той все повече ѝ заприличваше на големия брат закрильник, какъвто през цялото си детство бе мечтала да има.

Дрезгавото пеене на Чък изведнъж спря.

— Изглеждаш необичайно весела, Джени — установи той с нотка на задоволство.

Джени се изчерви и смутено отмести поглед от него:

— Мислех си... колко хубаво е да имаш добър приятел... Щастлива съм, че ми даваш възможност да прекарам отпуската си в ранчо сред истинския Запад... Имам чувството, че съм изтеглила голямата печалба от лотарията. Сбъдва се една от моите мечти, Чък. Просто не знам как да благодаря.

— Е, хайде, Джени, не преувеличавай — Чък ѝ се усмихна. — Не забравяй, че с твоето посещение ти също ни правиш услуга. Ние живеем твърде самотно, така че малко разнообразие би ни се отразило добре. В нашето ранчо гостите са винаги добре дошли, трябва да знаеш това.

Джени въздъхна:

— А можехме изобщо да не се познаваме. Та аз едва не побягнах, когато ти ме попита с твоето особено провлачено произношение: „Кажете, мем, къде тук може един самотен каубой да окачи торбата си със зоб?“

— Ние непременно щяхме да се запознаем, защото аз вече държах ласото си. Досега не ми се е изплъзвало нито едно жребче, колкото и опърничаво да е — потупа я Чък дружески по ръката.

— Имаш късмет, че винаги съм бленувала по Дивия запад и разбирам някои от вашите изрази. Смяташ ли наистина, че някой друг във Фриско щеше да те разбере? Най-вероятно щеше да спиш някъде

по улиците и да умираш от глад. Но сега сериозно те питам, Чък, защо реши точно мен да заговориш?

— Ами, знаеш ли, Джени, ти стоеше толкова безпомощна — като бедно малко кученце, което се е изгубило и очаква някой да го спаси.

— Действително се чувствах точно така. Но очевидно никой друг, освен теб не го е било грижа за мен.

— Пфу, тези префинени градски момчета нямат очи за истинското. Те се прехласват пред лъскавите фалшиви дрънкулки, а не могат да оценят скъпоценните камъни.

— Господи, престани вече, Чък.

— Окей, лейди — той й хвърли един дяволит поглед отстрани. — Сигурно повече ще ти хареса следното сравнение: Ти си едно сладко малко пони — младо, жизнено и естествено — съвсем различно от загладените, напудрени, дресирани циркови коне, които те заобикалят в града. — Чък се разсмя гръмогласно и усилвайки докрай радиото, поде рефрена на следващата песен.

Джени се загледа през страничното стъкло. Вековните чворести борове хвърляха тъмнозелени отблясъци с острите си иглички върху стройните сиво-бели стволове, на чиито фон светлите жълто-зелени трепетлики изглеждаха още по-крехки и призрачно красиви.

Тя си спомняше за своето детство, прекарано под грижите на леля Ада. Тази леля Ада никога не се умори да предпазва Джени от коварните потайни помисли на мъжете; винаги строго и неумолимо бе бдяла нищо, ама съвсем нищичко у Джени да не привлича похотливите погледи на тези покварени създания. Със събраните си в стегната конска опашка коси, навлечена в широки, достигащи до прасците й рокли в убити цветове, девойката преминаваше по коридорите на гимназията като сива мишка. И нито веднъж през всичките тези години дори един-единствен неин съученик не се обърна, за да я огледа.

След гимназията тя постъпи в курсове за секретарки и по-късно си намери работа в една застрахователна агенция в Сан Франциско, където работеше и досега, изпълнявайки съвестно задълженията си.

В продължение на три години Джени самоотвержено се бе грижила за тежко болната си леля, докато преди няколко месеца смъртта не бе я освободила от земните й страдания. Оттогава насам Джени живееше уединено в малък мебелиран апартамент. Тя се надяваше, че най-сетне ще може да навакса всичко, което бе

пропуснала в живота си. Оказа се обаче, че не бе толкова лесно да напусне добре утъпкания коловоз на досегашното си съществуване. Прекалено дълбок отпечатък върху нея бе оставило възпитанието на леля Ада — някак неусетно тя бе усвоила нейните възгледи и ги бе превърнала в свои.

И тогава в живота ѝ като пречистваща пролетна буря бе нахлул Чък. Като някакъв рицар с шпори и каубойска шапка той бе дошъл да я спаси. Внезапно един мъж се бе заинтересувал от нея. За пръв път Джени не разбра как се случи. Нейната плахост постепенно отстъпи място на зараждащото ѝ се самочувствие и тя извърши неща, за които по-рано не би посмяла и да помисли. Успоредно с душевното ѝ преображение, с новопоявилата се способност да се наслаждава на живота се бе променила и външността ѝ. Тя се измъкна от отеснялата черупка на дотогавашната си невзрачна същност и се превърна в извънредно привлекателна красива млада девойка, на чийто природен чар никой не можеше да устои. И всичко това дължеше на Чък — на това мило непокварено момче от Запада, което дори не подозираше, че я бе освободило от невидими окови.

— Джени, виж! Там отсреща са резерватите на лосовете! — възбуденият глас на Чък я откъсна от мислите ѝ.

Джени отмахна няколко кичура коса от лицето си и напрегнато се взря в посоката, в която ѝ сочеше.

— Не виждам никакви лосове.

— Аз също — засмя се Чък. — През лятото те се връщат в горите, зиме обаче тук се събират по осем-девет хиляди. А сега можеш да видиш и планината Тийтън, за която съм ти разказвал — и той посочи напред.

Очите ѝ проследиха показалеца му. Вляво тучната зелена долина се разширяваше, а по периферията ѝ растяха високи прави борове с огромни смарагдовозелени корони. Над върхарите им стърчаха релефно очертани сиво-сини скални масиви. Джени затаи дъх и безмълвно се наслаждаваше на гледката. Доста време мина, преди отново да може да заговори:

— Твоята родина е приказно красива, Чък — промълви тя. — Смяташ ли, че ще бъде добре дошла във вашето ранчо?

— Искан ли питане! Стив ще се върти около теб като мечка, подушила мед. — Чък се разсмя при вида на изплашената ѝ

физиономия. — Не се страхувай, моето братле не е толкова побъркано като мен. Стив е човек, който знае какво значи отговорност и умее да се държи подобаващо — с две думи, той е истински джентълмен.

— Разкажи ми повече за него.

— Стив ме е отгледал. Аз бях нежелан изтърсак. Мама вече била прехвърлила четиридесетте, когато съм се появил на бял свят. Тя умря скоро след моето раждане. Татко имаше твърде малко време за мен — от сутрин до вечер бе погълнат от грижи за ранчото. Когато навърших една година, се случи нещастieto с него — един необязден жребец го хвърли на земята, той не можа да се излекува от тежките наранявания и скоро след това почина. Така по принуда Стив трябваше да ми бъде и баща, и майка, а същевременно той единствен носеше на плещите си отговорността и за ранчото. — Чък поклати глава. — И до днес за мен остава загадка как е могъл да се справя с толкова много задължения. По това време той едва бе навършил двадесет години. Бедният Стив нямаше време да възмъжава постепенно, трябваше за една нощ да се превърне в зрял мъж. — Чък се загледа унесено в далечината. — Може би затова винаги е толкова сериозен. Отговорността е тежко бреме.

Джени кимна.

— Но тогава твоят брат е с доста години по-възрастен от теб? — изненадано го погледна тя.

— О, понякога ми се струва, че е прастар. Прастар и мъдър.

В представите на Джени изникна една добронамерена бащинска фигура: як мъж на средна възраст, облечен в избелели джинси, със загрубяла от слънцето и ветровете кожа, с тежки мазолести ръце и помъдрия поглед, издаващ зрелост и дълъг жизнен опит.

— Никога ли не е искал да се ожени? — попита тя.

Чък повдигна рамене:

— Не знам със сигурност. Всъщност той никога не се е оплаквал от липса на приятелки. Но това бяха винаги кратки, необвързващи запознанства. Един-единствен път имаше нещо по-сериозно с жена, и когато тя го напусна, това почти го извади от релсите.

— Жал ми е за твоя брат. Той трябва да е забележителен човек.

— Такъв е наистина. А ти, Джени? Имаш ли други роднини, освен леля си?

— Не — тя поклати глава. — Аз съм родена в Индия, където родителите ми работеха като мисионери. Когато навърших пет години,

ме изпратиха в Калифорния при леля Ада — сестрата на татко. Трябваше да изчакам там да премине голямата холерна епидемия, която вилнееше в много области на страната. Но тъй като мама и татко също станаха нейни жертви, аз останах в Щатите при леля Ада, която ме и отгледа.

— Лесно може да се види какви са последствията от това — подметна Чък шеговито.

Джени едва забележимо сви устни. Тя си спомни многобройните строги правила и забрани, които трябваше да бъдат спазвани. Спомни си за стиснатата уста на лелята, когато сутрин, обед и вечер четеше на глас от Библията, за острите предупреждения да се пази от мъжете и от техните мръсни намерения и че като порядъчно момиче трябва да избягва тяхната компания.

— Тя го е правила с най-добри намерения — лаконично отвърна Джени.

Чък въздъхна завистливо:

— Сан Франциско е хубав град. В него може да се живее много приятно.

Джени се поколеба при отговора си:

— Действително градът ми харесва, но... в него не се чувствам у дома си, по-скоро се чувствам чужденка там. Да намериш приятели, не е тъй просто, а сама не обичам да излизам.

— Би ли живяла някъде другаде?

— Да, мисля, че тук, на Запад, бих се чувствала дори щастлива.

— Наистина ли? Защо точно на Запад?

— Сигурно ще ми се изсмееш, ако ти кажа. От години купувам от книжарниците всички уестърни, които успея да намеря. Чета ги с голям интерес.

— И вероятно си представяш тукашните мъже като приказните им герои? — Чък се разсмя от все сърце. — Дано да не се разочароваш прекалено, когато видиш как стоят нещата в действителност.

— О, не се безпокой, леля Ада се постара да ме приучи да не храня илюзии, че мечтите могат да се превърнат в реалност. Не, Чък, аз харесвам героите от уестърните не само заради тяхната смелост и рицарското им поведение; онова, което най-много ми допада, е тяхната независимост, възможността им да живеят свободно и неограничавани от нищо.

— Но тази свобода също има своите граници, Джени. Който притежава земя и добитък, е обвързан с тази собственост. Времето, когато каубоите можеха да съберат цялото си състояние в две чанти на седлото и безгрижно да кръстосват страната, принадлежи вече на романтичното минало. От неограничената свобода на безстрашните герои в твоите романи на нас ни е останал само необятният простор на страната ни. — Чък тръсна глава. — Но поне сами сме си господари. В това отношение ти имаш право, момиче Джени.

Джени безмълвно кимна и се усмихна. „Джени“ — толкова мило и младежки весело звучеше галеното ѝ име. Откакто бе дошла от Индия в Америка, никой никога не се бе обръщал към нея така. Всички я наричаха Дженифър, затова сега ѝ се струваше, че и новото ѝ име съответства на новата ѝ същност. Тя се чувстваше по-млада, по-лекомыслена и по-жизнерадостна от всякога.

— Пристигнахме — гордо обяви Чък със сияещо лице, насочвайки колата към висока врата от издялани трупи. На горната напречна греда с нажежено желязо бе издълбано „Ранчо Фелтън“.

Джени преглътна с усилие. Недалеч от тях, в подножието на веригата от хълмове, бе струпано голямо множество плоски бели постройки, които изглеждаха като малко село. Малко по-нататък, върху едно широко плато, се намираше самотна продълговата жилищна сграда.

— Това ли е вашето „малко старо ранчо“? — попита тя слисано.

— Точно това — ухили се Чък.

Джени го изгледа невярващо:

— Боже мой, Чък, колко голямо е владението ви!

— Ще се съберат няколко хиляди хектара.

— Няколко... няколко хиляди хектара?! — Джени шумно си пое въздух. Колко ли още такива изненади ѝ бе приготвил Чък? Тя го гледаше втренчено и изведнъж я обхванаха съмнения дали с тесните си джинси и избелялата тениска би се вписала в едно очевидно потомствено благородническо обкръжение. При тази мисъл Джени започна неспокойно да помръдва насам-натам по седалката.

Чък спря колата пред най-голямата конюшня.

— Хей, стар койоте, как вървят работите? — провикна се той към един среден на ръст, набит мъж, който тъкмо излизаше, праметнал седло през рамо.

— Гръм да ме порази дано, ако това не е гласът на нашето мило слънчево момче! — весело откликна непознатият.

Джени си отдъхна облекчено. Макар че представата ѝ за малкото старо ранчо се бе оказала свършено неточна, то поне образът на по-големия брат до известна степен съответстваше на нейните очаквания. Тя отвори вратата, скочи от колата и с леки стъпки се приближи към двамата мъже, които през смях се тупаха по раменете.

— Е, братлето ми, дойде значи най-сетне времето, отново да се завърнеш вкъщи?! — прозвуча неочаквано зад гърба на Джени плътен и дълбок мъжки глас. — Сигурно в града е имало голяма суматоха, много по-голяма от тази, която настава при нас, когато изпуснем всички говеда едновременно.

Гърлен смях последва думите му.

— Спокойно можеш да се обзаложиш, че беше точно така, големи братко. Трябваше да видиш тези нещастни туристи в новичките им лъскави ботуши и колосани каубойски шапки как бягат като подплашени зайци из улиците, когато профучавах с все сила по завоите.

Джени се обърна и се стъписа. Очите ѝ широко се разтвориха. Пред нея стоеше мъж, който като че ли бе излязъл направо от нейните уестърни. Толкова близо, че можеше да го докосне, стоеше той — истинският герой на нейните сънища — мускулист, красив, със спираща дъха витална мъжественост. За миг тя смутено притвори очи. Ако ранчото с неочакваните си мащаби я бе оставило без думи от изумление, то „старият Стив“, както Чък шеговито наричаше своя брат, окончателно я извади от равновесие.

— Чък... — промълви тя едва чуто.

— Я виж ти! — Стив като че ли едва сега истински я забеляза.

Обърна се към нея и докато изненадано я разглеждаше, изразът на лицето му се промени по един доста застрашителен начин. Усмивката угасна върху устните му — те образуваха една тясна черта, а тъмните му очи, пълни досега с топлота и симпатия към Чък, внезапно блеснаха студено и отблъскващо враждебно.

— Виж кого съм довел от Сан Франциско! — Чък, който не бе забелязал нищо от странната промяна у брат си, хвана Джени за ръка и погледна към него, очаквайки сякаш аплодисменти.

Несигурно усмихвайки се, Джени протегна десница на Стив. Сърцето ѝ тревожно трепна. Мразеше ли я този човек? И защо? Той никога преди не я бе срещал.

— Коя е тази? — гласът на Стив звучеше раздражено.

Веселата усмивка на Чък изчезна от лицето му.

— Стив, искам да ти представя Джени Вандийн. Тя ще прекара ваканцията си тук при нас. Аз я поканих... — той отпусна безпомощно ръце.

— Джени Вандийн — повтори Стив, сякаш това бе най-долното проклятие, което знаеше.

Джени гледаше ужасена ту единия, ту другия. Какво бе сторила на Стив Фелтън, че се държеше така грубо?!

— Добре, заведи я в къщата. Луиз ще се погрижи за нея. А ти веднага след това ела в обора, че имаме много работа.

С тези думи, при които Чък се сви като под камшични удари, Стив рязко се извърна и ги остави сами.

Чък гледаше след него. Долната му челюст увисна и червенина обля лицето му.

Очите на Джени се напълниха със сълзи. Никога досега не се бе чувствала толкова унижена, както в този момент. Искаше ѝ се да потъне в земята от срам.

— Джени... — Чък стисна ръката ѝ. — Вярвай ми, Джени, нямам представа какво става със Стив. Не мога да си обясня... — той озадачено вдигна рамене.

— Чък... — Джени пое дълбоко дъх и издаде напред брадичката си. С какво право Стив Фелтън се държеше по такъв недостоеен начин с нея? Трябваше ли тя да допуска това? Гняв и възмущение постепенно замениха безпомощното разочарование, което първоначално бе породило в нея отблъскващото поведение на Стив.

— Чък, искам да си взема стая в някой мотел.

— Не мога да ти опиша колко отвратително се чувствам, Джени. Но повярвай, вината не е твоя. Няма за какво да се упрекваш.

Той я гледаше с такова отчаяние, че за момент ѝ се прииска да го вземе в прегръдките си и да го утеши.

— Утре рано ще те откарам обратно до Джаксън, обещавам ти. По това време не може да се намери свободна стая никъде.

Джени се поколеба. Никак не ѝ се искаше да се срещне още веднъж със Стив. Но имаше ли избор?

— Добре, Чък, ще си тръгна утре рано.

Тя стисна устни и без да каже нито дума повече, отново се качи в колата. Мълчаливо пътуваха в гаснещата светлина на залязващото слънце нагоре по пътя към къщата.

Високо над потъналата вече в сянка долина се издигаха като предупредителни знаци острите зъбери на планинските върхове и обагрени в розово облаци. Джени тихо въздъхна. Това бе страната на нейните мечти. Тук тя би могла да бъде щастлива.

Чък свали багажа на Джени и го занесе на верандата. Тя бавно го следваше.

— Моля — той блъсна с крак едното крило на богато украсената с дърворезба голяма двойна врата от тъмен дъб.

Джени влезе вътре и спря очарована. Не бе очаквала да намери толкова силно издържана рустикална^[1] подредба. В камината пращеше ярък огън и изпълваше помещението с приятния аромат на горящи дърва. Червеникавокафяви тежки кожени кресла приканваха към отмора. Лампиони с абажури от грубо, домашно боядисано платно разпръскваха мека приглушена светлина, която се отразяваше в излъскания до блясък дъсчен под. Тъкани килими с индиански мотиви бяха разпръснати като цветни островчета в огромната стая. В отсрещния ѝ край имаше старинна маса за хранене с красиви столове и масичка за сервиране от тъмно орехово дърво.

Джени едва се стърпя да не се разсмее високо. Така значи изглеждало „малкото старо ранчо“ — скромното убежище на „двама самотни ергени“, което тя се канеше да чисти и подрежда като отплата за великодушно предложените ѝ от Чък храна и легло.

Някъде се отвори врата:

— Чък!

— Луиз, стара приятелко! Тук съм! — Чък се втурна към една нисичка сивокоса жена, прегърна я и стремително я завъртя около себе си.

— Крайно време беше, младежо, да се появиш отново при нас — Луиза цяла сияеше. — Човек би си помислил, че не искаш вече да имаш нищо общо с нас, загубените планинци. Но стига съм бърборила, сигурно си гладен като вълк.

— Дума да няма, ти наистина добре ме познаваш, Луиз. — Той ѝ намигна съзаклятнически. — Но почакай. Преди да се върнеш в твоето тайнствено вълшебно царство, искам да ти представя един гост — и той заведе Луиз при Джени.

— Джени, мога ли да ти представя Луиз — дамата, която упражнява върховната власт вкъщи. Ако някой от нас не върви в крак, тя го вкарва в пътя.

Джени усмихната протегна ръка на жената:

— Радвам се да се запознаем, Луиз. Казвам се Джени. Джени Вандийн. Добър ден.

Луиз я изгледа, като че ли беше някакво привидение.

— Стив видя ли я вече? — напрегнато попита тя.

— Естествено — усмивката замръзна върху устните на Чък. — Няма ли поне да я поздравиш?

— Добър ден, мис — тя кимна кратко. — А сега моля да ме извините, имам работа в кухнята.

Обърна се и припряно тръгна.

— В коя стая ще настаним Джени? — извика Чък след нея.

— Знаеш, че стаите за гости са винаги подредени. Потърси ѝ ти една — и вратата хлопна зад гърба ѝ.

С намръщено чело Чък взе отново багажа на Джени.

— Ще я видим ние тая работа — промърмори той. — Много бих искал да разбера какво се разиграва тук.

Джени го последва. Макар че се стараше да държи главата си изправена, тя вече бе изгубила самообладание.

— Мисля, че тази стая ще ти хареса. — Чък я въведе в едно просторно помещение в дясното крило на жилищния тракт. — Зад тази врата имаш самостоятелна баня и тоалетна — той посочи към отсрещния край и се отправи към изхода. — Сигурно ще искаш да се поосвежиш малко — или каквото там правите вие момичетата.

Кимна ѝ окуражително и хвана дръжката на вратата:

— Вечерята е точно в шест.

— Един момент, Чък.

— Да, Джени?

— Можеш ли да ми обясниш, защо всички в това ранчо се отнасят с мен като с прокажена?

— Нямам никаква представа — той повдигна рамене. — Никога досега не съм водил момиче вкъщи. Може би тук се крие отговорът на загадката. Вероятно са малко шокирани. Да, сигурно това е обяснението. Но почакай само, още на вечеря нещата ще си дойдат на местата, положително — Чък ѝ махна за сбогом и бързо изчезна.

Джени уморено се отпусна на широкото легло. „Стив ще се върти около теб като мечка, подушила мед“ — думите на Чък отекваха в ушите ѝ като горчива подигравка. Той се държи по-скоро като мечка, нападната от рояк разлютени пчели — помисли си с лек привкус на самоирония.

Въздишайки тежко, тя стана, за да спусне завесите. След това извади от куфара несесера си и влезе в банята, тонирана в туркосиньо и бяло. Но Джени изобщо не беше в състояние да оцени изящното, с много вкус подредено обзавеждане. Чувстваше се изтощена и потисната, а при мисълта, че след малко ще трябва да седне на една маса със Стив, усети лек пристъп на гадене в стомаха си.

Развъртя крановете и си приготви вана. Поклати глава. Очевидно и братската любов може да направи човека сляп за недостатъците на другия. Как иначе би могла да си обясни крещящото несъответствие в оценката на Чък за неговия брат?

Съблече се и влезе във ваната. Стив я бе изгледал така, като че ли искаше моментално да я изхвърли от това място. Но защо? Дали се страхуваше, че тя ще му отнеме Чък? Затвори очи и пред нея изплува образът на Стив. Виждаше ясно атлетичната му фигура, плавните му гъвкави движения и чуваше дълбокия му топъл глас. Какво ли би било, ако този глас тихо ѝ нашепваше любовни слова? Ако тези устни я целуваха, ако тези ръце я галеха?

Джени рязко се изправи. Накъде я водеха нейните мисли? Пет пари не даваше тя за Стив, за този груб, арогантен тип!

Излезе от ваната и затърка тялото си, докато усети иглички по кожата. След това отиде в спалнята и полегна върху леглото. До вечерята имаше още около час, така че спокойно можеше да си позволи няколко минути благодатна почивка.

---

[1] Рустикален (лат. *rusticus*) „селски“ — архитектурен стил, характерен с простотата и самобитността си — Б.р. ↑

II

— Джени! Вечерята е сервирана!

Джени стреснато отвори очи. Къде се намираше? Опита се да се ориентира в тъмнината, трескаво затърси ключа на осветлението.

— Джени, чуваш ли ме? — на вратата вече се чукаше настойчиво.

— Чък, ти ли си? Идвам веднага!

Най-сетне напипа ключа, натисна го и я обля светлината на два стенни аплика. Джени погледна часовника. По дяволите! Беше почти шест. Трябва да бе заспала дълбоко.

Скочи от леглото, изтича в банята и наплиска лицето си със студена вода. Върна се в стаята и с най-голяма бързина измъкна от куфара чисти бикини и сутиен; облече ги, а после нахлузи една свободна батистена блуза и тъмносиня, силно клоширана памучна пола. Отказа се от чорапи и обу на бос крак бели сандалети с тънък полувисок ток. Каква нелепост! Тъкмо тази вечер искаше да излъчва спокойствие и душевен покой, да изглежда изискана и неотразимо женствена.

Джени се втурна обратно в банята, с няколко бързи движения на четката придаде донякъде форма на косата си, нанесе дебел слой черен туш на миглите и обилно начерви устните си с яркорозово червило.

Останала без дъх, забърза по коридора. Хвана дръжката на вратата и дълбоко си пое въздух. След това отвори и бавно влезе в трапезарията.

Стив седеше на челното място на масата и гледаше към нея. По непроницаемото му лице не можеше да се прочете нито една негова мисъл. На срещуположната страна, окуражително усмихнат, Чък стоеше изправен с ръце върху облегалката на един от столовете.

— Това е твоето място — покани я той и отмести стола назад.

Джени седна.

— Благодаря, Чък. Съжалявам, че закъснях.

— Не е голяма беда — Чък отбягна погледа ѝ и също седна.

Джени взе чашата с вода, поставена пред нея, и припряно отпи няколко глътки. Плахо погледна към Стив, за да види дали бе забелязал издайническото треперене на ръката ѝ.

Той бе облечен в светла памучна риза и плътно прилепнали по бедрата му, безупречно ушити панталони в същия цвят. Дрехите стояха като излети по съвършено пропорционалното му атлетическо тяло. Погледът на Джени се спря на ръцете му. Те не приличаха на елегантно поддържаните ръце на градски човек; това бяха силни, почернели от слънцето и вятъра ръце на мъж, свикнал здравата да работи на открито. Ръце, целите в мазоли и белези от рани. Може би също такива мазоли и белези бе издълбал животът и в сърцето му? Възможно ли беше това да е причината, поради която той се отнасяше така враждебно с нея?

Стив вдигна глава и за миг погледите им се срещнаха. След това той се загледа в блузата ѝ. На устните му се появи презрителна усмивка.

Джени сведе очи надолу и застина. Изгаряща червенина изби по страните ѝ: в бързината бе забравила да облече корсаж под прозрачната си блуза! Тя се почувства мъчително неловко, идеше ѝ да се скрие в миша дупка.

На масата цареше гробно мълчание. Във въздуха витаеше ясно доловимо напрежение. Чък гледаше навъсено пред себе си. Устните му бяха стиснати до побеляване и образуваха тънка права линия, а брадичката му предизвикателно бе издадена напред като на заинатено малко дете. Той преднамерено избягваше да поглежда брат си в очите. Какво ли му беше казал Стив? Джени нервно отмести приборите си за хранене встрани. Тя съжаляваше за Чък, че се бе съгласила да дойде с него в ранчото. Но от друга страна, нямаше ли право той като пълнолетен млад мъж да доведе със себе си момиче по свой вкус, без да се налага предварително да иска позволение от Стив?

Луиз влезе в стаята. Тя носеше супник и го сложи на масата пред Стив.

— Хмм... — Чък подуши с нос въздуха. — Човече, мирише на моето любимо ядене: гулаш! Ти си истинско съкровище, Луиз!

Изглеждаше, че смехът му щеше да разсее късачото нервите напрежение. Но моментното чувство на облекчение у Джени изчезна почти веднага, тъй като тя забеляза неподвижното лице на Стив и киселото изражение на Луиз. „Бедни ми Чък — помисли си тя, — тук вкъщи ти все още си «малкият», комуто наистина някои неща се прощават, но който все пак има нужда постоянно да бъде наглеждан и контролиран.“

Луиз напусна стаята, за да се погрижи за останалата част от вечерята. Тя донесе крехка варена царевица и задушен зелен боб, сочни листенца салата и кошничка, пълна с още димящ хрупкав хляб.

Стив се зае да разпреди яденето. Джени пое чинията си, от учтивост благодарейки с половин уста. Но макар че всички ястия имаха превъзходен вкус, тя успя да преглътне само няколко хапки, и то единствено от чувство за приличие. В тази потискаща атмосфера на враждебност и отчуждение гърлото ѝ бе като затъкнато.

По време на яденето Чък се опита да поведе непринуден разговор с Джени. Той ѝ говореше за Сан Франциско, за общите им преживявания там, като че ли брат му изобщо не присъстваше. Изреченията му започваха почти винаги с: „Спомняш ли си, когато ние двамата...“ или пък с: „Господи, голям майтап беше, когато ти и аз...“

В противовес на разводненото му многословие, приносът на Джени към разговора бе предимно едносричен. Тя страхливо наблюдаваше Стив с периферното си зрение. Но той не проявяваше ни най-малък признак на заинтересованост и спокойно се хранеше. Най-сетне отмести встрани чинията и приборите си.

— Как се запознахте с Чък? — Стив безцеремонно прекъсна неспирното дърдорене на брат си и се приведе напред.

Джени трепна, уплашена, че той така внезапно я заговори, задави се и започна да кашля.

— Тя ме прибра от пристанището — побърза необмислено да ѝ се притече на помощ Чък и се ухили.

Джени искаше да обясни, че се е намирала там по поръчение на шефа си във връзка с някакви служебни дела, за да попречи на Стив да си направи грешни изводи, но нов пристъп на кашлица заглуши думите ѝ.

Луиз влезе да разчисти масата.

— Не ви ли хареса нашата проста храна? — заядливо подметна тя, докато прибираще почти пълната чиния на Джени. — Не е достатъчно изискана за една дама, нали?

— Напротив, напротив... беше много вкусно...

Но Луиз въобще не я слушаше. Мърморейки сърдито, тя обърна гръб на Джени и напусна стаята. Малко по-късно мълчаливо сервира кафето.

Стив също не направи повторен опит да възобнови прекъснатия разговор. Седеше, вперил безучастен поглед някъде в пространството, и бавно пиеше кафето си.

Неловката тишина внезапно бе нарушена от пронизителен автомобилен клаксон. Отвън с мощен рев се приближаваше някаква кола. Чакълът по алеята захрущя под гумите ѝ. После двигателят угасна, хлопка се вратата и в стаята влетя една млада жена, весело провиквайки се:

— Здравейте, мили мои!

— Глория! — лицето на Стив светна.

Той скочи и посрещна жената, прегърна я и сърдечно я целуна. В отговор тя любвеобилно склучи ръце около шията му и се притисна към него.

— Хм... — проточи — не си се отучил да целуваш.

Джени не можеше да откъсне поглед от двамата. Дълбоко в себе си усети някакво странно бодване.

— Здравей, Чъки — непознатата намигна през рамото на Стив.

Чък погледна измъчено към Джени и изкриви лицето си в гримаса.

— Здравей, Глория. Отново на село? — той се изправи с явно нежелание и направи нещо като поклон.

— Естествено, скъпи. Нали знаеш, че и аз като прелетните птици всяка година се връщам да презимувам вкъщи на топло. — Глория се усмихна ослепително.

Джени я разглеждаше със завист. Искрящи дълбоки черни очи, яркочервени устни, гарвановочерни блестящи коси, падащи на меки вълни по безупречните ѝ рамене. Нещо индианско имаше както във външността ѝ, така и в живота ѝ темпераментно излъчване. Сребърни верижки украсяваха шията и тесните китки на ръцете ѝ. На всеки пръст от добре поддържаните ѝ ръце проблясваше по един пръстен, а

на ушите ѝ се полюшваха огромни сребърни обеци, които подрънкваха при всяко нейно по-енергично движение. Невероятно дългите ѝ стройни крака бяха обути в тясно прилепнали черни джинси, около талията си носеше широк виолетов кожен колан, а една дълбоко деколтирана копринена блуза в същия цвят нюанс допълваше тоалета на тази извънредно ефектна жена.

— Липсвах ли ти, Чъки? — подразни го тя и облегна глава на рамото на Стив.

— И още как! Дните без теб бяха истинско мъчение — отвърна Чък, без да може да прикрие пълната липса на въодушевление в гласа си.

Глория звънко се засмя:

— Все същия недодялан мечок си е останал нашият мил малък Чък — погледът ѝ се спря върху Джени. — Я гледай ти! Коя е тази? — тя повдигна въпросително вежди и безцеремонно я загледа.

— Мога ли да ви запозная: Джени Вандийн — Глория Викърс.

— Здравейте, приятно ми е — Джени кимна неуверено.

— Здравейте — краткият поздрав бе хладен и високомерен. — Нова любов, а, Чъки?

— Джени идва от Сан Франциско. Тук при нас ще прекара отпуската си — обясни Чък с предупредителни нотки в гласа.

— Колко мило! А какво ще каже за това скъпата Хелън?

Чък се изчерви, и сви юмруци:

— Това няма нищо общо с Хелън!

Джени учудено се взря в зачервеното му лице. Коя беше Хелън?

— Е, щом така смяташ... — Глория вдигна рамене и седна на свободния стол до Стив.

— Искаш ли нещо за ядене? — нежната му усмивка накара Джени да затаи дъх.

— О, не, скъпи, благодаря. Толкова рано вечер не мога да хапна нищо.

— Но все пак ще изпиеш едно кафе, нали?

Тя се наклони плътно към него:

— Друго нищо ли няма да ми предложиш?

Джени преглътна на сухо.

— Нищо друго... в момента — Стив се подсмихна. — Луиз, имаме гост! Моля те, донеси още една чаша кафе! — извика и отново

веднага се обърна към Глория. — Тази година ти се върна по-рано от обикновено?

— Колко мило, че това ти е направило впечатление. Имах цял куп гости и не можех просто така да ги отпратя.

— Глория, най-после отново сте тук. А аз вече мислех, че сте ни отписали. — Луиз сложи кафето на масата пред нея.

— Но, Луиз, как можахте да си го помислите? Шест месеца в Ню Йорк са ми повече от достатъчни. След тях се нуждая от малко чист въздух — тя скочи и прегърна домакинята. — Ах, Луиз, колко е хубаво, че отново ви виждам! Имам подарък за вас, после ще ви го донеса.

На Джени тази прекалена сърдечност ѝ се стори малко фалшива, но очевидно Луиз не приемаше така нещата. Лицето ѝ грейна в доволна усмивка, като тази, с която бе приела бурните приветствия на Чък преди няколко часа.

— Благодаря, но нямаше нужда, Глория — каза тя. — Ако още някой иска кафе, оставям каната тук — и отново влезе в кухнята.

Глория поведе оживен разговор със Стив, вмъквайки от време на време и Чък в него, при което проявяваше подчертан интерес към неговите коне. С Джени се държеше така, като че ли тя изобщо не присъстваше. Въпреки това инстинктивно Джени усети, че Глория не я изпуска нито за секунда от погледа си. Чувстваше прекалено ясно подчертаната враждебност, която лъхаше от тази жена. Но особено болезнено за нея бе да види промяната, настъпила у Стив; колко очарование имаше в смеха му, колко приятелски се държеше, колко внимателен и любезен бе станал той. Защо с нея се държеше съвсем другояче?

— И ти, значи, доведе със себе си момиче от последното родео? — Глория гледаше подигравателно към Чък, а след това премести поглед към Джени. — Не сте ли едно от ония момиченца, които се влачат от родео на родео след младите си герои, за да се хвърлят в краката им при удобен случай и да изпълнят всяко тяхно желание?

Джени стана тебеширенобледа. Отвори уста, но не успя да издаде нито звук. Вместо нея гневно отговори Чък:

— Джени има добра работа и установено положение в Сан Франциско. Тя ще прекара тук годишния си отпуск, както ти казах преди малко.

— Ах, така ли? Прекрасно — Глория се изправи. — Е, до утре вечер тогава, скъпи — изгука тя и дари Стив с една прелъстителна усмивка. — Чао, Чъки, съкровището ми. Довиждане... Джени, нали така беше името ви?

Джени вдървено кимна, а Чък процеди едно „чао“ през стиснати зъби.

— Ако още веднъж ме нарече „Чъки“, направо ще експлодирам — изсъска той, когато Стив излезе да изпрати Глория.

— Коя е тази невъзможна жена?

— Баща ѝ притежава огромно ранчо недалеч оттук, но не го управлява той лично. Живее в Ню Йорк и идва веднъж на няколко години. Глория живееше с мъжа си в ранчото. Разведоха се преди две години и оттогава прекарва зимата и пролетта в Ню Йорк, а лятото и есента предимно тук. Тя упорито преследва Стив и се боя, че вече го е хванала в примката си.

„Значи така стоят нещата“ — помисли си Джени. Стив и Глория идеално си пасваха, особено що се отнася до единодушната им неприязън спрямо нея.

— Какво ще кажеш да завършим този първи ден, като поседим пред камината и поговорим?

Чък се изправи и се протегна.

Джени погледна към блузата си:

— Добре, само ще отида да си наметна една жилетка, стана ми малко хладно.

Когато се върна, тя намери Чък седнал на канапето пред камината, с крака върху ниската масичка отпред. Стив стоеше до него и палеше лулата си.

— Човече, бях забравил колко уморителен може да бъде денят тук на открито. — Чък се протегна и широко се прозина.

— Даа, тук не ти е Сан Франциско, братле. Сега ще разбереш какво значи работа — гласът на Стив звучеше хладно, но не и недружелюбно.

— Ела, Джени, седни до мен — Чък я притегли на канапето до себе си и хвърляйки предизвикателен поглед на Стив, обви ръка около раменете ѝ.

— Недей, Чък — възпротиви се тя, забелязвайки неодобрителния поглед на Стив.

Но Чък само се ухили хлапашки и още по-силно я притисна към себе си.

— С какво се занимавате в Сан Франциско, мис Вандийн? — Стив придърпа едно кресло до камината и седна.

— Аз... аз работя в една застрахователна агенция. Секретарка съм на шефа.

— Тогава сигурно не можете да си позволите да живеете нашироко. В един такъв голям град животът съвсем не е евтин.

— О, Джени припечелва по някой и друг долар от странични неща — изтърси Чък, преди тя да успее да си отвори устата. Той имаше предвид ръкописите, които печаташе вечер на старата си раздрънкана пишеща машина. Но така, както го каза, излизаше, че Джени се занимава с несериозни неща, а може би и не съвсем почтени.

— Тъй си и мислех — отвърна бързо Стив, преди да дочака евентуално пояснение от нейна страна. — Впрочем ти каза ли на Чарли, че утре трябва да поправи източната врата на обора? — смени той най-неочаквано посоката на разговора.

— По дяволите, забравих...

— Не смяташ ли, че трябва да го сториш сега, и то по най-бързия начин?

За миг по лицето на Чък се появи израз на упорство:

— Слушай, Стив... — и спря наред думата. — Можеш ли да се лишиш за няколко минути от присъствието ми, любов моя? — иронично се обърна той към Джени.

— Надявам се да не бъда изядена веднага от „него“ — отвърна тя, като под „него“ имаше предвид Стив, който, втренчен в огъня, седеше неподвижно в креслото. Едва след това осъзна, че Чък я бе нарекъл „любов моя“. Какво ставаше с него? Джени го наблюдаваше как прекоси с твърди стъпки стаята, взе шапката си от закачалката и излезе.

— Харесва ли ви нашето ранчо, мис Вандийн?

Джени стреснато извърна глава.

— Да... о, да... много. Чудесно е. Не бях си го представяла толкова огромно, толкова впечатляващо... — замлъкна, защото усети как отново потъва в мечтите си.

— Сигурно сте много доволна от себе си.

— Доволна? Но... Не ви разбирам...

За какво говореше той?

Стив се облегна.

— Доволна от това, че залогът очевидно си е струвал.

— Какъв залог? — Джени го гледаше объркано. — Съжалявам, но наистина не разбирам за какво намекувате.

Стив се приведе напред в креслото.

— Чък има момиче тук. Момиче, каквото му подхожда. То е родено тук, обича земята ни. Много се заблуждавате, ако си мислите, че аз безучастно ще гледам как някаква уличница от големия град се умилква около брат ми, за да се пъкне наготово в топлото гнезденце и да разбие живота му — погледът му буквално я пробождаше.

Джени застина като парализирана на мястото си, гледайки го с невярващи очи. Той я бе нарекъл „уличница“! Мускулите ѝ се изопнаха, сви юмруци и скочи.

— Не! — изкрещя тя. — Вие се лъжете! Аз... аз съм порядъчно момиче! Не искам да измествам приятелката му! Ние с Чък сме просто приятели — нищо друго!

Стив подигравателно разтегли устни.

— Вярвам на всяка ваша дума. А сега чуйте ме добре, мис Вандийн. Това голямо имение носи немалко приходи, както вероятно се досещате. Но в същото време поддържането и стопанисването му поглъщат много големи суми. Кое то остава, не е достатъчно за скъпи бижута, разточителни пътешествия, ексцентрични дрехи и други подобни белези на лукса — той спря за малко, за да я изгледа враждебно. — Съберете си багажа и се върнете още утре в Сан Франциско. Очевидно съдбата е благосклонна към такива като вас и без много усилия скоро ще можете да си намерите някой, който с удоволствие ще се остави да бъде измамен.

Стив стана и пристъпи към нея.

Джени направи крачка назад и вдигна отбранително ръце.

Но Стив, без да се смущава от това, дойде съвсем близо. Пръстите му обхванаха китките ѝ като два стоманени пръстена. Джени се изви под силата на ръцете му. Тя се почувства застрашена и по особен начин унижена. Разтрепери се цялата.

— Ще си отида, когато Чък ме помоли за това! — първоначалният ѝ страх изби в бясно възмущение. — Чък има в ранчото същите права, каквито и вие! Брат ви е навършил двадесет и

една години и аз мисля, че дори в този нецивилизован край това се смята за пълнолетие. Вие не сте му настойник. А аз от своя страна не ще ви позволя да ми давате каквито и да било наставления — тя изправи раменете си и за своя собствена изненада успя да издържи на унищожителния му поглед.

— Ще правите това, което аз ви наредя!

— Дори и не мисля — в очите на Джени се появиха гневни искрици. — Вие нямате право да вземате решения през главата на Чък. Той сам е отговорен за себе си — изплашена, тя направи кратка пауза. Знаеше, че отиде твърде далеч, но сега вече й беше безразлично. Като че ли някакъв бент се отприщи в нея, думите се изливаха неудържимо като водопад от устата й. — Защо все още държите брат си толкова изкъсо? Освободете го, той сам ще намери своя път. Или се страхувате, че Чък ще ви изпревари? Страхувате се, че малкото братче ще ви измести?

Пръстите на Стив се стегнаха още по-здраво около тесните й китки. Лицето му стана пепеляво, след това по страните му изби гъста червенина. Мускулите му заиграха като на хищник, който се готви за скок.

Джени потрепери вътрешно.

По тялото на Стив пробягна кратка конвулсия и внезапно напрежението изчезна от него. Той се усмихна на Джени, но така, че кръвта й започна да пулсира във вените. Погледът му бавно се плъзна по тялото й. Джени започна да се чувства все по-неудобно. Струваше й се, че дрехите една по една се свличат от тялото й. Сякаш бе застанала съвсем гола пред мъжа — беззащитна и в негова власт.

— Приятели, значи? С Чък сте само приятели? И аз трябва да вярвам на това? Не очаквате ли прекалено много от мен? Наистина прекалено много. Аз не съм сляп за женските прелести, мис Джени Вандийн. А Чък още по-малко. — Стив саркастично се изсмя и неочаквано привлече тялото й към себе си.

Джени разтвори широко очи. Отчаяно се опита да го отблъсне, но колкото повече се съпротивяваше, толкова по-силна ставаше прегръдката му. За пръв път в живота си усещаше твърдо, възбудено тяло на мъж, така плътно притиснато в нея. Тя задъхана учестено. Коленете й омекнаха, обливаха я ту топли, ту студени вълни.

Като пума, която се нахвърля върху плячката си, Стив жадно впи устни в нейните. Твърда и безпощадна бе тази целувка, като че ли искаше да я накаже, да ѝ отмъсти за нещо, което му бе сторила. Джени застена от болка, но Стив не я пусна. Лявата му ръка се пхна под блузата ѝ, силните му пръсти грубо замачкаха нежните ѝ гърди. Тя заизвива тялото си, гърчейки се и скимтейки от болезнената ласка.

Стив прекъсна за миг целувката си.

— Моите поздравления, вие май знаете всички трикове в занаята — задъхано изрече той.

— Не, моля ви...

Нова целувка заглуши думите ѝ. Но този път Стив я целуваше другояче. Устните му меко и нежно докосваха нейните, докато с длани леко галеше прелестните ѝ малки гърди, а пръстите му си играеха с набъбващите вече зърна.

Джени смаяно установи, че нежните му милувки ѝ доставят удоволствие. Странни, неизпитвани досега чувства се пробуждаха в нея; усещания, от които я хващаше страх, но които същевременно я караха да предусаща влудяваща кръвта наслада. Сърцето ѝ диво затуптя, всяка фибра на тялото ѝ запулсира в задъхано очакване. Постепенно съпротивата ѝ замря, а накрая съвсем стихна. В неочакван прилив на желание тя обви ръце около шията му и плътно прилепи тялото си до неговото.

И тогава най-неочаквано, тъй както внезапно се бе нахвърлил върху нея, Стив я пусна и отстъпи назад. Джени изгуби равновесие и падна по гръб върху канапетото. Остана да лежи там, втрещена, с безумно разширени очи, а гърдите ѝ се повдигаха и спадаха в накъсан ритъм.

Стив гледаше надолу към нея с поглед, в който се смесваха презрение и отмъщение.

— Отвън толкова фина и красива, а отвътре — гнила като ябълка! — процеди той и се отвърна.

Джени опипваше с треперещи пръсти подутите си устни.

— Вие... вие сте животно! — дрезгаво прошепна тя.

Стив я погледна и се изсмя прегракнало:

— Това беше само една малка репетиция за всичко онова, което ви очаква, в случай че продължавате с упорството си да не напускате ранчото, мис Вандийн. Можете да бъдете сигурна, че ще се погрижа да

съжалявате заради домогванията си спрямо Чък. Ще ви дам урок, който ще запомните за цял живот.

Макар че гласът му беше студен и овладян, ясно се долавяше заплашителната нотка в него.

Той се обърна и с няколко бързи крачки стигна до вратата.

— Помислете добре върху думите ми!

Тихо захлопна зад себе си.

В стаята се възцари тишина, която бе по-страшна и от най-гръмогласната разправия. Джени се изправи и похлупи пламналото си лице в шепи. Защо Стив я унижаваше по такъв брутален начин? Защо я нарече „уличница“?! Защо се бе нахвърлил върху тялото ѝ като див звяр! Сълзи напълниха очите ѝ. Леля Ада имаше право — мъжете бяха сурови, безчувствени чудовища.

Вратата се отвори и влезе Чък.

Джени се стресна и подскочи.

— Хей, какво има? — Чък я погледна загрижено. — Да не би Стив...? Защо си толкова бледа?

— Имахме малки разногласия — опита се да омаловажи случилото се тя. И бездруго утре щеше да напусне този дом. Не беше нужно да подклажда раздори между двамата братя.

— Пак ли те е обидил? — Чък поклати глава. — Честно ти казвам, Джени, не знам какво го кара да постъпва така. Държи се като побъркан. Не го разбирам изобщо. Ах, дявол да го вземе! Но кой е той, в края на краищата, че си позволява подобни грубости? Кажи, Джени, искаш ли да останеш? Та ти си моя гостенка и Стив няма нищо общо с това!

— Не говориш сериозно.

— Напротив. Не виждам причина брат ми да ме поучава кого мога и кого не мога да водя в ранчото. Време е вече да престане да командва, а ако не го направи доброволно, ще трябва да се помогне малко.

— Чък, не знам...

Той се взря в бледото ѝ изтерзано лице.

— Окей, Джени, не ми отговаряй сега. Утрото е по-мъдро от вечерта. Остани в леглото, докогато искаш. Луиз ще ти приготви по всяко време закуска. Късно следобед искам да чуя какво си решила. —

Чък бодро ѝ се усмихна. — Горе главата, Джени. Ние двамата няма да се оставим да ни надвие старият Стив!

Джени го гледаше разколебано.

— Лека нощ, Чък — отвърна тихо тя.

— Лека нощ, момичето ми — той нежно я помилва по бузата. — Ще видиш, че утре светът ще ти изглежда много по-различен.

Джени не запали лампа в стаята си. Без да се съблича, се отпусна в леглото и зарови глава в хладната възглавница. Беше уморена. Смъртно уморена. Въпреки това не можеше да заспи. Като на филмова лента пред нея преминаваха събитията от днешния ден. Още веднъж преживя смяната на чувствата, главоломното сгромолясване от висините на наивното си предчувствие за щастие до бездната на отчаянието, предизвикано от неумолимата враждебност, която така открито ѝ бе засвидетелствана. Мислеше си за бруталната прегръдка на Стив, за безжалостната му целувка, за ръцете му, които си позволиха да проникнат в интимните кътчета по тялото ѝ по начин, който и сега предизвикваше на лицето ѝ гъста червенина от срам. Но и си спомняше също как след това той нежно я галеше, пробуждайки в нея непозната досега възбуда...

— Мразя го! — изхълца тя. — Мразя го и го презирам!

III

Слънцето вече надничаше през завесите, когато Джени се събуди. Тя леко изохка и, простирайки ръце над главата си, погледна към часовника. Минаваше десет! Бе проспала половината предобед! Бързо се изправи и погледът ѝ се спря в долната част на леглото. Смачкани, една върху друга там бяха захвърлени полата и блузата ѝ. Тукатси в паметта ѝ изплува споменът за вчерашния ден. Наистина ли се бе състояла тази неприятна сцена между нея и Стив? Сега на дневна светлина бруталната му атака ѝ се струваше толкова недостоверна, че тя сериозно се замисли дали не е била плод на въображението ѝ. Но защо трябваше да си въобразява една толкова противна история? Джени навлажни с върха на езика си изпръхналите си устни. Не, нямаше съмнение — Стив се бе нахвърлил като звяр върху нея и по един много долен начин я бе унизил.

Джени усети гадене и леко виене на свят. Изтича в банята и наплиска челото си, а после подложи изтръпналите китки на ръцете си под студената водна струя.

Очевидно агресивното поведение на Стив спрямо нея до голяма степен се дължеше на чиста ревност. Той вероятно смяташе, че присъствието ѝ ще ограничи влиянието му върху Чък и така ще подкопае и авторитета му в ранчото. За него Чък все още си беше малкото момче, което се нуждаеше от грижите му и за чието благополучие носи отговорност.

Чък обаче явно се чувстваше ограничен от брат си. Той искаше да се освободи от опеката му и бе помолил Джени да го подкрепи. Но това изискваше смелост и самообладание. Наистина ли тя искаше да продължи да се излага на откритата враждебност и грозната вулгарност на Стив? Мрачните му заплахи я бяха впечатлили. Ами ако наистина ги осъществи.

Джени взе студен душ, върна се в стаята си и се облече. Дръпна със замах завесите и за момент затвори очи, заслепена от ярката дневна светлина. След това отвори стъклената врата и излезе на верандата.

Хладният ароматен въздух напълни дробовете ѝ с щипеща свежест. На една ръка разстояние пред нея се издигаше вълнообразната верига на планината, а под масивните скални зъбери се простираше тучна зелена падина, в която разположените в строго определен порядък конюшни и стопански сгради на ранчото Фелтън изглеждаха като малко поселище.

Внезапно Джени се досети как да постъпи. Трябваше да остане. Най-вече заради Чък, но мъничко и на инат. Решила окончателно да излезе на борба срещу Стив Фелтън — този самоуверен дебелоглав планинец с отвратителни маниери, — тя се упъти към трапезарията.

— Нима станяхте вече? — Луиз се показва на отворената кухненска врата и ѝ хвърли укорителен поглед. — Взех да си мисля, че ще станете направо за вечеря.

Джени се изчерви.

— Предполагам, че чистият въздух е причината да спя до толкова късно. Добро утро, Луиз. Благодаря ви, че сте ми запазили закуската.

— Ако желаете нещо друго, ще трябва сама да си го пригответе. Аз съм заета с обедното меню — след кратка пауза тя продължи. — Ще останете ли по-дълго при нас?

Джени вдигна рамене.

— Зависи...

— Е, вие си знаете — кухненската врата се затръшна зад Луиз.

Джени замислено разбърка кафето си. Най-добре за нея щеше да бъде, ако приеме, че за никого друго, освен Чък не е добре дошла в ранчото.

След като закуси и за голямо неудоволствие на Луиз сама отнесе чиниите и приборите си в кухнята, Джени излезе от къщата и се огледа наоколо. Макар че слънцето грееше все така ярко както преди и по небето не се виждаше дори следа от облаче, макар че ливадите и пасищата все тъй блестяха наситено зелени и близките планински върхове се възправяха огромни и живописни на фона на лазурното небе, все пак за нея денят бе изгубил нещо от ослепителния си блясък.

Джени отправи търсец поглед във всички посоки, но никъде не откри Чък. Неволно ѝ се изплъзна въздишка на облекчение — така ѝ оставаше още малко време, за да обмисли на спокойствие наново решението си и ако се наложи, в последния момент да го промени.

Издад ъгъла на къщата надникна едно петнисто черно-бяло овчарско куче и любопитно запристъпва към нея.

— Здравей, хубавецо — тя се наведе и го погали по главата.

— Не се ли страхувате, че може да ви ухапе?

Джени се вцепени, сърцето ѝ глухо заби. „Дано да не покажа слабостта си“ — помисли си и бавно се обърна.

— Тук хапят само някои хора, мистър Фелтън — твърдо каза тя и погледна предизвикателно Стив в очите.

За миг на устните му се появи неволна усмивка, но тя изчезна тъй бързо, както се бе и появила, а на лицето му отново се изписа обичайният израз на леденостудена враждебност.

— Е, да, ние тук не обичаме да ни вземат за глупаци.

Равномерен приближаващ тропот на копита отне на Джени възможността да отговори. Яхнала породист черен жребец, чийто гладък косъм имаше цвета на дългата ѝ гарвановочерна коса, към тях се приближаваше Глория. Тя дръпна юздите и закова коня си точно пред Стив.

Джени я наблюдаваше със завистлив поглед, в който се примесваше и малко възхищение. Глория седеше на седлото в идеална ездаческа стойка, сякаш тя и животното бяха едно цяло.

Стив хвана юздите.

— Изглеждаш великолепно днес, Глория — той говореше тихо, но все пак достатъчно високо, за да може Джени да долови всяка негова дума.

— Благодаря, скъпи — тя го дари с ослепителна усмивка.

Джени не знаеше накъде да гледа. Все повече и повече се чувстваше като досадна натрапница.

— Дойдох да попитам Джени дали би искала да ме придружи на една малка езда. Какво ще кажете, съгласна ли сте?

Джени трепна:

— Аз ли? О, не... благодаря. Не умея да яздя.

— Така ли? — Глория поклати глава в пресилено учудване. — А пък аз винаги съм смятала, че и най-големият глупак — о, извинете, — исках да кажа, че всеки би бил в състояние да се качи на кон и просто да го поязди.

По страните на Джени избиха тъмnochервени петна.

— Никога не съм имала възможност да опитам. Аз съм живяла само в града — защити се тя.

— Как мислиш, Глория, не би ли могла да въведеш Джени в изкуството на ездата? — Стив се подсмихна.

— Великолепна идея — Глория му върна усмивката.

Джени гледаше подозрително ту единия, ту другия. Не вярваше на това внезапно примирие. Двамата ѝ крояха нещо.

— По-добре да почакам Чък.

— Чък е много зает и няма време за развлечения от този род. Но естествено, щом се страхувате... — Глория сви рамене.

— Не се страхувам.

— Бъди така любезна, Глория, кажи на Уили да оседлае Мики.

— С удоволствие. Елате, Джени — Глория махна на Стив. — Чао, скъпи. Ще се видим по-късно — пришпори коня си и препусна към конюшните.

Джени се поколеба за миг, но след това с твърди крачки я последва.

— Уили, мис Джени желае да ме придружи. Моля, оседлайте ѝ Фоксфайър — чу тя да казва Глория на коняря, когато ги доближи. Джени сбърчи чело. Не беше ли казал Стив друго име?

— Фоксфайър ли, мем? — Уили също беше видимо учуден.

— Да, добре ме чухте.

— Само попитах — свивайки рамене, Уили влезе в конюшните и не след дълго изведе един оседлан едър кафяв кон.

— Можете да го яхвате, готов е.

Джени гледаше безпомощно силното животно.

Глория се засмя.

— Толкова е лесно — извика тя и с лекота се метна на своя жребец.

Джени преглътна. Хвана юздите с внезапно овлажнели ръце и се опита да постави крака си в стремето, както бе видяла да прави това Глория. Конят трепна и затанцува на място. Джени загуби опора, изтърва юздите и с мъка запази равновесие.

Уили изплю гъста струя тютюнев сок на светлия пясък.

— Трябва да застанете от лявата му страна — грубо нареди той и удържа коня на място.

С аленочервено лице Джени смени страната. Фоксфайър извърна глава и изпръхтя. „За бога, бъди добър и стой мирен“ — шепнеше заклинателно тя, докато пъхаше левия си крак в стремето. После се вкопчи с лявата си ръка в извивката на седлото и с усилие — сантиметър по сантиметър — се издигна нагоре, докато най-сетне можа да повдигне десния си крак над конския гръб и се плъосна непохватно.

Докато Уили нагласяваше стремената по дължината на краката ѝ, Джени си пое въздух и се огледа наоколо. Сърцето ѝ биеше на пресекулки. До оградата на пасището, подпрял лакти на най-горната дъска, стоеше ухилен Стив. „Хили се, проклетник такъв! Ще ти покажа аз!“ — измърмори тя.

— Напред! — прозвуча бодрият глас на Глория. Тя вдигна ръка за поздрав по посока на Стив и пусна коня си в тръс.

Конят на Джени също се раздвижи, без каквото и да е участие от нейна страна. Тя изплашено стисна с една ръка юздите, а с другата се вкопчи в извивката на седлото. Тялото ѝ твърдо се друсаше в неритмична последователност върху гладката кожа на седлото, докато зъбите ѝ тракаха в същото насечено стакато.

Глория изви глава и ехидна усмивка изкриви изящното ѝ лице. Тя заби пети в хълбоците на коня си, увеличавайки бързината. Джени се опита да изпълне юздите, но бързо се убеди, че трябва да насочи всичките си усилия към това, да се задържи на люлеещия се конски гръб. Фоксфайър, усетил неопитността на ездачката си, премина в бърз галоп. Джени задавено изкрещя:

— Гло-ри-я, мо-ля, спре-те го!

— Хванете юздите и ги дръпнете силно!

— Не мо-га!...

Песъчливият път, по който бе поела Глория, навлезе в рядка борова гора. Внезапно Фоксфайър се хвърли встрани и се понесе в бесен галоп напосоки между стволите на дърветата, използвайки всяка пролука, която му се предлагаше. Изплашените крясъци на Джени огласиха цялата гора. Юздите окончателно ѝ се изплъзнаха и тя се вкопчи отчаяно с две ръце в седлото. Тялото ѝ неконтролируемо се мяташе насам-натам, без да може да направи нещо, за да го спре. Парализирана от страх, тя гледаше с ужасен поглед тясната пролука

между два чепати бора, накъдето се носеше с неотслабваща бързина конят ѝ.

— Стой, Фоксфайър! Стоооой! — чу тя да вика зад нея Глория, която препускаше с всички сили, за да я настигне и да спре коня. Но вместо да го възпрат, пронизителните викове на Глория и грохотът на галопиращи копита зад него сякаш го пришпорваха още повече. Джени ужасено затвори очи. Тя бе сигурна, че е настъпил последният ѝ час. След няколко секунди щеше да се блъсне в дърветата и да бъде размазана.

Внезапно, на половин метър пред смъртоносното препятствие, Фоксфайър в пълен бяг изви рязко встрани. Джени излетя от седлото и с глух звук се стовари върху горската почва. Усети остра болка в тила, а след това светът около нея потъна в мрак...

— Мис Вандийн! Станете, мис Вандийн! Нищо сериозно не ви се е случило! — Някой грубо разтърсваше раменете ѝ.

Джени отвори очи. Стив. Лежеше в ръцете му. Бързо се опита да стане, но със силен стон се отпусна назад. Предпазливо опипа подутината на тила си.

— Получихте само една малка цицина, нищо повече — забеляза Стив без ни най-малко съчувствие в гласа.

Джени стисна зъби и не каза нищо. Имаше чувството, че няма здраво местенце по тялото си. Малко по-късно вече седеше на задната седалка в един джип, който Глория далеч не съвсем внимателно управляваше през гористия терен.

— Ау! — изплъзна ѝ се неволно, когато пред конюшната Глория натисна спирачката толкова рязко, че Джени почти изхвъркна от седалката.

— О, извинете! — Глория се засмя без следа от притеснение.

— Какво се е случило? — Чък, който току-що бе влязъл в двора, скочи от коня си и помогна на Джени да слезе от джипа. Загрижено се вторачи в преbledнялото ѝ, разкривено от болката лице. — Стив! Какво е станало с Джени? — извика той обвиняващо към брат си.

— Мисля, че това беше първият ми урок — Джени не отместваше поглед от Стив.

— Тя падна от коня — в гласа на Стив се долавяше зле прикрита подигравка. — Получи само няколко малки драскотини и една цицина на главата. Няма нищо сериозно.

— Въпреки това би трябвало да внимаваш повече за нея! Кой кон язди тя?

— Нашият добър стар Мики.

— Фоксфайър — поправи го Джени. — Конят ми се казваше Фоксфайър.

— Фоксфайър!? — Чък премести обвинителния си поглед от Стив към Глория и после отново го върна върху брат си. — Та той изобщо не е подходящ кон за начинаещи! Още не е добре обзяден! И двамата много добре знаете това!

Стив и Глория повдигнаха вежди и равнодушно свиха рамене.

Уили се появи на отворената врата на конюшната.

— Нещо лошо ли се е случило? — попита той лицемерно, гледайки раздърпаните дрехи на Джени.

— Нищо, като изключим това, че бях принудена да паса трева в буквалния и преносния смисъл на думата — саркастично отбеляза Джени.

— Ама че беда — Уили се прокашля.

Явно никой, освен Чък не ѝ съчувстваше. Напротив, неприкрито злорадство се четеше в изразенията им. „За тях, изглежда, би било най-добре, ако си бях счупила врата“ — помисли си с горчивина Джени.

— Ела, Джени, ще те закарам вкъщи — Чък внимателно я подкрепи и ѝ помогна да седне на предната седалка.

Стив безмълвно се обърна и тръгна след Уили.

Когато влязоха в къщата, Чък придружи Джени до стаята ѝ.

— Вземи един аспирин и си пригответи гореща вана — препоръча ѝ той. — Това прави чудеса, ще видиш — засмя се малко пресилено. — Горее главата, Джени, няма да се предаваме!

Джени благодарно му се усмихна. Неговото съчувствие и подкрепа ѝ се отразиха благотворно. Нека Стив доволно потрива ръце, все пак Чък твърдо стоеше на нейна страна. Дватама заедно щяха да се противопоставят успешно на неговите злоумишлени действия — каквито и ще коварства и подлости да измисляше той, колкото грубо и вулгарно да изразяваше враждебността си към нея. Помагайки на Чък

да извоюва независимостта си, тя щеше да направи неоценима услуга и на самата себе си — щеше да кали волята си в борбата с всевъзможните трудности, които можеше да ѝ поднесе непредсказуемият пълнокръвен живот, особено що се отнася до напълно непознатия ѝ и очевидно суров мъжки свят.

— Не се страхувай, Чък, няма толкова лесно да вдигна бяло знаме. Ще се видим на обяд.

Чък ѝ кимна окуражаващо:

— Дотогава, момиче Джени.

IV

Гонгът удари за обяд. Джени излезе от стаята си.

— Отново изглеждате като излязла от кутийка — прозвуча зад нея дълбок гръден глас. — Не е лошо.

Джени овладя трепването си.

— Разочарован ли сте, мистър Фелтън? Май не си губите времето напразно.

Стив въпросително вдигна гъстите си вежди.

— Казахте, че ако не си тръгна веднага, ще намерите начин да сложите край на приятелството между Чък и мен — поясни тя. — Но не предполагах, че толкова бързо ще се заемете с осъществяването на заплахата си. Няма ли да ми кажете какви още мили малки изненади сте ми приготвили?

— Ако не разполагате с бронирана жилетка, тогава не стойте там, където се стреля — лаконично отбеляза Стив.

Двамата влязоха заедно в трапезарията.

— Изглеждаш свежа и бодра като малко жребче — Чък й придържаше стола, докато тя седнаше.

— И се чувствам също толкова добре.

Чък кимна доволен.

— Смело момиче си ти — той погледна накриво брат си.

— Ще бъде жалко наистина, ако заради това безобидно малко произшествие мис Вандийн никога повече не се качи на кон — жлъчно го иронизира Стив.

Джени прехапа устни.

— Не ми се сърди, Джени, че сутринта не дойдох, както се бяхме уговорили, за да ми съобщиш дали все още искаш да отпътуваш. На един от конете се беше подул глезенът, трябваше да му правят компреси и в залисията забравих всичко останало.

— О, нима мис Вандийн иска вече да ни напусне? Наистина ли? — в очите на Стив блеснаха весели искрици. — Колко жалко! — усмивка на задоволство заля лицето му.

Гняв и възмущение изместиха у Джени чувството на боязън от неговата безскрупулност. Тя се облегна в стола си и погледна към него.

— Естествено, че ще остана, Чък — каза спокойно. — И десет коня не могат да ме прогонят оттук, след като ти държиш да го направя — тя сгъна с подчертано старание салфетката си и зачака реакцията на Стив на това обявяване на война, защото именно като такова трябваше да го възприеме той.

— Но това е прекрасно, момичето ми! — Чък засия.

Стив остана видимо безучастен. Той се хранеше мълчаливо, докато Чък и Джени оживено разговаряха. Чък преливаше от остроумни идеи за начина, по който тя би могла да прекарва времето си в ранчото. Джени влезе в тон с доброто му настроение — смееше се на шегите му, но нито за миг не допусна в себе си мисълта, че Стив ще се откаже да я прогони и че няма да се възползва от всички възможни средства, за да направи живота ѝ непоносим. Колко дълго би могла да издържи на натиска му? Не надценяваше ли, в края на краищата, своите сили?

— Къде всъщност са вашите огромни стада добитък? — попита тя Чък, след като Луиз разчисти масата.

— На летните насища горе в планината.

— А кога ги смъквате в оборите?

— Късно през есента. Пролетно време ги изкарваме. През лятото тук долу се занимаваме с конете. Тогава се обяздват младите едногодишни коне. Освен това трябва да поправяме оградите и дървените порти, да набавяме инструменти, инвентар. В днешно време един фермер трябва да умее всичко: да бъде механик, специалист по фуражите и изхранването, ветеринар, електротехник, търговец и счетоводител едновременно — той погледна през масата към брат си и продължи с тиха тъга. — Преди сто години тук е можело да се живее добре, тогава още е имало истински говеда — не като днешния добитък — някаква неопределена смесица от крави и отгледани в епруветка породи нови животни, заченати от изкуствени хормони...

— Чък, моля те — Стив се изправи. — Тази тема сме я предъвквали прекалено често. Много добре знаеш, че нямаме шансове да устоим на конкуренцията, ако се противопоставяме на тъй наречения прогрес.

— Млъквам вече — Чък също стана от масата и протегна ръка към Джени. — Не бива да оставяш мускулите си да омекнат. Дори и да те боли, трябва по малко да се движиш. Направи една разходка, разгледай наоколо — той приятелски я прегърна. — Ще се видим на вечеря. Всичко хубаво дотогава.

— На теб също, Чък.

Значи трябваше да се разходи. Джени с усилие пристъпваше от крак на крак. Чувстваше бедрата си твърди като камък, а кожата от вътрешната им страна изгаряше в огън. Искаше ѝ се да се пъхне в леглото и поне два дни да не мърда оттам. Но предупреждението на Чък още звучеше в ушите ѝ. Затова тя събра всичките си сили и излезе навън.

Широка пясъчна алея извиваше около къщата. Джени реши да повърви малко по нея, а след това да се спусне през ливадите надолу към реката, която лъкатушеше в множество живописни завоичета в покрайнината на гората.

Зад къщата Джени се натъкна на оградена зеленчуково цветна градина. Луиз, облечена в тъмносин работен комбинезон и с широкопола сламена шапка на главата, усърдно работеше нещо.

Джени пристъпи до оградата.

— Каква хубава градина, всичко тук е тип-топ! — каза тя одобрително.

Луиз повдигна глава и измърмори нещо неразбираемо. След това отново се приведе и продължи да плеви и да разкопава черната почва, все едно че Джени изобщо не присъстваше.

Въздишайки, Джени отмина нататък и достигна един гараж, по дължината, на който бе долепен стабилен навес за дърва. Тъй като вратата на навеса беше отворена, тя хвърли любопитен поглед в тъмната му вътрешност. В най-отдалечения ъгъл имаше напластени купчини сено и в една вдлъбнатина видя да мърдат няколко черно-бели кученца. Те се боричкаха, катереха се и се търкаляха едно през друго като малки рунтави топки, наблюдавани зорко от лежащата до тях кучка.

Джени предпазливо пристъпи към тях.

— Сладки бебчета имаш — тихо каза тя. Коленичи в сеното и бавно протегна ръка. Кучката вдигна глава и внимателно я огледа, но,

изглежда, одобри присъствието ѝ, защото ѝ позволи да си поиграе с доверчивите кутрета.

Джени отново се изправи и тръгна към изхода. Кученцата заподскачаха след нея, но предупредително изръмжаване на майка им ги върна обратно. Само едно от забавните малки животинчета не се подчини и продължаваше палаво да се хвърля в краката ѝ — въртеше късата си опашчица и пъхаше влажната си любопитна муцунка в сандалетите ѝ.

— Връщай се бързо при братчетата си, малчо — тя за последен път погали пухкавата и мека кожена топчица, преди да излезе изпод навеса.

Прекосявайки една пъстра, великолепно ухаеща цветна ливада, Джени скоро достигна целта на разходката си — ручей в покрайнината на гората. Обърна се и погледна назад. Жилищната сграда блестеше ослепително бяла на жаркото обедно слънце. Един конник се зададе откъм нея. Джени го разпозна по стойката — беше Стив. Той свърна коня в нейната посока и забелязвайки я, се поклони и подигравателно вдигна ръка с два изпънати пръста към челото си за поздрав.

Джени бързо отклони погледа си. Искаше да бъде сама, за да може да се съвземе и да събере сили за безпощадната война с него, която бе толкова сигурна, колкото и последното „амин“ в църквата.

Вдиша дълбоко кристалночистия горски въздух. Природата наоколо бе чудно красива, обляна от слънчеви лъчи. През целия си живот Джени бе мечтала за такова кътче. Но нима във всяка райска градина се криеше и по една змия?

Джени изхлузи обувките си и седна в топлата трева. Загледа се замечтано в бистрата вода. Рекичката бе по-широка, отколкото си бе представяла, когато я гледаше от прозореца на стаята си, но почти навсякъде можеше да се види дъното ѝ. Само тук-там водата искреше по-тъмносино и светлината не проникваше до него. Пенести водовъртежи се появяваха и изчезваха навремени по общо взето гладката водна повърхност. Джени се загледа прехласнато в лекото течение и я обхвана чувството на спокойствие и мир. Можеше вечно да остане така, потънала в тихо съзерцание.

Наблизо прозвуча тънкият писклив лай на малко кученце. Джени се изтръгна от унеса си и обърна глава натам, откъдето идваха звуците. Тя видя едно от симпатичните черно-бели кученца, с които си бе

поиграла, да щипука с късите си дебелички крачета през високата трева, опитвайки се да улови с предната си лапичка пърхаща пред носа му пеперуда. Това важно занимание бе погълнало всичките му сетива и то не виждаше колко опасно се приближава към стръмния крайбрежен склон.

Джени уплашено скочи, но точно в този момент кученцето направи смешно недодялан скок, подхлъзна се на ръба, търкулна се по пясъка с размахани напосоки лапички и цамбурна във водата.

Джени постоя един миг нерешително на брега, гледайки как кутрето отчаяно рита и пляска с късите си крачета. Не можеше да плува — леля Ада никога не ѝ бе позволявала да ходи в плувен басейн, да не говорим за плаж. Тя безпомощно наблюдаваше задъхващото се животинче. Скоро то нямаше да смогва вече да се задържа над водата и щеше мъчително да се удави, ако не го спасеше.

Джени събра цялата си смелост и нагази в плитката вода близо до брега, но не ѝ се удаде да достигне кученцето. Ритайки и скимтейки уплашено, то се носеше към средата на реката. Джени направи колебливо няколко крачки напред в по-тъмната вода. Прекалено късно забеляза, че бе попаднала в една дупка на дъното. Тя се подхлъзна и загуби опора под краката си. Изпадна в дива паника и отчаяно загреба с ръце, в резултат на което главата ѝ се оказа под водата. С върховни усилия успя да се покаже на повърхността, пръхтейки, плюейки и кашляйки.

— Стъпете на дъното! Водата на това място не е особено дълбока, едва ли достига и до гърдите ви! — прозвуча насмешливият глас на Стив откъм брега.

Джени чу само звука от думите, смисълът им не достигна до съзнанието ѝ. В смъртна уплаха тя се въртеше, пляскаше, крещеше, задъхвайки се, а главата ѝ на все по-къси интервали се скриваше с бълбукане под водата.

Внезапно усети една силна ръка да я прихваща през кръста и да я повдига нагоре. Пресекливо си пое въздух. Без да каже нито дума, Стив я грабна под мишницата си като някакъв обемист товар, направи няколко крачки в плитката вода, хвана със свободната си ръка продължаващото да рита отчаяно кученце за врата, измъкна го от реката и го запрати на брега. След това сам той изкачи склона и не съвсем нежно изтърси Джени в тревата.

Тя лежеше задъхана по корем, а пръстите ѝ конвулсивно се забиваха в тревата, сякаш искаха да я изтръгнат заедно с корените.

— Хубав театър ми изиграхте.

С усилие Джени извърна глава и немощно прошепна:

— Не мога да плувам!

— И особено пък в момент, когато наблизко има подходящ спасител, нали? — той грубо се изсмя. — Специално за случая ли хвърлихте бедното кутре във водата, за да имате повод да ми излезете с номера за безпомощната, изпаднала в беда девойка, или просто беше щастлива случайност?

Джени разтреперана поклати глава, но не отговори. Каква полза, ако му кажеше истината? Той пак щеше да ѝ се присмее и нямаше да ѝ повярва.

— Продължавам да се надявам, че най-сетне ще разберете, мис Вандийн: вие не сте желана тук! Съберете си нещата и изчезвайте, преди наистина да ви се случи нещо лошо!

Тя се обърна към него и бавно седна в тревата. Без грим лицето ѝ изглеждаше безкрайно миловидно и по детски беззащитно — цялото ѝ изражение издаваше моминска уязвимост.

За момент Стив изглеждаше объркан. Но когато Джени се подпря назад с обтегнати ръце, при което мократа ѝ тениска прилепна по тялото и гърдите ѝ се очертаха ясно изпод полупрозрачната материя, на лицето му отново се върна старият израз на враждебност и омраза. Широко разкراчен, той застана пред нея и я изгледа с отвращение:

— Колко дълго още възнамерявате да се мотаете тук?

Джени преглътна. Зъбите ѝ неудържимо тракаха и тя трябваше да събере цялата си смелост, за да му отговори:

— Ще остана дотогава, докато Чък иска да съм до него.

Ноздрите на Стив потръпнаха. Долната му челюст се издаде напред и мускулите по страните му заиграха.

С разтуптяно сърце Джени очакваше нова атака. Но за нейно голямо облекчение Стив рязко се извърна. Той се наведе за ботушите си, които бе събул, преди да нагази във водата, и ги нахлузи. След това вдигна кученцето, което междувременно съвсем безгрижно си ровеше в една миша дупка под близкия храст, метна се на коня си и се отдалечи, без да се сбогува.

Джени се отпусна с въздишка на тревата и остана да лежи неподвижно, за да си отдъхне след преживяния шок — веднъж поради страха от удавяне, но много повече поради срещата ѝ със Стив.

Късно следобед тя се върна незабелязано в къщата. След като се изкъпа хубаво, Джени се разположи в меката тапицерия на люлеещия се стол пред камината, за да изсуши мократа си коса. Внимаваше да не прави прекалено резки движения, защото те причиняваха допълнителни страдания на и бездруго достатъчно изтерзаното ѝ тяло. Отпусна се удобно излегната и отвори една цветна диплянка на щата Уайоминг, която намери между книгите на лавицата. Но колкото и да се стараяше, не успя да се концентрира върху голямо форматните фотоси с природни забележителности. Отново и отново пред очите ѝ изплуваше натрапчиво лицето на Стив и изместваше снимките на живописните долини и планински клисури. Виждаше го да коленичи до нея, мокър до кости и разгневен. Чуваше злобните му обвинения, грубите му безцеремонни обиди, ядните ругатни — и най-вече заплахите му. Тя потръпна. Защо се получаваше така, че този невъзпитан грубиян заемаше толкова голямо място в съзнанието ѝ? Дали само страхът принуждаваше мислите ѝ непрекъснато да кръжат около него, или...

Клепачите ѝ натежаха и очите ѝ се притвориха. Главата ѝ бавно клюмна встрани и Джени заспа от изтощение.

Слънцето бе слязло ниско над хоризонта и дърветата хвърляха дълги сенки, когато Джени се събуди. Тя изплашено погледна часовника и облекчено се усмихна. Този път нямаше да закъснее за вечеря. Тихо стенейки, се изправи от стола.

— Е, как прекара следобед времето си? — попита я Чък с нищо неподозираща усмивка, когато вече бяха седнали да вечерят.

— Ами... разхождах се. — Джени хвърли несигурен поглед към Стив.

— Не бъдете толкова скромна, мис Вандийн. — Стив цинично се ухили. — Разкажете спокойно на Чък за вашето геройство. Той трябва да научи как вие, въпреки че не умеете да плувате, се решихте на смъртоносен скок в буйната река, за да спасите от сигурна смърт едно от кученцата на Мейбъл.

Джени вирна упорито брадичката си.

— Мислех, че водата е плитка, но попаднах в яма, а твоят скъп брат бе така любезен да ме измъкне оттам.

— Бедната Джени! — Чък ѝ се усмихна съчувствено и побърза да смени темата, защото видя колко неприятна е тя за нея. — Утре е събота. Какво ще кажеш, ако вечерта отидем в града и се позабавляваме?

— С удоволствие, Чък, ще ми бъде много приятно.

Стив замислено кимна.

— Чудесна идея. Ще се обадя на Глория и четиримата ще отидем някъде — той отправи към Джени неочаквано приятелска усмивка.

Джени смутено наведе глава. Какво ли бе замислил отново?

За миг Чък недоволно смръщи чело, но след това примирено вдигна рамене.

— От мен да мине... — той се прозина и отмести чинията си. — Извини ме, Джени, имах дълъг и напрегнат ден.

— Аз също веднага се прибирам — тя се усмихна със самоирония, — за да ближа раните си.

Чък се изправи.

— Моите уважения, Джени, понасяш неприятностите със завидно самообладание. Ти си истински каубой — и мрачно погледна Стив.

Предизвикателството от негова страна не закъсня:

— Ще се осмелите ли утре отново да яздите... Джени?

— Естествено. Защо не? — без колебание долетя отговорът ѝ.

— Сигурно никога повече няма да помислите за езда, мис — Луиз подигравателно наблюдаваше вдървената, леко изкривена поза на Джени, когато на другата сутрин тя закусваше по-рано от другите.

Джени поклати глава.

— Съвсем не. Още сега отивам.

Луиз я изгледа втрещено.

— Е, тогава приятно забавление — каза тя и се прибра в кухнята.

Едва-едва кретайки, Джени се отправи към конюшните. И най-малкото движение ѝ причиняваше такива силни болки, че ѝ идваше да закрещи. Тялото ѝ приличаше на една огромна синина. В този момент

тя се мразеше заради собствената си гордост, която не ѝ позволяваше да отстъпи.

Когато наближи, Джени изправи рамене, стисна здраво зъби и си наложи по-бърз ход.

Уили седеше на пейката пред конюшната и лъскаше със смазка едно каубойско седло от черна кожа. Като я видя да приближава, той отпусна мекия парцал в ръцете си и учудено я загледа.

— Добро утро, Уили — гласът ѝ беше ясен и решителен. — Бихте ли ми оседлал Фоксфайър?

Уили обстойно я разгледа от глава до пети.

— Обмислихте ли добре решението си? — попита я колебливо.

Джени само кимна. Уили сви рамене.

— Пит! — изрева той. — Пит!

Млад мъж с огненочервена коса излезе отвътре и видимо изплашен се запрепъва към тях.

— Изведи Фоксфайър от бокса му и го оседлай за тази лейди тук — Уили посочи с глава Джени.

— Дадено — Пит ѝ се усмихна плахо и бързо изчезна.

Няколко минути по-късно той изведе големия кафяв кон.

— Благодаря, Пит — Джени пое юздите от ръката му.

— Заповядайте, мем — лицето на Пит стана алено. — Мо-мога ли да ви помогна да го възседнете? — заекна той и смутено отмести поглед.

— Благодаря ви, много мило от ваша страна — Джени с благодарност прие любезно предложената помощ.

Очевидно, поне засега, това високо израсло мършаво момче не хранеше към нея никакви предубеждения.

Пит подхвана коленете ѝ и със силен тласък я повдигна високо. Охкайки, Джени се тръшна на седлото и моментално я обзе бясно желание да скочи обратно и да изтича в леглото, където да остане поне до края на седмицата. Чувствителните вътрешни части на бедрата ѝ горяха в огън, триенето в седлото ѝ причиняваше адски мъки. Но под изпитателния поглед на Уили Джени се стегна, дори успя да изобрази някакво подобие на крива усмивка. „Фоксфайър — прошепна тя и се приведе над гривата му, — бъди добро момче. Дръж се като джентълмен.“

Жребецът наостри уши и тихо изпръхтя, като че ли бе разбрал думите ѝ.

— Неправилно държите юздите — клатейки глава, каза Уили, но в очите му се изрази израз на одобрение от куража ѝ. — Ето вижте, така трябва да ги хванете — той пристъпи към коня и ѝ показва правилното положение на ръцете.

— Благодаря, Уили, а сега какво трябва да сторя?

— Преди всичко завъртете пръстите на краката си навътре към коня и силно притиснете бедрата си към седлото, вместо да ги размахвате встрани, сякаш сте възседнали панаирджийското дървено конче на въртележката — той извъртя ходилата ѝ така, че пръстите ѝ да сочат леко навътре. — Стойте изправена, но не като че ли сте глътнала бастун! Леко се приведете и не се отпускате! Не се навеждайте много напред, но и не се клатушкайте назад! Дръжте ръцете си спокойно, палците нагоре! Не се дръжте никога за юздите. Тазът ви трябва през цялото време да допира седлото, движете го заедно с движенията на коня — Уили отстъпи крачка назад. — Е, няма що, вече имате най-малкото прилика със стойката на ездач и не изглеждате като изплашена катеричка.

По пребледнялото от усилията лице на Джени се плъзна несигурна усмивка. Но в този момент Фоксфайър започна да танцува на място, Джени изплашено пусна юздите и с две ръце се вкопчи в извитата предна част на седлото.

— Не, не, мем, така няма да стане! — Уили поклати глава. — Вие все още не сте в състояние да яздите кон като Фоксфайър на открит терен. Ще ви заведе в кошарата. Там ще трябва най-напред да привикнете с чувството, че седите върху кон — и без да дочака разрешението ѝ, той поведе жребеца към малкото оградено пространство. — Така, а сега хванете юздите, както ви показах, и притиснете пети в слабините на животното. Тогава конят ще следва вашите направляващи движения.

Джени, която се чувстваше определено по-уверена в оградения четириъгълник, отколкото навън на открито, колебливо изпълни указанията на Уили. Но Фоксфайър, изглежда, усещаше нейната нерешителност и завъртайки се странично, изправи глава и изцвили.

— Долу ръцете от седлото! Направлявайте го с лек натиск на коленете и подбедрениците си, като едновременно опъвате юздите в

същата посока. И стойте изправена!

Плувнала в пот, Джени се опитваше да следва множеството заповеди, които Уили изстрелваше към нея като картечни залпове. И в усилията си да се концентрира и да изпълнява правилно всичко, тя постепенно изгуби първоначалната си нервност. Изненадващо кафявият жребец тръгна бавно по пясъчния овал до дървената ограда — въпреки неумелата, колеблива помощ от нейна страна.

След няколко обиколки Джени започна да се чувства малко по-сигурна на високото си клатушкащо се място и се осмели да се огледа встрани. Веднага съжали, че го е направила. Възседнал великолепият расов жребец Апалуса, Стив с иронична усмивка наблюдаваше нейните ездачески опити. Джени моментално забрави всички добри съвети, които бе получила от Уили. Рязко дръпна юздите, приведе се силно напред и тъй като Фоксфайър се впусна в лек тръс, от страх тя изтърва поводите и сграбчи извивката на седлото.

— Отпусни! — изкрещя Уили. — Хвани юздите! Изправи се!

С поруменяло лице Джени се вслуша в призивите му. За нейно безкрайно облекчение, след малко Стив обърна коня си и се отдалечи. Тя си отдъхна.

— Така, а сега да направим една обиколка в тръс. Смушкайте с пети хълбоците на коня, но не внезапно.

Фоксфайър премина в тръс още щом петите ѝ докоснаха слабините му. Джени се затресе в седлото като чувал с картофи. Тя се изкриви от болка и неволно изкрещя. Усещаше стегнатите си седалищни мускули твърди като камък, а бедрата ѝ като че ли бяха парчета сурово месо.

— Следвайте ритъма на движение на коня! Нагодете се към темпото на тръса! По-свободно! По-хлабаво!

Джени положи всички усилия да изпълни указанията му и за свое учудване след малко установи, че може да седи сравнително добре в седлото и да влезе в синхрон с ритмичните движения на коня под нея. И странно — с изчезването на нервността и несигурността ѝ, въпреки болките, в нея изведнъж се пробуди радостта от ездата. Тя предусещаше какво великолепно изживяване би било да можеше волно да кръстосва гори и поля на конския гръб.

— Окей, достатъчно за днес, мем. Опънете юздите! Равномерно!!! И не мърдайте повече с крака!

Фоксфайър отново премина в ходом и пръхтейки, спря пред дъсчената порта, вгледан в Уили. Той бе възседнал най-горната напречна греди на портата и продължи да я наставлява:

— Прехвърлете юздите в лявата ръка и едновременно с това се хванете за извивката на седлото. След това повдигнете десния си крак над гърба на коня. Левият ви крак да остане в стремето, докато не стъпите с другия на земята. Сега можете да го измъкнете от стремето — и ето че отново имате почва под краката си.

— Уф, страхотно! Благодаря, Уили — Джени го дари със сърдечна усмивка. — Благодаря ви за търпението към мен — тя си пое няколко пъти дълбоко въздух.

— Имате още много да учите, лейди — видимо смутен, Уили пое юздите от ръката ѝ, после потупа галовно Фоксфайър по шията. — Ти се държи добре, старче — изръмжа той.

Джени гледаше след него, докато отвеждаше коня към конюшната. И някак неочаквано тя самата не можа да си обясни точно как и защо, в нея се появи чувството, че бе издържала един важен изпит.

Обядът, на който този път Стив липсваше, премина в спокойна, много приятна атмосфера. Джени и Чък бяха погълнати от оживен разговор.

— И не забравяй, че тази вечер ни предстои да се гмурнем в море от удоволствия. Ще обърнем града с краката нагоре — Чък се засмя весело.

Джени ужасено разтвори широко очи.

— Тази вечер ли? О, Господи! — изохка тя.

— Още ли имаш мускулна треска?

— Мускулна треска ли? Нищо подобно! Чисто и просто се чувствам като прекарана през машинка за мелене на месо!

— Най-доброто лекарство срещу това са танците. За да се избегне мускулна треска, просто трябва да продължиш да се движиш — няма по-ефектно средство.

— Лесно ти е да говориш така. Та ти си се родил на кон и дори представа си нямаш на какви мъки съм подложена аз в момента... — с обвиняващ тон се нахвърли Джени върху него.

— Окей, окей, разбрах! Спри, предавам се! — Чък усмихнат вдигна ръце. След това внезапно стана сериозен и я загледа с поглед, в който се четеше уважение и респект.

— Ти се промени много, Джени. В Сан Франциско приличаше на малко страхливо мишле, изгубило пътя към спасителната дупка. Сега обаче си съвсем друга — смела, самоуверена, целенасочена...

Джени замислено го погледна.

— И ти не си същият, както преди няколко дни, Чък — искаше да допълни, че е станал по-зрял, но замълча, за да не го обиди.

Чък кимна.

— Да, Джени, така е. Мисля, че дойде време да порасна.

V

— Уау! — Чък скочи от креслото и направи кръг около Джени. — Как изглеждаш само! Мъжете в града ще си изкълчат вратовете след тебе — той залепи звучна целувка на бузата ѝ. — Човек спокойно може да се изфука с момиче като теб.

Джени щастливо се засмя.

— С удоволствие ти връщам комплимента, Чък. Твоят каубойски костюм ти стои изключително добре. Много ми харесваш така, както си облечен сега, млади момко.

Чък подсвирна продължително.

— Приятно ми е да го чуя, мем.

Двамата избухнаха в необуздан смях като палави деца.

— Слушай, Джени, какво предлагам: надявам се, че ще одобриш идеята ми, първо да отидем сами да вечеряме някъде и едва след това да се присъединим към Стив и неговата Глория. Впрочем не мога да разбера, какво намира той в тази превзета кукла. Едва я понасям. И изобщо не е негов тип — Чък недоумяващо вдигна рамене. — Но това не е моя работа. Вероятно в мен е причината напоследък да не се разбирам по много въпроси със Стив — лицето му внезапно прие загрижено изражение.

— Чък, толкова съжалявам... — Джени искаше да го утеши, да му обясни, че всъщност нейното присъствие е причината за неразбирателството помежду им, но той не я остави да се доизкаже.

— Внимавай сега, момиче Джени, ще те заведа в един ресторант, където се сервират най-вкусните, най-хрупкавите печени говежди ребра в целия Запад.

— Потехоха ми слюнките вече — Джени бе доволна, че не ѝ се бе наложило тя сама да предложи да напуснат за известно време ранчото.

— Значи тръгваме?

Когато Джени кимна, Чък наложи неизменния си стар стетсън^[1] — и отвори входната врата.

— Почакай тук, ще докарам колата, както се полага, когато се извежда една изискана дама на вечеря.

Усмихнатата, Джени зачака на стълбите към верандата. След минута Чък спря точно пред нея прашния си червен форд „Седан“. Бърз като невестулка, той скочи от колата, заобиколи я тичешком и със замах отвори вратата от другата страна на волана.

— Моля дамата да заповяда — поклони й се почти до земята.

Джени се качи смеешком. Чувстваше се учудващо свежа и бодра. След продължителната гореща баня следобед дори ужасната мускулна треска, макар и не съвсем отшумяла, бе все пак силно намаляла. Може би дори щеше да се осмели да изтанцува някое и друго парче на дансинга.

Скоро пред тях се показва Джаксън, потънал в море от ярки неонов светлини. Чък подкара колата през централната част на града, покрай заоблени в разноцветно сияние барове и сред пъстроцветно, бавно придвижващо се човешко множество, което се трупаше на огромни тълпи пред входовете на увеселителните заведения. После я насочи към другия край на града, където се намираше ресторантът, в който искаше да заведе Джени.

След една обилна и наистина вкусна вечеря двамата се върнаха обратно в града.

— Боже мой, Чък, до края на нощта няма да намерим свободно място за паркиране! — Джени напразно се взираше през страничното стъкло. — Ни една пролука нашир и надлъж!

— Няма проблеми, Джени — Чък зави в една тясна странична уличка и спря на малък паркинг.

— „Резервирано“ — прочете Джени гласно и посочи една табела в предната част на паркинга.

— Точно така. Резервирано. За Фелтънови и техните гости — Чък се разсмя звучно при вида на смаяното й изражение. — Тъкмо защото през лятото тук е безнадеждна работа да търсиш свободно място за паркиране, ние наемаме през сезона две от постоянните места тук.

Един елегантен бял ягуар безшумно се плъзна на мястото до тях.

— Луксозната таратайка на Глория — измърмори Чък недоволено. Виждаше се, че би предпочел да прекарат с Джени сами вечерта, вместо в компанията на „голямата дама“ от Ню Йорк.

От дясната страна на разкошния автомобил слезе Стив и отсечено ги поздрави. При вида му сърцето на Джени спря в гърдите ѝ.

Беше облечен в перленосив втален джинсов костюм и ослепително бяла копринена риза, която по великолепен начин подчертаваше мургавото му, гладко избръснато лице. Всичко в него бе прекалено светско и изискано, но въпреки това излъчваше неудържима първичност и мъжественост.

Джени наведе глава, за да не прочете някой в погледа ѝ каква възбуда и неосъзнато желание бе събудил в нея видът му.

Глория се измъкна с котешка гъвкавост иззад волана и като че ли случайно се препъна и падна точно в протегнатите за помощ ръце на Стив.

— Благодаря, скъпи — по-скоро издиша, отколкото прошепна думите си тя и ги придружи с умопомрачително прелъстяващо изпърхване с мигли.

Джени усети тънко пробождање в сърдечната област и за пръв път тази вечер критично погледна на дрехите си. Семплата ѝ нежносиня памучна рокля с широки поли, в която досега се бе чувствала много елегантна, изглеждаше като парцал до ослепителния костюм — панталон и блуза от бяла коприна — на Глория.

— Здравей, Чъки! Изглеждаш като манекен от моден журнал. Май искаш да завъртиш главите на всички момичета тази вечер, а? — тя се разсмя и след това погледна към Джени, която буквално се смали под преценяващия ѝ поглед.

И както се очакваше, веднага последва подигравателната присъда:

— Колко е сладка! Толкова моминска свежест и невинност!

Стив очевидно се забавляваше от ситуацията, но Чък покровителствено сложи ръка върху раменете на Джени.

— На мен ми харесва такава, каквато е. Харесва ми повече от теб — пламенно я защити той.

— Да вървим — Стив подаде ръка на Глория и плътно притиснати един до друг като влюбена двойка, те тръгнаха напред. Чък и Джени ги последваха. Ядосана на самата себе си, че бе допуснала да бъде поставена натясно от самоувереното и надменно поведение, което демонстрираха Стив и Глория, Джени предизвикателно увисна на ръката на Чък, говорейки и смеейки се неестествено високо.

Мигащи неонов светлини обявяваха отдалеч „Бар Каубой“, накъдето с широки крачки ги поведе Стив. Вълна от оглушителна кълтри музика ги посрещна, когато той блъсна летящите врати и всички спряха за миг на прага, докато очите им привикнат със сумрачната светлина и задимения въздух във вътрешността на залата. На гъсто един до друг стояха смеещи се и високо говорещи хора, запълнили проходите и дългия бар. Стив тръгна напред, пробивайки си път покрай препълнените маси, към задната част на заведението, където върху един подиум беше оркестърът. Останалите бавно го следваха, защото непрекъснато трябваше да спират и да поздравяват познати.

„Виж само кой идва!“ — чуваше се отвсякъде, или „Хей, момчета, как сте? Как вървят работите?“

Джени скоро забеляза, че хората правеха тънка разлика между братята. Веселите подвиквания бяха предназначени само за Чък, когото мъжете дружелюбно тупаха по раменете или шеговито сръгваха в ребрата — нещо, което той приемаше с усмивка. Поздравите към Стив бяха по-сдържани и изпълнени с респект — спрямо него спазваха някаква невидима дистанция.

Стив прекоси залата и ги повика на бара, където току-що се бяха освободили четири места. Джени немало се учуди, когато вместо пред обичайните бар-столчета се озова до каубойски седла, поставени на въртящи се метални щанги. Нерешително погледна широката пола на роклята си.

— Мислиш ли, че тук някъде би могло да има дамски седла? — прошепна тя в ухото на Чък.

— Не — засмя се той, обхвана я с една ръка през кръста, пъхна другата под коленете ѝ, повдигна я и я постави странично върху едно от тях. — Но ние просто ще приспособим това тук за целта.

— Добър вечер, Стив. Здравсти, Чък. Какво да ви донеса?

— Един „Том Колинз“^[2] за дамата, Чарли, за мен бира — с предизвикателен тон изпревари Чък брат си.

Стив се престори, че не е забелязал нищо, и усмихнат хвана ръката на Глория.

— Ние ще вземем един бенедиктин, едно бренди и един неразреден скоч — поръча той спокойно.

Барманът донесе напитките.

Чък вдигна чашата си към Джени:

— Наздраве за приятната вечер!

— Наздраве — тя поднесе своята към устните си и внимателно отпи. Не бе свикнала с алкохола. Заради Чък за пръв път в Сан Франциско бе опитала чашка ликьор и глътка уиски. Но определено спиртните напитки не отговаряха на вкуса ѝ. Ако трябваше да бъде искрена, предпочиташе сок и лимонада.

— Хей, вижте, там в дъното има свободна маса! — с чаша в ръка Чък си проби път в навалищата. — Идвайте насам — помаха им той.

Едва бяха седнали, Чък се обърна към Джени:

— Пий бързо, Джени, и да танцуваме!

— Чък, аз наистина не знам...

— Естествено, че ще танцуваш. Някакви възражения! Мисли за съветите на твоя чичко доктор!

Завлече я на дансинга и за нейна изненада, тя скоро изпита удоволствие от бесните въртения, които Чък я принуждаваше да прави около него. Джени не се бе учила да танцува, но вроденото ѝ чувство за ритъм ѝ позволяваше без особено усилие да влезе в такт с музиката.

Върна се на масата със зачервени бузи, останала без дъх. Все по-често погледът ѝ търсеше Стив. Чувстваше се магически привлечена от него. Бързо изпразни чашата си. Колко хубаво би било да можеше да погледне открито в очите на този мъж и да види в тях не презрение, а нещо съвсем друго...

Внезапно, като че ли отгатнал мислите ѝ, Стив се обърна към нея и очите им се срещнаха. За няколко секунди Джени се почувства като зайче, хипнотизирано от огромна змия. Всичко наоколо изгуби форма и цвят — струваше ѝ се, че помещението се върти в кръг заедно с нея. Изплашено стисна ръката на Чък.

— Моля те... нека танцуваме — прошепна му тя едва чуто.

Чък учудено се вгледа в нея, после по лицето му се разля усмивка на съпричастие.

— Добре, момичето ми. Ела — той се изправи и я поведе към дансинга. Но неочаквано спря като закован, усмивката му изчезна, сухо преглътна и се изчерви. Джени проследи погледа му и видя едно хубаво момиче с къси черни къдрици и големи тъмни очи, което се притискаше към ръката на широкоплещест рус каубой. То също гледаше към тях, после кимна за поздрав на Чък и продължи да

танцува буза до буза със симпатичния си кавалер, докато се изгубиха в навалищата.

— Коя е тази хубава девойка?

— Една позната. По-рано често излизахме заедно — лаконично отговори Чък. След това сложи ръка на кръста ѝ и започнаха да танцуват.

— Здравей, бобено стебло! — прозвуча зад тях женски глас, когато в един момент се бяха озовали в най-гъсто населената с танцуващи двойки част на площадката.

— Здравей, Мики Маус — отвърна Чък с отпаднал глас. — Как си? — той бе пуснал Джени, пристъпваше смутено от крак на крак и не знаеше къде да дене ръцете си. — Мислех, че... цялото лято ще бъдеш в Европа — заекна несигурно Чък и кимна на младия мъж, който стоеше до девойката. — Здравсти, Ал.

— В Европа ли? Да, всъщност исках да остана по-дълго там. Но ме обзе носталгия по... по моя кон — очите на момичето изпускаха искри. — Както виждам, не си губиш времето напразно, имаш си компания?

— Ами аз... о, да... Хелън Албърс — Джени Вандийн. Джени прекарва отпуската си при нас в ранчото.

Джени се усмихна:

— Здравейте!

Хелън само кимна студено.

— А мен няма ли да ме представиш? — възнегодува кавалерът ѝ.

— Извинявай — Ал Люис — Джени Вандийн.

— Хай, Джени — русият младеж я оглеждаше с неприкрито възхищение.

— Хайде да танцуваме, Ал — Хелън сложи ръцете си върху раменете му. — Колко хубаво стана, че се срещнахме — тя се опита да прикрие явното си разочарование зад пресилена усмивка.

— Всъщност другата седмица с Хелън пак ще дойдем тук на танци — ухили се Ал. — Може отново да се видим. Бай!

— Може — Чък също се насили да се усмихне. Получи се нещо като доста кисела гримаса.

Върнаха се на масата и седнаха. Стив и Глория ги нямаше. Чък седеше с наведена глава и въртеше бирената чаша в ръцете си.

Джени го наблюдаваше с крайчеца на очите си. От първоначалното му приповдигнато настроение нямаше и помен. Тя се приведе към него, за да не се налага да крещи в общата врява.

— Чък, Хелън твоето момиче ли е? — попита го.

— До днес поне така мислех — той изля остатъка от бирата в устата си. — Джени, не ме разбирай погрешно, но ти и аз... ние двамата...

— ... сме добри приятели, Чък. Знам какво чувстваш. Слушай, аз ще се опитам да открия Хелън, когато е сама, и ще ѝ обясня, че между нас няма нищо друго, освен приятелски чувства.

Лицето на Чък светна.

— Ще го направиш ли?

— Приятели ли сме или напротив? Е? — тя го хвана за лактите. — Какво ще кажеш, ако отидем да танцуваме и между другото си разменим партньорите?

— Ти си истинско съкровище, момиче Джени — Чък стремително я прегърна, сетне скочи. — Хайде тогава!

На дансинга упорито търсиха Хелън и Ал, но без успех. След известно време Чък разочаровано каза:

— Никъде не се виждат, вероятно вече са си тръгнали — той погледна към Джени с надежда тя да му помогне.

— Няма значение, в такъв случай просто утре ще посетя Хелън.

Музиката спря и Чък я придружи до масата.

— Ще отида да поръчам още нещо за пиене — измърмори той. — Веднага се връщам.

— За мен не носи нищо — извика Джени след него и седна.

— Е, забавлявахте ли се добре, Джени? — раздаде се откъм гърба ѝ равният глас на Стив. Двамата с Глория се връщаха от дансинга.

Тя се извърна.

— Разбира се, дори много добре — противно на волята ѝ, гласът ѝ потрепери.

— Отивам да напудря носа си. Ще дойдете ли с мен, скъпа? — Глория отмести стола си назад.

Джени поклати отрицателно глава. Страхуваше се от фалшивата любезност на Глория повече, отколкото от неприкритата омраза на Стив. При него поне по всяко време знаеше какво да очаква, докато

Глория ѝ се струваше непредвидима и коварна. Тя не се чувстваше дорасла за нейната тънка и прикрита язвителност.

— Дано времето без мен не ти се стори отегчително дълго, скъпи — Глория с целувка се раздели със Стив, хвърляйки предупредителен поглед на Джени.

Стив закопча сакото си и се изправи. „Сега ще ме покани на танц!“ — ужасена си помисли Джени и с неясно промърморено извинение панически избяга от масата.

В умивалнята Глория бе застанала пред едно огледало и нанасяше червило върху устните си. Когато забеляза Джени, очите ѝ злобно се присвиха и бавно се обърна.

— Стив ми разказа за вашето любителско театрално етюдче на реката — каза тя с безизразно лице. — Що за смешен и жалък опит да прелъстите Стив! Какво си въобразявате вие, знаете ли с какви невероятно глупави трикове момиченца като вас от години се мъчат да примамят Стив? Сигурно няма вече дори един-единствен номер, който той да не познава.

Джени измъкна гребен от чантичката си и мълчаливо се среса. Значи Стив и тя заедно ѝ се бяха подигравали! Колко долно и подло! Горещи сълзи напиха в очите ѝ.

— Не съм разигравала никакъв театър! — разпали се изведнъж тя. — И Стив жестоко се заблуждава, ако ми приписва такива задни мисли!

— Ах, наистина ли? Не се мъчете напразно, детенце. Вие сте лесно разгадаема. Чуйте ме, ще ви дам един добър съвет: Върнете се там, откъдето дойдохте! Не виждате ли, че на Стив му дойде до гуша от вас и от вашите глупави играчки!

Две кикотещи се тийнейджърки влязоха в тоалетната и това даде възможност на Джени да обмисли отговора си. Тя добре знаеше, че най-глупавото, което можеше да стори, бе да се впусне в словесен двубой с Глория. Срещу нея нямаше много шансове, а и определено ѝ липсваше запас от по-силни изрази, с каквито очевидно Глория разполагаше в изобилие.

И тогава на помощ ѝ дойде женският инстинкт. Без много-много да се колебае, тя каза с тих, малко дрезгав глас:

— По-скоро вие сте тази, на която съм дошла до гуша, а не някой друг!

Глория втрещено я изгледа, а после очите ѝ грозно засвяткаха.

— Ах, вие гадна малка родео-кукличка! — изкрещя тя пронизително. — Вие, евтина уличница такава! Стив ми принадлежи, запомнете добре това! — и профуча покрай Джени към изхода.

С въздишка на облекчение Джени се облегна на стената и затвори очи. Коленете ѝ трепереха, пулсът ѝ се бе учестил.

— Не се ли чувствате добре?

Джени отвори очи и слабо се усмихна.

— О, не, благодаря, добре съм — успокои тя младата жена, която бе застанала пред нея и загрижено я гледаше. Пое си още веднъж дълбоко въздух и с високо вдигната глава се върна на масата.

— Ще танцуваме ли, Чък?

Като че ли да се увери, че Хелън не е някъде наблизо, Чък страхливо се огледа на всички страни и чак след това отговори малко смутено:

— С удоволствие.

Оркестърът свиреше някаква мелодия в бърз, насечен ритъм и когато Чък започна да кръжи около нея, тропайки с крака и пляскайки с ръце, за миг Джени спря безпомощно. После се огледа и като видя как другите момичета въртяха хълбоци, тропайки в такт с крака и кръжейки на място, започна и тя да прави същото.

— Иеааа! — изкрещя Чък и затропа все по-бързо и по-дивашки около нея. Джени влезе в неговото темпо. Кръвта ѝ пулсираше във вените, очите ѝ блестяха и тя забрави всичко наоколо.

Мина доста време, преди да се огледа отново наоколо и първото нещо, което видя, бе Стив. Скръстил ръце пред гърдите си, стоеше в края на дансинга и следеше движенията ѝ със студен преценяващ поглед. „Той ме разглежда като търговец на коне“ — мина ѝ през ума и за част от секундата остана неподвижна, но след това продължи да танцува още по-широко усмихната. Кой беше той, в края на краищата, че да му позволи да ѝ проваля хубавата вечер?

Когато след танца, разгорещени и останали без дъх, с Чък се върнаха на масата, Стив и Глория си бяха отишли.

Какво толкова имаше в Стив, че тъй непреодолимо я привличаше? Джени неспокойно се въртеше в леглото си, втренчена в

непрогледната тъмнина. Няколко пъти досега си бе мислила, че е влюбена. Веднъж беше си мечтала тайно за един елегантен свой съученик от гимназията, малко по-късно — за една мускулеста футболна звезда и най-сетне за един симпатичен млад колега от агенцията. Но онова, което бе изпитвала тогава, не можеше да се сравни с могъщата буря от чувства, която бушуваше в нея още от първата ѝ среща със Стив, нито с бесните удари на сърцето ѝ и растящото ѝ смущение всеки път, когато го видеше.

Сигурно защото Стив vyplъщаваше в себе си по някакъв поразителен начин представата ѝ за съвременния герой, която тя от години носеше в сърцето си. Във всеки случай, поне външно Стив отговаряше на всичките ѝ фантазии.

Но странно, защо образът му не загубваше нищо от своето очарование, когато се проявяваше истинската същност на Стив? Когато на повърхността излизаха ледената му студенина, пълната му безчувственост, грубостта, безмилостната му омраза, арогантната му надменност? Как беше възможно изобщо да чувства нещо към подобен човек? Не беше ли това някакво болестно, ненормално състояние?

Джени затвори очи. Не, при Стив категорично нямаше да намери бленуваното щастие. Той не беше мъжът, с когото би могла да се свърже навеки във вярност и любов. Тя трябваше най-сетне да тегли рязка граница между външността и истинската му същност: един див, непредсказуем звяр, следващ само законите на природата, където по-силният изяжда по-слабия и на когото всичко живо трябва да се подчинява.

---

[1] Стетсън — вид каубойска шапка. — Б.пр. ↑

[2] „Том Колинз“ — коктейл от джин, захар, лимонов сок и газирана вода. — Б.пр. ↑

VI

На другата сутрин Джени се събуди към десет часа. Чувстваше се като разглобена. Имаше тъпо главоболие, всички кости я боляха. Тя пристъпи към прозореца и погледна навън. Наоколо цареше неделно спокойствие. Безлюдните стопански постройките бяха облени в слънчева светлина, а конете мирно пасяха по ливадите.

Джени продължително се протегна. След това отиде в банята, взе душ, облече се, гримира се и се среса. Оправи леглото си и подреди стаята. Нямаше никакво желание точно сега да се срещне със Стив. Ако изчакаше достатъчно дълго, той вероятно щеше да излезе от къщата.

— Добро утро, мис Вандийн. Наспахте ли се?

Джени трепна. Мислеше, че е сама, когато затвори след себе си вратата на трапезарията, след като за нейно задоволство не срещна никого в коридора, а на масата отдалече съзря само своята закуска. Стив седеше в ъгъла до прозореца и разгръщаше неделния вестник.

— Добро утро — отвърна разстроена тя.

Стив се усмихна.

— Хапнете си добре — посъветва я той. — Закуската е най-важното ядене за деня.

Джени си наля кафе и си взе едно маслено рогче.

— Бихте ли желала да хвърлите един поглед на вестника?

Тя се поколеба. Какво означаваше тази внезапна любезност? Подиграваше ли ѝ се?

— Да, моля.

Стив ѝ подаде част от вестника и тя панически се прикри зад страниците му.

— Имате ли още мускулна треска?

— Благодаря, вече съм по-добре — Джени безцелно запрелиства вестника. Къде беше Чък? Без него се чувстваше незащитна — изложена на прищевките на Стив, на ироничните му нападки.

Кухненската врата се отвори.

— Стив, току-що говорих с дъщеря си — гласът на Луиз звучеше потиснато. — Няма да ѝ се размине операцията. Мога ли да замина за няколко дни при нея, за да се грижа за мъжа ѝ и за децата, докато лежи в болницата? — червените ѝ ръце нервно мачкаха краищата на престилката.

— Разбира се, Луиз. Мога ли да ти помогна с нещо?

— Не — тя поклати глава. — Всичко останало е уредено. Печеното за днешния обяд е във фурната. Ще изчакам, докато стане готово, и тогава ще тръгна.

Джени остави вестника настрана.

— Аз мога да се погрижа за печеното, Луиз.

Луиз смръщи вежди.

— Много мило от ваша страна — каза тя, но явно си личеше, че изобщо не беше във възторг от предложението.

Стив пристъпи към нея и сложи ръка на рамото ѝ.

— Остани при семейството си колкото е необходимо. Ден повече или по-малко не е от значение. Джени ще се погрижи за всичко тук.

— Да, Луиз, не се притеснявайте за това. Аз няма да оставя момчетата да умрат от глад — увери я Джени и хвърляйки страничен поглед към Стив, допълни: — Готвенето май е единственото нещо, което умея добре да върша.

При вида на подигравателната му усмивчица, тя усети как скокообразно се учести пулсът на шията ѝ.

— Тогава ще се приготвя — Луиз постоя нерешително още миг на вратата, след това безшумно излезе.

— Искате ли да прочетете остатъка на вестника?

— О... да... благодаря.

Двамата седяха мълчаливо, пиеха кафе и разлистваха страниците. „Приличаме на почтена възрастна брачна двойка“ — внезапно мина през ума на Джени и тази мисъл я накара да присвие с досада устни. Каква ужасяваща перспектива цял живот да бъде свързана с тиранин като „него“ и да е принудена ден след ден да търпи капризите му!

— Бихте ли благоволила да дойдете за малко в кухнята и да погледнете онова, което вече е готово? — Луиз, която се яви в този миг, я изтръгна от тягостните ѝ мисли. Изглежда, никак не се доверяваше на домакинските ѝ способности. — Можете ли да пригответе

прилични сосове? Моите момчета обичат да ядат печеното си с питателен сос.

Джени енергично кимна.

— Покажете ми само къде държите подправките.

След като Луиз показва на Джени всичко, от което би имала нужда, и до последната секунда я отрупва с полезни съвети, най-сетне се реши да се сбогува.

— Тръгвам вече. Довиждане. И още веднъж много ти благодаря за великодушието, Стив.

— Добре, добре, Луиз, няма защо. Поздрави дъщеря си от мен. Желая ѝ бързо да оздравее.

— Благодаря, ще ѝ предам. Довиждане, мис Джени.

— Довиждане, Луиз.

— Е, мис Вандийн — обърна се Стив към нея, — досега не успяхте да опознаете кой знае колко добре нашето имение. Бихте ли желала след обяда да пояздите малко с мен?

— О, благодаря, но... имам да върша... някои важни неща. — Джени се обърка. Дори в собствените ѝ уши това оправдание прозвуча твърде неубедително и доста вяло.

— Сигурно не са толкова важни, че да не могат да почакаат час-два — контрира я веднага Стив.

— Да... не... исках да кажа...

— Сега имам малко работа в града. Ще се върна за обяда.

— Чък ще дойде ли на обяд?

Стив поклати глава.

— Вероятно не. Чък трябва да се погрижи за... някои важни неща — в гласа му звучеше необичайно задоволство.

Джени гледаше след него със смесени чувства. Къде беше Чък? Какви „неща“ имаше да урежда? Снощи дума не бе споменал, че ще отсъства целия следващ ден. Нима Стив го беше отпратил, за да я лиши от единствената ѝ опора?! Така щеше безпрепятствено да ѝ отправя отровните си стрели. Ами ако...?!

Тя тръсна глава. Във всеки случай, сега поне имаше поле за изява, където несъмнено превъзхождаше Стив. По отношение на готвенето, той нямаше да може да се улови за нищо, с което да я уязви.

Джени си сложи чиста престилка и в добро настроение се залови за работа.

— Комплименти. По-добре и Луиз не би могла да приготви печеното. Очевидно наистина умеете да готвите добре.

Джени не можа да прикрие доволната си усмивка.

— Благодаря — измърмори тя поруменяла. — Кога... кога ще тръгнем?

— Когато пожелаете — гласът му звучеше необичайно мек, почти нежен.

Сърцето ѝ заби ускорено.

— Само ще разтребя бързо в кухнята и ще се преоблека.

— Чудесно. Ще ви чакам долу пред конюшните.

С най-голяма бързина Джени разчисти масата, постави остатъците от обяда в хладилника, изми съдовете и забърса печката. След това изтича в стаята си и навлече джинсите си и една пъстра карирана блуза.

Облегнат на дървената ограда, Стив я гледаше как се приближава с широки уверени крачки. До него, завързани на вратата, стояха оседлани Фоксфайър и огненият жребец Апалуса, който Стив бе яздил и вчера.

— Елате — Стив отвърза Фоксфайър и го държа за юздите, докато Джени го възседна. След това и той пъргаво се метна на седлото на своя кон.

Джени седеше с изправен гръб. „По-свободно — напомняше си тя. — Стой изправена. Не се изкривявай.“ Бе се заклела този път да не се изложи. Стив не биваше да има повод отново да ѝ се присмива.

След като се убеди, че Джени е хванала здраво юздите и е пъхнала краката си в стремената, той подкара коня си и ѝ даде знак да го следва.

Тя с възхищение се любуваше на фигурата му — широки рамене, мускулист гръб, тесни хълбоци и силни бедра. Стив наистина възпяваше идеала за мъжко тяло. Ако и характерът му беше безупречен като атлетичната му външност...

Фоксфайър се присъедини към жребца на Стив, без каквото и да е участие от нейна страна. Бедрата и тазът все още я боляха, но Джени усещаше, че все повече и повече се нагажда към движенията на коня. Усмихна се щастливо и извика:

— Къде отиваме?

— Към гората. Искам да ви покажа нещо там отзад, където растат най-високите вековни борове.

Те се отклониха от пътя и пресякоха реката по тясно мостче. Понататък пътеката се изгуби във високата трева. Въздухът трептеше в обедната мараня. Планинските върхове се издигаха пред тях, забулени в нежен воал, а тъмносиньото безоблачно небе сякаш бе окачено по стръмните зъбери на хоризонта.

Стив протегна ръка и докосна Джени по рамото, сочейки ѝ безмълвно към покрайнината на гората. Там, където потокът правеше плавна извивка, цяла обляна в слънчева светлина, стоеше една сърна и пасеше. След секунда повдигна глава, подуши въздуха и се втрени неподвижно в тях. Постоя един миг така, прилична на митологична статуя, после тялото ѝ трепна, тя внезапно се извърна и с огромни скокове се отдалечи. Двамата гледаха след нея, докато изчезна безследно в храсталака.

Стив насочи коня си към боровата гора. Джени го последва. Не след дълго достигнаха до малко просветление с формата на окръжност, в средата на което един страничен ръкав на потока се разширяваше в малко плитко езерце.

— Колко е красиво! — възкликна Джени.

— Мисля, че трябва да си дадем няколко минути отдих и да се полюбуваме на това местенце — и без да дочака съгласието ѝ, Стив се спусна от седлото странично, скочи лек като перце върху меката горска почва, обърна се към Джени и разпери ръце.

— Повдигнете десния си крак над шията на коня и скачайте — каза той с нетърпящ възражение тон.

Джени послушно се подчини и попадна право в прегръдките му. Докато Стив я придържаше под мишниците, тя бавно се плъзна по цялата дължина на тялото му и краката ѝ докоснаха земята.

— Благодаря — останала без дъх прошепна, а сърцето ѝ щеше да се пръсне от внезапно вълнение.

— Удоволствието е мое. — Стив не проявяваше ни най-малко намерение да я пусне. Джени усети как ръцете му се плъзнаха напред към гърдите ѝ и палците му докоснаха зърната ѝ. Тя неволно изстена тихо.

Доволна самоуверена усмивка се появи върху устните на Стив. Бавно и внимателно той я увлече със себе си на меката топла трева и разпиля дългите ѝ копринени коси като искрящ воал върху тъмнозеления горски килим.

— Косата ти ухае чудно хубаво — промълви и зарови лице в шията ѝ.

Джени не разбираше какво става с нея. Тръпка премина по тялото ѝ, внезапно я обляха горещи вълни и тя се задъха.

Стив се обърна настрани и разкопча ризата си. Джени впери поглед в голите му, загорели от слънцето гърди, в широкия триъгълник гъсти и черни къдрави косъмчета, чийто изтъняващ надолу връх преминаваше в тясна права линия и се губеше някъде в областта под колана на джинсите му. Тя преглътна с усилие, бързо седна и отклони поглед от смущаващата я гледка.

— Хубаво е тук — рече с неестествено висок и тънък глас.

Стив я изгледа за миг изумено. После ръката му нежно погали тила ѝ и бавно се запуска по гърба, достигна меката извивка на ханша ѝ, с внезапен тласък си проправи път между стиснатите ѝ бедра и се притисна — топла и мека — върху венериния ѝ хълм.

Джени усети леко виене на свят. Инстинктивно стисна по-силно бедра, но от това ласката му стана само още по-дълбока и интимна. Дъхът ѝ секна и за част от секундата сърцето ѝ престана да бие.

Стив се засмя с тих гърлен смях и притисна устни към голия ѝ врат. После я хвана за раменете, обърна я и я привлече надолу към себе си. Устните му се плъзгаха по бузите ѝ, по клепачите, по устните...

Джени отмаляла отпусна тялото си върху неговото, затвори очи и полуотвори уста.

Стив я събори върху тревата и легна върху нея. Като в сън тя виждаше лицето му, тъмните му очи, устните, които все повече и повече доближаваха нейните... доближаваха ги... докоснаха ги... възпламениха ги...

Без да съзнава ясно какво прави, Джени простря ръце и страстно ги обви около врата му. С въздишка изви тялото си и плътно го долепи до неговото така, че да усеща всяка негова фибра. Замря, тръпнеща от непреодолимо желание.

И тогава изведнъж Стив я сграбчи здраво за китките, изви ръцете ѝ встрани, пусна ги и се изправи.

В неволен порив Джени отново протегна ръце, за да го задържи, но Стив ѝ обърна гръб и закопча ризата си.

— Време е да се връщаме — дрезгаво каза той. След това се извърна и ѝ помогна да стане.

Все още замаяна, Джени механично пое предложената ѝ длан. Взря се в лицето му с усмивка, пълна с несигурно очакване. Но онова, което видя, я стресна. То беше каменно студено и жестоко. „Той ме гледа така, като че ли съм вещица!“ — помисли си, изтръпвайки, тя. Но защо? Какво се беше случило? Не беше ли това същият този мъж, който току-що толкова нежно я беше милвал и целувал?

— Джени? Съжалявам, боя се, че се самозабравих — гласът му беше кадифено мек.

Тази нова смяна в настроението и поведението му вече и дойде твърде много. Гореща червенина от срам обля страните ѝ. Естествено! Чак сега тя разбра истинските размери на неговото коварство. За да я откъсне от Чък, той не се свенеше и от най-долнопробните средства! Нейното прелъстяване беше част от едно хитро замислен план! А тя, наивната глупава гъска, веднага бе попаднала в капана му! Бе паднала като зрял плод в скута му! И сега той доволно потриваше ръце. Как можа да се покаже толкова сляпа, толкова глупава! Вбесена, Джени здраво стисна зъби.

— Аз също. Но това никога няма да се повтори! — отвърна му с металически нотки в гласа. Какво ли би си помислил Стив, ако знаеше, че съвсем безполезно хаби енергията си, защото нито Чък, нито тя имаха намерение да станат любовници? Защо не искаше най-сетне този дебелоглав каубой да разбере, че те наистина бяха само приятели?

Джени рязко се обърна и тръгна към конете.

Стив гледаше след нея. В погледа му се четеше изгарящо желание.

VII

— Много благодаря за излета — Джени скочи от коня, преди Стив да се опита да ѝ помогне.

— О, няма защо да ми благодарите, мис Вандийн. За мен беше удоволствие — той потупа коня по шията.

Джени го погледна предизвикателно.

— Следобедът с вас беше извънредно поучителен — остро допълни тя.

Стив повдигна вежди, но не каза нищо.

— Кога ще желаете да ви бъде сервирана вечерята?

Той се обърна и започна да откопчава ремъка на седлото на Апалуса.

— Към седем и половина, ако това не ви затруднява — долетя подчертано вежливият му отговор.

— Здравей, момиче Джени! Откъде идваш?

— Излизахме на езда със Стив.

— Я гледай ти! Значи, макар и със закъснение, братлето ми отново започва да се държи нормално — Чък се ухили. — Кажи, знаеш ли къде е нашата Луиз? Никъде не можах да я открия.

— Тя замина за няколко дни да се грижи за семейството на дъщеря си, която ще трябва да се подложи на някаква операция — поне така разбрах от нея. Междувременно аз я замествам тук. Добре ме виж — пред теб стои новата готвачка!

— Честно? Уау, този ден е пълен с изненади! — той сграбчи Джени с две ръце и смеейки се, я завъртя около себе си. — Познай къде бях досега! При Хелън. Между нас отново всичко е наред — Чък сияеше от щастие.

— О, Чък! — Джени също го прегърна и импулсивно го целуна. — Толкова се радвам за теб!

— Не бихте ли могли да изчакате поне да мине вечерята? — прозвуча зад тях подигравателният глас на Стив.

Джени трепна и се изчерви. В този момент изсвири автомобилен клаксон — ягуарът на Глория изви по алеята и спря пред Стив.

— Добър ден, скъпи — Глория се облегна на страничното стъкло и го дари с ослепителната си прелъстителна усмивка.

— Глория! Каква приятна изненада! — Стив ѝ отвори вратата.

— Не би ли могъл да ми засвидетелстваш малко по-определено въодушевлението си? — тя слезе и гъвкаво се притисна към гърдите му.

— С най-голямо удоволствие — Стив я привлече и продължително я целуна.

Джени запрегльща ядно. Ето, на няколко крачки стоеше Стив в сладострастна прегръдка с друга жена. Той, който допреди малко я бе държал в обятията си и я бе целувал. За Джени бе много болезнено да наблюдава интимната близост между двамата. В нея се надигна вълна от сляпа ревност, тялото ѝ се разтрепери от потискан гняв. Искаше ѝ се да раздели със сила Стив от Глория, да го откъсне от нея, да се хвърли между двамата и да изблъска с юмруци това нагло създание Глория... Ужасена и засрамена от силата на примитивните си чувства, Джени се извърна встрани.

— Какво искаш да приготвя за вечеря? — попита тя Чък, търсейки несъзнателно опора в него.

Той вдигна рамене:

— Предоставям на теб избора на ястията. Просто виж какво имаме вкъщи.

— От обяд се опитвам да те открия, скъпи — мъркаше гальовно Глория зад тях. — Къде се беше скрил през цялото това време? Толкова ми беше скучно.

— Стив и аз пояздихме малко из гората — за своя най-голяма изненада се чу Джени да отговаря вместо него. — Той ми показва някои наистина забележителни места — продължи замечтано Джени и погледна Стив с премрежен поглед. — О, Стив, сега се сещам, че забравих шапката си в тревата под онова дърво, знаете къде... Ще бъдете ли така добър да ми я донесете? — и тя превзето му отправи най-съблазнителната си усмивка.

Стив втрещено премести поглед от Джени към Чък и после отново към нея, но не успя да отвори уста.

Глория впи очи в Джени, сякаш искаше да я изпепели с поглед.

Чък озадачено смръщи чело и нерешително гледаше ту единия, ту другия, като че ли говореха език, който той не разбираше.

Джени го грабна под ръка и го повлече със себе си към къщата. „Ела с мен и ме забавлявай, докато готвя“ — искаше да му каже тя, но вместо това изтърси:

— Ела с мен и ме забавлявай, докато се къпя.

Тя чу как шумно си пое въздух Глория и едва тогава осъзна думите си. Е, и какво от това?! Тъй или иначе Стив я смяташе за уличница, а какво мислеше за нея Глория, изобщо не я засягаше.

— Човече, това беше изстрел точно в десетката! — прошушна Чък в ухото ѝ и хлапашки се захили. — Глория направо си глътна граматиката!

— Ох, господи, изобщо не знам какво ми става, Чък, ужасно се срамувам.

— О, хайде, Джени, всичко е окей. Дори за миг не си помислих, че предложението ти е сериозно. За съжаление... Но, изглежда, Стив и Глория го възприеха за чиста монета. Ти истински ги шокира — Чък се радваше като малко момче, извършило безнаказано някаква щуротия. — Старият Стив гледаше опулено като теле! — той я потупа приятелски по ръката. — До скоро.

Под душа Джени даде воля на сълзите си. Тя ожесточено търкаше тялото си, като че ли искаше с водата и сапуна да отмие от него цялата болка и отчаяние, които я смазваха. Какво ли не би дала, за да може заедно с мръсотията да свлече от себе си обърканите си мисли и чувства. Но ласките на Стив бяха пробудили в нея странен, непознат копнеж и желание, което я разтърсваше и плашеше.

Облече се припряно. Трябваше да бъде нащрек със Стив — в никакъв случай не биваше да му позволява повече да я изважда от равновесие, независимо колко силно я провокира.

— Вечерята е готова! — извика Джени и удари гонга.

Чък влезе веднага, сякаш бе стоял зад вратата.

— Хм... Какво мирише така хубаво? — той любопитно се наведе над масата. — Изглежда невероятно примамващо.

— Благодаря, господарю — Джени направи кникс^[1]. — Нека господинът бъде така добър да благоволи да заеме мястото си.

Влезе Стив, кимна бегло на двамата и седна.

— Ще участвуват ли в родеото през уикенда? — попита той Чък.

— Не. Нямам желание.

Стив вдигна вежди.

— Не рискуваш ли така да изгубиш лиценза си?

Чък равнодушно сви рамене.

— Какво от това. И бездруго приближава времето, когато ще трябва да изоставя скитническия живот. В края на краищата, не мисля вечно да бъда ерген — той намигна на Джени. — Да, да, братко, дивите години вече са история. Аз се каня да ставам еснаф — смятам да създам семейство.

Джени се усмихна. Значи Чък и Хелън се бяха споразумели. Това, че той изглеждаше щастлив, я радваше от сърце.

Стив се закашля и й хвърли мрачен поглед.

— Кога започваме сенокоса? — смени Чък темата.

— Ако времето се задържи така, още тази седмица.

— Ах, да, какво още исках да ти кажа — смятам да купя един нов жребец. Новото поколение животни се нуждае от струя свежа кръв и мисля...

— А пък аз мисля, че най-добре е да говорим за това на четири очи в канцеларията — прекъсна го безцеремонно Стив.

Чък вдигна рамене.

— Щом така искаш, добре — рече той, но по упоритото изражение на лицето му личеше, че никак не му харесва да получава наставления и поучения от по-големия си брат за щяло и нещяло. Скулите му нервно затрептяха.

Стив се престори, че нищо не е забелязал, но малко по-късно, когато смяташе, че никой не го наблюдава, за няколко секунди замислено се вгледа в Чък. Джени не можа да прикрие злорадата си усмивка. Малкото братче беше пораснало и вече показваше характер! Колко неприятно!

— Утре през целия ден няма да бъда тук, Джени. Ще закарам един кон в Айдахо.

— Аз също няма да бъда вкъщи, така че не е нужно да приготвяте храна, мис Вандийн. И изобщо предлагам, докато я няма Луиз, да се храним в закусвалнята в града. За едно момиче от града вероятно готвенето е доста непривична и досадна работа.

— Но на мен нищо не ми струва да... — Джени се запъна и се изчерви.

— Ами да, всъщност ти си ни на гости — Чък се ухили. — И въпреки това предпочитам да ям вкъщи. При Ханк в закусвалнята яденето плува в мазнина. Бррр! — той потръпна. — Само като го погледна, и ми преминава всякакъв апетит. Докато ти готвиш великолепно, момиче Джени! Благодаря ти!

— О, радвам се да го чуя, Чък.

Стив отмести стола си назад.

— Яденето беше много вкусно. Много ви благодаря, мис Вандийн — той се изправи и тръгна към вратата.

— Направо превъзходно. Натъпках се догоре. — Чък също стана от мястото си.

С крайчеца на окото си Джени видя как Стив се обърна още веднъж на вратата. Без да се двоуми много-много, тя скочи към Чък, обви ръце около шията му и го целуна по устата.

Стив безмълвно напусна помещението.

Чък я гледаше смаян.

— Но... защо?

— Помислих си, че мога да дам на Стив нещо за из път, над което да си блъска главата тази нощ.

Чък я погледна замислен.

— Знаеш ли, днес следобед бях сигурен, че Стив се е очовечил. Било е илюзия.

— Същото чувство имах и аз. — Джени горчиво се засмя.

— Слушай, трябва да проведе един разговор с него. Трябва да се сложи край на този цирк, който разиграва за твоя сметка. Не знам какво си въобразява той!? Надявах се, че постепенно ще се успокои, но, изглежда, става тъкмо обратното. Непоносимо надменното му поведение и начинът, по който непрекъснато играе ролята на поголемия брат, ми действат на нервите. Предполагам, че е заради Хелън.

Стив се бои, че ти ще ме откъснеш от нея, затова с всички средства се опитва да те пропъди. Ще видиш как, след като му разкажа, че Хелън както преди е и ще си остане мое момиче, ще се превърне в най-милият, най-любезният и най-внимателният домакин, какъвто можеш да си представиш.

Джени въздъхна.

— Дано... — в гласа ѝ се смесваха колебание и надежда.

— Сигурен съм, че ще стана така. Само че утре няма да го видя целия ден. Вдругиден обаче ще свърша тази работа, можеш да разчитааш на това.

— Благодаря, Чък. Много мило от твоя страна. — Джени се наклони към него и за втори път тази вечер го целуна.

Тя си легна, изпълнена с наново събудена надежда и спа дълбоко и непробудно чак до сутринта.

— Добро утро, Уили. Каква великолепна утрин!

Уили недоволно я изглежда.

— Птичките, които пеят сутрин рано, вечер ги изяжда котката — изръмжа той.

Джени се засмя.

— Май сте станал накриво тази сутрин. Искам да яздя Фоксфайър.

— По-добре вземете друг кон, мем. Този все още не е добре обзяден и от време на време проявява капризи.

— Аз ще му предам моето добро настроение и всичко ще бъде окей.

— Щом държите непременно да показвате геройство, моля... Пит!

— Да? — младият мъж дотича от обора.

— Пригответи Фоксфайър. Дамата желае да язди.

— Веднага — усмихна ѝ се Пит и рижата му глава потъна в конюшната.

Противно на очакванията, Фоксфайър се държа спокойно и възпитано, докато Джени го възсядаше. По-тих от водата и по-нисък от тревата, той внимателно наостряше уши и без колебание се подчиняваше на всичките повече или по-малко умели команди, които

Джени му даваше с колене, с пети или с юздите. „Дори и конят днес е в добро настроение като мен“ — мислеше си тя и се наслаждаваше на ездата през осеяните с цветя ливади покрай брега на реката.

Джени прекара целия ден в приятна леност. Необезпокоявана от никого и от нищо, тя се чувстваше почти като господарка на ранчото — съвсем не неприятно чувство, ако трябваше честно да си признае.

Привечер си приготви в кухнята един сандвич и го изяде там. Решила бе да постои известно време навън и да подиша топлия въздух на лятната нощ. Изнесе на верандата люлеещия се стол от стаята си, седна и замечтано се загледа в далечината. Усещаше в себе си някакво неопределено желание, някакъв горчиво-сладък копнеж, чийто произход и цел не можеше да си обясни. Какво се бе променило в нея през последните няколко дни? Защо сърцето ѝ биеше толкова неспокойно? Какво очакваше тъй жадно и нетърпеливо?

— Нощта е великолепна, нали, Джени?

Джени подскочи.

— Да... — прошепна тя едва чуто.

Изведнъж се почувства странно олекнала, почти безплътна. Обляната в сребърна лунна светлина околност ѝ се струваше недействителна, като декор от приказен филм. Дори когато Стив я прихвана през кръста, повдигна я бавно от стола и я притисна до себе си, на нея продължаваше да ѝ се струва, че преживява някакъв сън. Тя се сгуши в прегръдките му и го погледна. Срещайки широко отворените ѝ очи, пълни с очакване и копнеж, Стив се поколеба. Но после погледът му спря върху блещукащата ѝ в сребристо сияние коса и очите му се присвиха. Той се наведе към лицето ѝ и я целуна с цялата нежна изтънченост на изкусен любовник.

Джени изгуби всякакво чувство за време и пространство. Лежеше безволна в ръцете му и отвърщаше на горещите му целувки. Възбудата ѝ растеше. Дишането ѝ се учести, сърцето ѝ заби в диво стакато, а кръвта забуча в ушите ѝ.

С върховете на пръстите си Стив погали тялото ѝ през тънката блуза и сякаш случайно докосна гърдите ѝ — после отново и отново, докато Джени изстена високо и се заизвива в ръцете му.

Безкрайно бавно Стив започна да я разкопчава и всеки път, щом пръстите му се допираха до голата ѝ пламтяща плът, струваше ѝ се, че през тялото ѝ преминава електрически ток.

Най-сетне блузата се свлече от рамене ѝ. Без да се колебае, Стив разкопча сutiена ѝ и пхна ръцете си под ефирната материя.

Джени затаи дъх. За част от секундата си даде сметка какво ставаше и направи отчаян опит да се освободи, но той я хвана здраво. Устните му се впиха в нейните в твърда, настойчива целувка. Ръцете му се спуснаха надолу по гърба, спряха се върху стегнатите ѝ, добре закръглени задни полукълба и плътно притиснаха тялото ѝ към неговото.

Съпротивата на Джени се стопи. Вътре в нея сякаш избухна огън, заплашваш да я изгори. Коленете ѝ омекнаха и като пияна тя се вкопчи в Стив, отвърщайки на целувките му с необуздана страст. Едва успя да забележи, че той я повдигна, занесе я в нейната стая и я сложи върху леглото. Като в транс видя възхитения му поглед, когато в неудържим порив изви тяло към него. Стори ѝ се, че ръцете му леко трепереха, когато разтвори ципа на джинсите ѝ и ги изхлузи заедно с бикините ѝ. След това легна до нея и я взе в прегръдките си. Сега целувките му станаха по-целенасочени, по-страстни и възбуждащи... Внезапно той се изтърколи встрани и стана.

Глух вопъл на протест и разочарование се изтръгна от гърдите ѝ. Нима отново си играеше с нея?!

Тогава чу шума от падащите дрехи на пода и в меката лунна светлина пред очите ѝ се появи голото му мускуесто тяло. Погледът ѝ жадно обгърна атлетичната му фигура. Джени преглътна сухо и се изчерви. Никога досега не беше виждала гол мъж. Смути се, но не отмести поглед.

Стив отново легна до нея. Целувките му изгаряха кожата ѝ, устните и ръцете му я обхождаха цялата и оставяха огнени следи там, където я докоснеха. Струваше ѝ се, че повече не може да издържа на желанието си, и стенеща полугласно, до болка силно притисна тялото си към неговото. Задъхано викаше името му, забила пръсти в неговите рамене. В този миг Стив се плъзна между бедрата ѝ и бавно проникна в утробата ѝ.

Джени усети остра пронизваща болка. Нещо се скъса в нея, тялото ѝ се вцепени и трябваше да прехапе устни, за да не изкрещи.

Стив спря да се движи. Струваше му се, че долавя само собственото си запъхтяно дишане и глухите удари на сърцето си. Застина за миг, но след това възбудата му отново взе връх.

— Джени! — простена той. — О, Джени...

Съвсем скоро Джени престана да усеща болка. Завладя я непознато тръпчиво удоволствие, някаква безсрамна, необузdana жажда, която се разпалваше с всеки негов тласък. Тялото ѝ гореше като в треска. Под затворените ѝ клепащи се въртяха огнени вихрушки, ярки светкавици експлодираха във все по-нарастващ ритъм и със силен вик тя достигна до оргазъм в мига, когато и Стив бе на върха.

Джени задъхано се бореше за въздух. Струваше ѝ се, че с нея се е случило чудо. Подобно усещане за истинско щастие не бе имала досега в целия си живот. Тя благодарно го целуна.

— Джени... — промълви той и зарови лице в шията ѝ.

— Стив... — очите ѝ се притвориха, налегна я оловна тежест. Тихо въздъхна и заспа.

Известно време Стив лежа неподвижно. Срамуваше се от себе си и се чувстваше виновен. Бе нарекъл една девица уличница — беше се отнесъл с това невинно младо момиче, като с евтина курва.

— Извинявай — прошепна той и ефирно докосна с устни розовата ѝ буза. — Прости ми, моля те...

Внимателно се изправи, събра дрехите си от пода и безшумно излезе.

В своята стая Стив пристъпи до прозореца и се вгледа в обляната от лунна светлина околност. Обзе го само отвращение. Мразеше и проклинаше горделивостта и сляпата си надменност, която го бе подтиквала да измъчва и да унижава Джени. Само защото тя външно толкова приличаше на Ийв, той се бе оставил да бъде заблуден, без да си даде труда да сравни характера ѝ с този на Ийв. Бе приел Джени за също толкова покварена, вероломна и пресметлива. А винаги се бе смятал за човек, лишен от предразсъдъци.

Закрачи напред-назад пред прозореца. Спомни си, че още първата вечер бе усетил неволно възхищение от нея, когато му бе оказала съпротива — фучаща и драскаща като млада дива котка. Дълбоко го бе впечатлил и куражът ѝ, въпреки падането, да се осмели отново да язди Фоксфайър, докато го подчини на волята си. Но в своето мнително упорство си бе въобразил, че тя преднамерено разиграва театър, за да му направи впечатление, да го забаламоса и по

този начин да може по-лесно да го върти на малкия си пръст. Мислеше я за студена, безчувствена и коварна.

Беше се заблуждавал жестоко.

Стив въздъхна дълбоко. От първия миг на тяхното запознанство бе дал на Джени всички основания да се отвори от него. Той поклати глава. Време беше да престане да се самозаблуждава — обичаше Джени. Сега можеше спокойно да си даде сметка за това — обичаше я и любовта му беше силна и непресторена.

Изведнъж му олекна и Стив се усмихна. Още утре ще признае на Джени любовта си, ще я помоли да му прости и да се омъжи за него.

Някъде хлопна врата. Стив вдигна глава и се послуша. Чък! О, Господи, съвсем бе забравил за него! А нали Джени беше негово момиче!

„Грижи се за малкото си братче — сякаш дочуваше отслабващия глас на умиращия си баща. — Закрилай го, пази го. Разчитам на теб, Стив.“

Стив рухна на леглото и обхвана с длани пламналата си глава. Не, не можеше, нямаше право да обича Джени! Бе обещал пред смъртното ложе на баща си, че ще се грижи за Чък, а да отнеме момичето му, очевидно не беше най-сполучливият начин да спази обещанието си. Нарушеше ли го, ставаше предател спрямо баща си и брат си едновременно.

---

[1] Кникс — лек женски поклон подобен на реверанса — Б.ел.кор. ↑

VIII

На другата сутрин Джени лениво се излежаваше в леглото си. Чувстваше се коренно променена — някак си по-жизнена, по-пълноценна. Мислеше за отминалата нощ и щастлива усмивка проясняваше чертите на лицето ѝ. Стив я обичаше, нямаше съмнение. Снощи бе станала негова любима, а той — неин любим.

Нежно погали с пръсти мястото на възглавницата, където още ясно личеше отпечатъкът от главата му. „Аз съм главната героиня в един от моите романи — замечтано си каза тя. — Героинята, която след горчиви разочарования, след поредица недоразумения и заблуди най-сетне намери щастието в прегръдките на своя герой...“

Небето беше мрачно и облачно. Дебели мътносиви планини от облаци се трупаха по върховете на Тетон. Но това с нищо не накърняваше приповдигнатото настроение на Джени. За нея тази утрин беше най-хубавата, най-прекрасната от всички в целия ѝ живот.

Окрилена, се спусна по пътя към оборите. Сега щеше да се срещне със Стив — със своя любим, великолепен Стив. Тя нетърпеливо се оглеждаше за него, поздрави с весела усмивка и приятелски думи Уили, Пит и другите мъже, които работеха вляво и вдясно от пътя. Спря се малко и при ковачницата, за да види как подковават един кон. Когато се обърна, за да продължи обиколката си, видя Стив, застанал пред вратата на канцеларията си от срещуположната страна на асфалтовата алея. Джени весело вдигна ръка и му махна. Но Стив, изглежда, не я забеляза. Отвори вратата, влезе и отново я затвори, без да покаже и най-малък признак, че я е забелязал.

Джени отпусна ръка, веселата ѝ усмивка помръкна. Не беше възможно да не я е забелязал. И все пак, изглежда, бе така. Защо иначе не бе отвърнал на поздрава ѝ? А може би го занимаваше някакъв проблем, свързан с ранчото. Джени кимна. Естествено Стив беше някъде другаде в мислите си, затова не я бе видял.

Е, тогава ще отиде в канцеларията му, за да му каже набързо добър ден. Джени притича през алеята. Тъкмо бе достигнала отсрещния край, вратата се отвори и Стив застана в рамките ѝ.

— Здравей! — гласът ѝ преливаше от любов и нежност.

Стив я погледна така, като че ли не се спомняше да я е срещал някога.

— Добро утро — все пак каза той кратко и се провикна над главата ѝ: — Хей, Дан, готов ли е вече конят?

— Да. Искате ли да му хвърлите един поглед?

— Окей, идвам веднага — без нито дума повече и без да я погледне, Стив я остави и тръгна.

Тя гледаше след него зашеметена. Лицето ѝ изгуби цвета си. С наведена глава пое с бавни стъпки обратно към къщата. Защо Стив постъпваше така? Защо се държеше с нея тъй студено и отблъскващо? Дали защото наоколо имаше други хора? „Ами да, разбира се, я се съвземи, Джени“ — каза си тя. Това трябва да беше обяснението за странното му поведение.

С отчаяна бързина Джени се нахвърли върху домакинската работа. Чисти, забърсва праха и излъска всички гладки повърхности, докато по челото ѝ избиха гъсти капчици пот. През цялото време търсеше оправдание за озадачаващото, съвсем, съвсем необяснимо поведение на Стив спрямо нея. Но колкото повече се задълбочаваше, толкова по-загадъчно и по-възмутително ѝ се струваше то, толкова по-невероятни ѝ изглеждаха изсмуканите от пръстите ѝ опити да го оправдае пред себе си.

След като не си намери друга работа в къщата, тя пренесе неуморната си деятелност навън в градината — плевеше бурените и яростно копаеше рохкавата почва. Постепенно обтегнатите ѝ нерви се поуспокоиха. Стигна до заключението, че всичко се дължи на някакво глупаво недоразумение, което ще се разсее най-късно до вечерта.

Възхитено подсвирване се разнесе зад Джени, докато тя все още стоеше с лице към печката.

— Гръм и мълния! Трябва да призная, че съм напълно заслепен от тоалета ти! Как си се издокарала само! Празнуваме ли нещо тази вечер?

— Здравей, Чък — Джени се изчерви до корените на косите си. — Не, не, нищо не празнуваме... нищо особено. Говори ли вече със Стив — имам предвид бъдещите ви планове с Хелън?

— Още не — той поклати глава. — През целия ден никъде не открих стария Стив. Но след вечеря моментално ще уредя тая работа. Доволна ли си?

Червенината по бузите на Джени стана с една степен по-наситена.

— Не е чак толкова спешно — смутено промърмори. — Вечерята ще бъде готова приблизително след около половин час, погрижи се дотогава да придобиеш малко по-цивилизован вид — тя хвърли укорителен поглед на потъналите му в кал ботуши и на прашното му работно облекло.

— Както заповяда дамата — с дълбок поклон Чък се оттегли заднишком от кухнята.

Малко след това, когато всичко беше готово, Джени развърза престилката, отнесе изящно гарнираните блюда в трапезарията и удари гонга.

— Вечерята е сервирана! — извика тя с треперещ глас.

Като по предварителна уговорка Чък и Стив се появиха едновременно. Но Джени виждаше само Стив, който повече от всякога ѝ изглеждаше като герой от уестърните. Беше облечен в излети по него джинси и широка бяла памучна риза — великолепен фон на мургавото му мъжествено лице. Джени изпусна лека въздишка на възхищение.

— Уау! Та това е истинска празнична трапеза! Стек, печени картофи, сос бешамел, грах с мента, царевица на грил, салата и рогчета от маслено тесто с мед! — Чък сияеше. — С какво заслужихме това, момиче Джени?

Джени свенливо се усмихна.

— Да ти е сладко, Чък. Но остави малко място и за десерта — шоколадов торта.

— Яденето е превъзходно, Джени — Стив не я поглеждаше, а гласът му, макар и любезен, звучеше студено и безстрастно.

Джени имаше чувството, че в гърлото ѝ заседна буца. Така не говореше мъж, който обича. Тя боязливо хвърли поглед към него. Какво му беше станало? Беше ли сбъркала в нещо? Отново ли се бе излъгала в него? Отново ли се бе оставила да я заблуди и да я въвлече

в някоя от неговите ужасни игрички? Не ѝ достигаше въздух. Като че ли някой стягаше примка около шията ѝ — все по-силно и по-силно. Отмести приборите си и застина неподвижно — безчувствена към всичко наоколо.

Чък искаше да ѝ каже нещо, но като видя лицето ѝ, думите замряха на устните му. Розовите допреди малко страни на Джени внезапно посивяха, ведрият блясък в очите ѝ угасна. Тя изглеждаше съсипана. Отчаяна, наранена и безпомощна. Сърцето му се сви от жалост. Той видя умолителния ѝ поглед, отправен към Стив, в началото пълен с очакване, а после, когато Стив не реагира — някак примирен и тъжен. Какво, по дяволите, ѝ бе сторил отново брат му? Чък поклати глава. Днес му бе хрумнало едно вероятно обяснение за силната антипатия на Стив към Джени. Беше заради Ийв. Тя също беше руса, синеока и чудно красива — точно като Джени. И все пак не можеше да го разбере. Та нали именно Стив го беше учил да не се поддава на привидности. Дори и днес го бе предупредил натъртено да приема с най-голяма предпазливост, дори открито скептично, всички прибързани оценки от и за други хора.

— Джени?

Тя трепна.

— Казвал ли съм ти досега, че в нашите вени тече индианска кръв?

— Наистина ли? — лек руменец се появи по бузите ѝ.

Чък кимна.

— След като първата бяла жена на нашия прапрадядо не могла да преживее суровата зима тук в планината, на следващата пролет той се оженил заедно хубаво индианско момиче от племето на шошоните — той замечтано се загледа над главата на Джени. — Прекрасен живот е било тогава.

— Аха, отново заговори индианецът в теб. Според романтичните ти представи за живота всичко, от което се нуждае човек, за да е щастлив, са няколко добри коня и усамотение в безкрайните дебри на планините, нали? — иронично подхвърли Стив и поклати глава. — Кога най-после ще станеш зрял, разумен?

— Ами сигурно тогава, когато и ти придобиеш добри маниери и престанеш да се държиш като някой от най-дивите наши червени братя! — Чък го изгледа в упор, после премести очи към Джени.

Стив му отвърна с враждебен поглед, хвърли салфетката си и стана.

— Имам среща с Глория — каза той. — Много благодаря за превъзходната вечеря, Джени. Отказвам се от десерта, него ще ми го сервира Глория. — Начинът, по който натърти на последните си думи, не оставяше никакво съмнение, че съзнателно изтъква двойствения им смисъл.

Джени усети как в гърдите ѝ се заби остро копие. Тя буквално рухна на стола. Стив искаше да отиде при Глория! Как можеше да постъпва така?! Смаяно гледаше след него.

Чък изпусна едно нецензурно проклятие. Скочи с намерението да настигне Стив и да му поиска обяснение, но после се опомни.

— Джени — промълви той и нежно я погали по раменете.

Но тя не усещаше нищо. Не виждаше Чък, не чуваше думите му, не чувстваше ръцете му, които я милваха успокояващо. Стана така стремително, че столът ѝ отхвъркна назад и се преобърна на пода. С вперени напред безумни очи се втурна към вратата, през която току-що бе излязъл Стив.

— Стив! — изкрещя Джени. — Стив!

Той невъзмутимо продължаваше да се отдалечава.

— Стив! Аз... аз искам да знам къде е мястото ми. Защо ме люби снощи?

Стив спря и се обърна.

— Е, аз не съм особено придирчив, а пък и обстоятелствата бяха благоприятни. Защо да не се възползвам... — той повдигна рамене. — Надявам се, че не сте изтъкувала погрешно нашето малко интермецо^[1], мис Вандийн. И двамата си направихме удоволствието, без да навредим никому, или не е така?

Джени го гледаше с широко отворени невярващи очи.

— Има ли още нещо?

Тя тъпо поклати глава, извърна се и безсилно провлачи крака обратно към къщата.

— Джени! — Чък я подхвана и я подкрепи, после внимателно я придружи до канапето. — Какво ти стори този невъобразим глупак брат ми? — взе в ръце и я залюля като малко дете.

— Чък — Джени изхлипа. — О, Чък. Стив... — не можа да продължи. Пък и какво ли можеше да му каже? Че снощи е спала с

брат му? Че той я направи жена? Че се е излъгала в истинските му чувства? Тя се облегна на рамото му и избухна в сълзи.

— Джени! Не плачи, момичето ми. — Чък безпомощно попиваше сълзите ѝ с носната си кърпа. — Джени, мисля, че знам защо Стив се отнася така с теб. Това не го извинява, но все пак е някакво обяснение... Почакай за момент, веднага се връщам.

— Ето — Чък се намести на канапето до Джени ѝ тикна под носа ѝ една поомачкана снимка. Любителят фотограф бе уловил мига, в който Стив придържаше за ръката стройна млада жена, опитваща се през смях да запази равновесие върху ствола на едно повалено дърво. Джени ѝ хвърли бегъл незаинтересован поглед.

— Е, и какво? — попита тя, тихо подсмърчайки.

— Погледни по-добре, Джени. Тази жена тук може да ти бъде сестра, дори близначка. Толкова много прилича на теб, че дори и аз за момент се обърках.

Джени се полуизправи и повторно разгледа снимката. Чък имаше право — приликата между нея ѝ непознатата беше поразителна.

— Откъде имаш тази снимка? Коя е тя?

— Изпадна от една книга на Стив, която ми беше заел. И когато я видях, сетих се как миналата пролет Стив бленуваше за жената на своя живот. Момичето, за което искаше да се ожени, се казваше Ийв.

Пулсът на Джени леко се ускори.

— Но той не я е направил своя жена? — едва прошепна тя.

— Не — по лицето на Чък се изписа неволна гримаса. — Преди да се стигне дотам, хубавата Ийв офейка и ощастливи със сърцето и ръката си един заможен фермер. Стив никога не ми е говорил за нея. Онова, което знам, научих от Луиз. Не съм виждал Ийв, но, изглежда, е била доста рафинирана и лукава змия.

— Но Стив я е обичал — Джени замислено разглеждаше снимката в ръката на Чък.

— А ти изглеждаш досущ като нея, Джени. Твоите дълги руси коси, хубавото ти лице, фигурата ти — всичко е поразително еднакво.

Джени кимна.

— Започвам да разбирам. Моята външност отваря у Стив старите рани. Той отново се чувства наранен, обиден и измамен, гордостта му е наново уязвена.

— И за да си спести нови разочарования, издига около себе си отбранителни валове — стена от грубост и лошо поведение, която да те държи на достатъчно разстояние, та да не можеш да събудиш прясно погребаните му чувства.

Джени дълбоко пое въздух. Сълзите ѝ бяха пресъхнали.

— От теб става истински психолог, Чък — опитът ѝ за усмивка излезе твърде жалък. — Е, и сега? Можем ли да предприемем нещо с нашето ново прозрение?

— Хм. Какво би се получило, ако го нападнем със собственото му оръжие? Просто обърни копието към него и започни да се отнасяш със Стив така, както той постъпва с теб.

— Мислиш ли? — Джени се колебаеше.

— Струва си да опитаме. Доколкото го познавам, той ще падне в клопката. — Чък кимна. — Да, Джени, това е верният път. Ядосай Стив, накарай го да ревнува и когато се опита да те доближи, покажи му ледено безразличие. Дразни го, разпалвай го, докато пламне неудържимо и тогава безсърдечно го отблъсни. Сигурен съм, че скоро ще разбере урока.

— Добре, ще опитам — Джени се изправи. — Но и трябва да ми помогнеш, Чък. Сега няма да имам толкова смелост.

— Обещавам, момичето ми. Зад теб съм. Горے главата, заедно ние сме по-силните.

Целият следващ ден Стив не се мярна из ранчото. Появи се едва на вечеря. На Джени, която искаше за пръв път да изпробва новата си тактика, ѝ трепереха ръцете, докато поставяше чиниите с яденето на масата.

Тя посвети цялото си малко попресилено внимание изключително на Чък. Донесе му второ парче месо, преди още да бе приключил с последните хапки от първото. Отправяше му нежни любвеобилни погледи, внимателно слушаше думите му, смееше се в захлас на пикантните му шеги — изобщо двамата изглеждаха едно сърце и една душа. Към участието на Стив в разговора Джени се отнасяше с учтива сдържаност. Колкото по-дълго продължаваше тази игра, толкова по-спокойна и по-уверена ставаше. Стив обаче от минута на минута се чувстваше все по-неудобно. Какъв дявол караше Джени

тъй неприлично да флиртува с Чък? Как можа тъй бързо да забрави „тяхната нощ“? Нима не беше усетила, че помежду им бе имало нещо повече от плътска връзка?

— Човече, яденето беше бомба! — Чък сгъна салфетката си. — Натъпках се догоре.

— На мен също ми дойде прекалено много. Хиляди благодарности, Джени — хапливата язвителност в гласа на Стив не оставяше съмнение в какъв смисъл трябваше да се тълкуват думите му.

С чувство на задоволство и известно облекчение Джени разчисти масата и приведе кухнята в ред. Първото препятствие бе преодоляно, ако не без всякакви, то поне без големи трудности. Сега трябваше само да продължи играта по убедителен начин.

— Ааах! — Чък шумно се прозя и се протегна, когато Джени се върна в трапезарията. — Най-добре веднага да си легна. Няма ли да дойдеш с мен и да ме приспиш с една песен? — той заговорнически ѝ намигна.

Джени се увери с периферното си зрение, че Стив гледа към тях, и се наведе към ухото на Чък.

— Поздрави Хелън от мен — прошушна му.

Чък се засмя.

— Ела поне на верандата за малко и ми пожелай „лека нощ“.

Стив драска една кибритена клечка толкова силно, че тя се счупи по средата.

— С удоволствие.

Хванати за ръка, Чък и Джени напуснаха помещението и спряха на верандата точно пред прозореца. Чък праметна ръка през рамото ѝ и я привлече към себе си. Тя от своя страна долепи буза до лицето му така, че отвътре да изглежда, че се целуват.

— Как играя ролята си?

— Извънредно убедително, Стив вече проявява лека нервност. Очевидно сме на прав път.

Когато след малко Джени се върна сама във всекидневната, Стив все така стоеше на същото място пред камината, втрепен в танцуващите алени езици на огъня.

— Стив, не си ми казал как намираш новата ми прическа?

Той бавно се обърна и я заразглежда с присвити очи.

— Защо си отрязала дългите си коси? — попита я.

— Заради теб. За да можеш по-добре да ме различаваш от бившите си любовници.

— Какво значи това? — гласът му звучеше остро.

Джени вдигна рамене.

— Разбрах, че имам двойница между старите ти приятелки. Била те е изоставила по доста оскърбителен начин, както ми бе намекнато.

Лицето на Стив се обля в пурпурночервено.

— Кой... кой ти каза?

— О, всеки тук го знае, с изключение на мен, разбира се — тя се усмихна. — Ти сигурно си бил доста раздразнен, когато тук се появи моя милост — поразително приличаща на онази жена. И същевременно ти предоставях уникалната възможност да си отмъстиш на едно наивно и прекалено доверчиво момиче, чието лице обаче ти напомняше за нахърнената суета и за уязвената гордост.

Стив я гледаше измъчено.

— Джени... аз...

— Моля те, Стив, по-добре не казвай нищо. Не се опитвай да ми доказваш, че всички твои нападки, обиди и грубости са били предназначени само да осуетят по-близките ни отношения с Чък — тя горчиво се засмя. — О, не, Стив, ти произнесе присъдата си над мен, без да ми предоставиш и най-минимален шанс да се защита. Теб не те интересуваше какъв човек съм аз. Ти искаше да ми причиниш зло, каквото на теб е било причинено. Искаше да ме накараш да усетя върху себе си презрението ти към нея, да изкупя нейната вина — Джени дишаше тежко. — И още няколко неприятни истини ще научиш сега, Стив Фелтън. Аз съм сираче. След смъртта на родителите ми, които живееха в Индия като мисионери, една стара моя леля ме прибра при себе си и ме отгледа. Само допреди няколко месеца аз не носех модни дрехи, не знаех какво е това грим, не познавах изкуството на флирта. Никога не съм имала приятел, с никого не съм излизала, преди да срещна Чък. През целия си живот обаче съм хранила предпочитания към Запада и съм мечтала един ден да опозная вашия свят. Дойдох тук, изпълнена с радостно очакване, предвкушаваща щастливи преживявания включително и от срещата с „великолепния брат“, за когото Чък непрекъснато ми говореше. Да, а след това той, този брат, застана срещу мен и се нахвърли върху нищо неподозиращата си беззащитна плячка като див звяр.

Стив бе свел ниско главата си.

— Джени, аз не съм предполагал...

— Ти не искаше нито да предполагаш, нито да знаеш! — викна тя вбесено.

Стив млъкна.

— Въобще не съм имала намерение да се омъжвам за Чък. Но сега, след като ти отне девствеността ми, аз го виждам в съвсем друга светлина. Мисля, че той би бил добър съпруг — мил, верен, внимателен и пълен с разбиране към душевността ми.

Приглушено стенание прозвуча откъм сведената глава на Стив. С тежки крачки той тръгна към вратата.

— И да знаеш, че спях с теб, защото исках да накарам Чък да ревнува! — изстреля Джени последната си отровна стрела в гърба му.

Стив спря като ударен от гръм. Точно същите думи му бе казала и Ийв, преди да го напусне: „Аз спях с теб само за да накарам Рой да ревнува!“ Той се извърна. Лицето му бе бяло като платно.

— Ах, ти, малка долна курво! Ах, ти... — Стив заплашително се приближаваше към нея.

Джени уплашено заотстъпва назад, докато сгъвките на коленете ѝ опряха в тапицерията на канапето. Отбранително изпъна напред ръце:

— Стив...

С поглед, пълен с такава омраза и презрение, че Джени чак усети ледена тръпка по гърба си, Стив я блъсна на дивана.

— Моля те, Стив, недей... — изскимтя тя.

Но Стив не чуваше нищо. Хвърли се върху нея и притисна тялото ѝ с цялата си тежест, захапвайки злобно устните ѝ.

Джени се бореше отчаяно. Малките ѝ юмручета барабаняха по раменете му, диво риташе с крака и се извиваше като змия. Но напразно. Колкото по-голяма бе съпротивата ѝ, толкова по-решително я стягаше Стив в менгемето на здравите си ръце — толкова по-брутална ставаше целувката му и толкова по-груби докосванията му. С рязко дръпване той измъкна блузата ѝ изпод колана на полата, нетърпеливо я разтвори, разкъсвайки копчетата, и похотливо сграбчи гърдите ѝ. Настървено започна да ги мачка, да притиска твърдите им зърна, докато Джени се задъха, борейки се за глътка въздух. По-скоро чу, отколкото видя, че той разтвори ципа на джинсите си, после усети как

коравата му ръка разкъса бикините ѝ. Тя безсилно се отпусна и Стив грубо я облада.

Джени се разплака от болка и унижение.

Той я пусна, с гъвкаво движение се изправи и закопчавайки се, я изгледа отвисоко.

— Е, сега приличаш точно на курва, каквато си в действителност! — обърна се и излезе от стаята.

---

[1] Интермецо — кратко шоу между две действия — Б.ел.кор. ↑

IX

Когато Джени се събуди, около нея цареше страхотен безпорядък от разбъркани и изпомачкани чаршафи и възглавници. Чувстваше се като премазана. Би предпочела да остане в леглото и да не среща никого — особено Стив. Но какво щеше да ѝ помогне това? По-добре бе да погледне очи в очи реалността, отколкото като щраус да крие глава в пясъка. Явно не бе дорасла да се бори със Стив. Всеки път, когато му нанасяше удар, той ѝ го връщаше двойно и отново печелеше. Джени измъчено затвори очи.

Поне да можеше да го намрази! Но как щеше да ѝ се удаде това, когато всяка фибра от тялото ѝ го желаше, жадуваше за неговите горещи целувки, за страстните му докосвания... Дори грубото му насилие не бе в състояние да промени нещата.

„Дяволите да го вземат!“ — Джени скочи от леглото, взе душ и се облече.

Свеж аромат на прясно изпечено кафе се носеше във въздуха, когато влезе в трапезарията. От кухнята се чуваше мелодията на някаква църковна песен. Джени любопитно отвори вратата. Пеенето секна.

— Добро утро — гласът на Луиз звучеше неочаквано приятелски, а усмивката ѝ бе почти радостна.

— Добро утро, Луиз — усмихна ѝ се в отговор и Джени. — Не знаех, че вече сте се върнала. Как е дъщеря ви?

— От вчера е на крака. Струва ми се, че ще мине доста време, преди да я видя пак. Работата не се върши от само себе си. Обедът ще бъде точно в дванадесет.

Джени кимна.

— Чък и Стив ще се зарадват, когато всичко тръгне отново по обичайния си начин.

— И аз мисля така — засмя се Луиз доволно.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Не, благодаря, мис Вандийн — тя заглежда любопитно Джени. — Отрязала сте си косите?

— Да — Джени се облегна на умивалника. — Не исках повече да приличам на едно момиче, което очевидно не е било обичано напоследък тук.

Луиз отмести поглед.

— Затова ли не можехте да ме понасяте още от самото начало? — продължи Джени.

Луиз само повдигна рамене и не отговори.

— Нямаше ли да бъде по-почтено, ако ми бяхте дали някакъв шанс, вместо веднага да ме причислите към определена категория жени, без изобщо да ме познавате?

Лицето на Луиз стана тъмноресено и тя яростно започна да чука месото, сякаш искаше да го направи меко като памук.

— Защо имате толкова лошо мнение за русите дългокоси момичета, Луиз?

Най-сетне Луиз остави месото и се обърна към нея.

— Тя дойде тук с меденосладка усмивка на устните си — винаги любезна, винаги почтителна — Луиз се засмя иронично, — но всичко беше театър. Аз скоро прозрях тази лукава змия. Само че Стив бе напълно оглупял по нея. Беше сляп и глух, като омагьосан.

— Какво... какво направи тя?

— Ийв^[1] — изключително подходящо име за нея — замина на гости у една нейна съученичка. Бащата на момичето бе вдовец, а неговото ранчо е няколко пъти по-голямо от нашето. Ийв се усукала около богатия старец. Стив подочул за това и вдигнала страхотен скандал. Изхвърли я през вратата и тя полетя с издути платна право при своя заможен вдовец. Не след дълго се омъжи за него. През тия няколко месеца не беше никак приятно да имаш вземане-даване със Стив, можете да ми вярвате. Всички го заобикаляхме на пръсти и се отнасяхме с него като с рохко яйце. По най-незначителен повод избухваше като ненормален.

— Тогава се появих аз — по външен вид точно копие на Ийв. И всички вие сте се страхували, че цялата история ще започне отначало, нали?

— Хм. Какво бяхте предвидила за вечеря? — видимо смутена, Луиз смени темата.

— Снощи преди лягане извадих от камерата за дълбоко замразяване говеждо месо и го сложих да се размразява. Но ако искате да сготвите нещо друго...

— Не, защо, говеждо печено не е лоша идея. — Луиз се провря покрай Джени. — Съжалявам, но имам още много работа — измърмори тя и изчезна навън.

Джени въздъхна замислено. Загледа се към планината. Тъмносиви облаци забулваха върховете ѝ, а бръснещият северен вятър донасяше все нови и нови облачни маси, които бързо се скупчваха покрай скалните грамади и пак така бързо се разсейваха. Зъзнейки от студ, Джени зиморничаво сви рамене.

Дали да не се поразходи пеш? Или пък да оседлае Фоксфайър и да поязди малко? Тя крачеше по верандата, без да може да реши как да прекара времето си.

— Здравей, Джени! — в пълен галон към нея се приближаваше Глория, силно дръпна юздите и изправи коня на задните му крака точно пред стълбите.

— Добър ден — хладно отвърна Джени и въпросително погледна разгорещеното лице на Глория.

— Тъкмо идвам от Стив — Глория се усмихна. — Искях само да разбера дали мога да разчитам на присъствието ви с Чък в събота на моето барбекю-парти^[2]?

— Чък нищо не ми е споменавал.

— В никакъв случай не бива да пропускате това парти. Ще присъстват всички фермери от околността. Ще се забавлявате великолепно, Джени.

— Искам първо да чуя какво мисли Чък — отвърна тя предпазливо.

— О, Чък няма да му мисли много-много, когато разберете кой ще бъде там — смехът на Глория беше малко фалшив и изпълнен със злорадство.

— Стив също ли ще дойде?

— Естествено! Защо питате!

— Ами, само си мислех... В последно време той е толкова разсеян... Струва ми се, че съвсем не говори за вас толкова често, както преди — високо повдигнатите ѝ вежди изразяваха много повече, отколкото казваха думите ѝ.

Усмивката на Глория замръзна. Ленивото ѝ равнодушие изчезна, ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Ах, вие, жалка пачавра такава! — изсъска тя разлютена. — Прозирам долната ви игра! Знам точно какво целите! Но си правите сметката без кръчмаря! Не си въобразявайте, че Стив ще хлътне по вас!

Джени все още се усмихваше.

— Можете да промените прическата си, но лицето ви си остава същото. Нима вярвате, че Стив би желал ден след ден да му бъде напомняно за дяволското изчадие с лице на невинно ангелче, което тъй подло го изигра?

Джени пребледня. Всяка дума на Глория се набиваше в съзнанието ѝ като удар с чук.

— Вие никога няма да притежавате Стив! — с последен триумфиращ поглед Глория пришпори коня си и се отдалечи в галоп.

„Можете да промените прическата си, но лицето ви остава същото... Вие никога няма да притежавате Стив...“

Като заплашителни барабанни удари ехтеше в ушите ѝ. Колкото и да се противеше Джени на тази мисъл, дали наистина пък Глория нямаше право? Не показваше ли всеки ден Стив колко много я презира! Безсрамно не я ли използваше да си отмъсти за позора, причинен му от друга жена?

Надвечер започна да вали. Този път Джени беше първа в трапезарията. Тя пристъпи към прозореца. Мътният полуздрач и неприветливото лошо време бяха в унисон с отвратителното ѝ настроение. Въздъхна. Още няколко дни и отпускът ѝ свършваше. Как щеше да живее в Сан Франциско — отново сама? Щеше ли да се чувства освободена, ако не трябваше повече да вижда Стив? Или той ще ѝ липсва? Щеше ли да копнее за него?...

— Пфу, колко свеж стана изведнъж въздухът навън! — Чък отърси мокрите си коси и дъждовни капчици се разлетяха на всички страни.

— Здравей, Чък — Джени се обърна. Въпреки потиснатото си настроение тя му се усмихна. Където и да се появеше, Чък

разпръсваше около себе си някакъв ореол от ведро настроение, на което никой не можеше дълго да устои.

— Кажи, имаш ли желание утре да пояздиш с мен и да видиш прибирането на говедата от летните пасища?

— Дали имам желание!? — лицето на Джени видимо светна.

— Утре сутринта в седем часа ще започнат да събират добитъка горе в планината. По мой изчисления за около три, най-много четири часа стадата ще достигнат долината. Ще дойда навреме да те взема.

— Добре, ще се приготвя и ще те чакам — кимна Джени. — Чух, че в събота щяло да има голямо барбекю — колебливо добави тя.

— Аха, имаш предвид гигантско мамутско празненство на Глория, което тя организира тук всяко лято и скромно нарича „моето малко грил-парти“.

— Ще отидеш ли?

— Не — Чък отрицателно поклати глава. — Не смятам за нужно.

— Окей, добре става. Подобни партита не са ми по вкуса.

След вечерята, от която Стив отсъстваше, Чък набързо се сбогува, тъй като искал да се отбие при Хелън. Джени се оттегли в стаята си, за да чете. Тъкмо се бе настанила удобно в люлеещия се стол, и на вратата се похлопа. Тя скочи изплашено. Кой ли беше? Отвори вратата с треперещи ръце.

— О, Луиз, вие ли сте — на лицето ѝ се изписа облекчение.

Луиз носеше под мишница карирано вълнено одеяло.

— Стана доста студено — измърмори тя. — Мислех си, че една топла завивка ще ви бъде от полза — и подаде одеялото на Джени.

— Благодаря, Луиз, наистина не ми е излишно.

В този момент се чу слабо почукване.

— Сигурно е Пит носи дърва за камината. Казах му, че трябва да я запали тази вечер — Луиз избута стъклената врата. — Изтрий си краката, младежо! — енергично заповяда тя.

— Добър вечер, мем — Пит коленичи пред камината и незабавно се хвана на работа.

На Джени ѝ трябваха няколко секунди, за да се окопити от изненадата си.

— Но това наистина е много мило от страна и на двама ви — тя кимна благодарно на Луиз.

— Може би искате още един сандвич или чай, кафе... или нещо друго? — гласът на Луиз все още звучеше малко троснато, но Джени много добре разбираше, че тя съжалява за предишното си нелюбезно отношение, с което допълнително бе вгорчила живота ѝ, и сега искаше да ѝ се извини по свой си начин.

— В момента не желая нищо, но би било добре да поставите в хладилника за по-късно чаша мляко и един сандвич.

— Ще го сторя. Между другото, вие би трябвало по-честичко да си похапвате. Малко сте се поизтънила, откакто сте при нас.

Луиз тръгна към вратата и отново спря на прага.

— Ще сложа нещата на горната преграда в хладилника.

— Благодаря, Луиз, а също за завивката и за камината.

— Добре, добре.

— Е, това е, мем — Пит се изправи и се загледа в пламтящите, весело пукащи и пръскащи искри цепеници. — Дълго време ще изкара така, цяла нощ ще ви топли жаравата.

— Чудесно, Пит. Много благодаря.

— Няма за какво, мем. — Пит побърза да се оттегли. — Лека нощ.

— Лека нощ — Джени затвори вратата след него. Придърпа стола си пред камината и се втренчи в пращящите пламъци, потънала в мисли. Къде беше Стив сега? Дали също като нея седеше някъде пред камина на топло и гледаше замислен огъня? Или пък държеше Глория в прегръдките си? При тази представа Джени закри лице с длани и изстена.

Тя решително взе книгата си и започна да чете, но ѝ беше неимоверно трудно да се концентрира. Все по-често буквите се размиваха пред очите ѝ, а на белите страници се появяваше образът на Стив.

Джени шумно затвори романа, стана от стола и излезе на верандата. Вдиша дълбоко студения нощен въздух. Миришеше на мокра трева и на влажна пръст. Високо горе в планината се разрази силна, но кратка гръмотевична буря. Ярки острозьби светкавици за цели секунди потопяваха в призрачна светлина стръмните скалисти зъбери, докато гръмотевиците приглушено тътнеха в далечината.

Внезапно по алеята захрущяха камъчета под нечий стъпки. Беше Стив. Джени затаи дъх.

— Добър вечер, Стив — каза тя, когато той се приближи. — Е, сложихте ли кръстче на още някоя наивна девица?

Стив стреснато се спря и повдигна вежди.

— Нямам навик да ходя на лов за девици — отвърна ѝ сковано.

— Наистина ли? Но тогава много бих искала да, защо точно аз изпитах съмнителното удоволствие да разбера от теб какво е секс?

— Моля за извинение — рече Стив с тон, който би бил подходящ за обявяване на война.

— Няма защо. И внимателно пази скъпоценните си чувства.

— По дяволите, Джени, какво значи това? — той хвана китките ѝ и я придърпа леко към себе си.

Джени беше прекалено ядосана, за да може да усети страх. Тя се отпусна на гърдите му, ръцете ѝ обхванаха раменете му, плъзнаха се надолу по гърба до таза му и след лек натиск се спряха върху твърдите мускули.

Стив задиша учестено.

— Джени... — гласът му прозвуча дрезгаво.

Тя го отблъсна от себе си с всички сили, които успя да събере.

— Джени ли? Да не бъркаш случайно името? Нямаше ли предвид Глория? Иди при нея, Стив! А мен остави на мира!

— Ах, ти, малко дяволче! — пръстите му се склупиха като железни пръстени около ръцете ѝ. — Ще те науча аз тебе! — задъхано каза той, притиска я към себе си и въпреки ожесточената и съпротива я вдигна на ръце.

— Пусни ме... — една настояща целувка задуши протестния ѝ вик.

В стаята си Стив я хвърли върху леглото и здраво залепи плещите ѝ върху него. Тънък аромат на изискан парфюм лъхна в ноздрите на Джени. „Парфюмът на Глория!“ В нея се събудиха нови, неподозирани сили и тя отчаяно се възпротиви на тялото му. Драскаше, хапеше и се бореше с всички възможни средства, но нямаше никакви шансове за успех. Той брутално я притискаше с тежестта си към матрака. В изстъпление разкъса дрехите ѝ, разголи я и започна трескаво да разкопчава панталона си.

— Аз... ще разкажа на Чък всичко! — успя да изрече Джени със задавен глас.

Стив застина по средата на движението. Бавно, като в забавен каданс, той се изтърколи встрани, стана и ѝ обърна гръб.

— Върви тогава — процеди през стиснатите си зъби.

Джени скочи, сграбчи разпилените по пода останки от дрехите си и изтрополя като фурия по коридора към стаята си. Хлопна вратата след себе си и завъртя два пъти ключа в ключалката. След това се втурна към широко отворената стъклена врата на верандата, затвори я и спусна резето. Върна се при леглото и се просна разтърсвана от истеричен плач.

Когато след минути хълцането ѝ постепенно намаля и реката от сълзи попресъхна, тя се обърна изтощена и отпаднала по гръб и се втрени в белия таван. Трябваше да сложи край на тази игра, преди окончателно да изгуби разсъдък си. Омраза ли бе това, което чувстваше сега към Стив, или любов? Смутено затвори очи. Най-опасният ѝ враг бе нейното собствено тяло — неговите страсти и желания всеки път объркваша сметките ѝ. Ако не бе усетила мириса на чуждата жена, съпротивата ѝ щеше да пресекне още в зародиша си и нямаше да намеси името на Чък, оказало парализиращо влияние на Стив.

В желанието си да го нарани, тя само още повече си причиняваше болка. Трябваше да се махне, да се отдалечи от Стив, да си отиде, преди да е станало фатално късно.

На следващата сутрин Джени се събуди плувнала в пот от неспокойния си сън. Ръцете я боляха. Навсякъде, където снощи Стив тъй брутално я бе стискал, се бяха появили мораво синкави петна. Малки сувенири, за да не го забрави толкова бързо.

Сувенири ли? Тя се сепна. О, небеса! За пръв път ѝ просветна, че може да е забременяла от Стив. Джени пребледня като платно и прехапа устни. Не, нито думичка нямаше да му каже, ако беше така в действителност. Никога, за нищо на света нямаше да го изнуди по такъв начин, за да го спечели!

---

[1] Ийв — така се произнася на английски името и на библейската Ева. — Б.пр. ↑

[2] Барбекю — градинско увеселение, при което се устройва скара на открито. — Б.пр. ↑

Х

Чък подсвирна през зъби и се ухили:

— Да не би да си се сбил с някоя дива котка, големи братко?

Стив му хвърли предупредителен поглед и не отговори. Джени го погледна. Долната му устна бе силно подута там, където го бе изпохапала. Косо през бузата му бе залепен пластир, само отчасти прикриващ дълбоките драскотини, които бяха оставили острите й нокти по лицето му. Внезапно я обхвана неудържимо желание да се засмее. Тя се закашля и се разхихика като някоя тийнейджърка.

Стив я изглежда заплашително. Скулите му се изопнаха, мускулчетата по челюстите му нервно затрептяха и погледът му се втвърди.

Луиз донесе кафето и любопитно го загледа.

— Боже мой, Стив, да не си се борил с дива котка?

Джени не можа повече да се сдържи.

— Това, изглежда, е новото хоби на Стив — изтърси и звънко се разсмя. — Извинете ме... — тя закри с длан устата си и избяга от всекидневната.

В стаята си Джени се хвърли на леглото и се смя, докато на очите й излязоха сълзи. После се почувства някак странно облекчена, като че тежък товар се бе стоварил от плещите й. Задиша дълбоко.

Някой почука на вратата.

— Джени? Всичко в ред ли е? — Чък влезе видимо обезпокоен.

— Да, Чък, аз съм окей. Съжалявам, че одеде не успях да се овладея.

Той я загледа изпитателно.

— Да не би случайно ти да си въпросната дива котка, която снощи е оставила следи по лицето на Стив?

— Всичко е възможно — Джени повдигна рамене и се усмихна.

— Стив не понася някой да се подиграва с него. На твое място не бих му се мяркал пред очите известно време.

„Аз също не понасям много това, което той ми причини“ — помисли Джени горчиво, но гласно рече:

— Ще трябва да се научи да свиква и с такива неща.

— Хей, какво ще кажеш, идваш ли сега с мен да погледаш прибирането на добитъка? — бързо смени Чък темата.

Джени, колебаейки се, поклати глава.

— Не, Чък, мисля, че не — макар че снощната схватка със Стив не бе оставила по нея видими белези, тя се чувстваше доста отпаднала физически.

Чък учудено я погледна.

— Както искаш. До скоро тогава!

— До скоро, Чък.

Следобедът Джени прекара в люлеещия се стол на верандата. Тя буквално усещаше как меката топлина на слънчевите лъчи оказва чудотворно целебно въздействие върху наранените места по кожата ѝ. Лежеше лениво отпусната и се наслаждаваше на мира и тишината наоколо.

На вечерята се появи в последния момент. Стив я погледна само за миг и по време на яденето не ѝ обърна повече внимание.

Джени не се остави да бъде смутена от този факт. За пръв път от дни насам тя усещаше глад. Напълни чинията си догоре и яде със завиден апетит. Струваше ѝ се, че с помощта на месото и зеленчуците ще може да запълни болезнената празнота дълбоко в себе си.

— Ще дойдеш ли утре вечер у Глория, Чък? — попита Стив.

— Знаеш, че не обичам лудите партита на Глория. Джени и аз ще се забавляваме по друг начин.

— Между гостите ще бъде и един ирландски дресьор на коне. Мислех, че ще ти бъде интересно да размениш няколко думи с този човек.

— Хм, това е нещо друго. Тези ирландски момчета са царе в обядването. — Чък погледна въпросително към Джени. — Искаш ли да отидем, момиче Джени?

— Защо не? — усмихна се тя. — Знаеш, че за теб съм готова да извърша всякаква щуротия.

Стив повдигна глава и я изгледа неодобрително. Джени му отвърна с усмивка, пълна с открита подигравка.

— Но ако Стив не желае да те придружавам, тогава... — и тя нерешително повдигна рамене.

— Чък е свободен да постъпва така, както му харесва — Стив шумно се закашля и стана.

— Извинете ме, имам още много работа. Лека нощ — с тези думи той изчезна.

Чък се захили.

— Бих искал да знам каква муха е влязла в главата на стария Стив, че се държи тъй раздразнено?

— Твърде голяма, както изглежда — Джени спокойно си наля втора чаша кафе. — Но какво ни засяга това?

— Готова съм. Добър вечер, господа — Джени се присъедини към Стив и Чък, които вече я очакваха във всекидневната.

Чък, който четеше нещо на канапето, вдигна глава при звука на гласа ѝ. Стив отстъпи от прозореца и се обърна. Очите на Чък възхитено се разшириха, а устните му се закръглиха в едва доловимо подсвирване.

— Уау, Джени, изглеждаш като супер маце! — и веднага се изчерви. — Искан да кажа, като... като принцеса от приказките — поправи се той смутено.

Джени се усмихна развеселена.

— Благодаря, Чък. Както виждам, новата ми рокля ти харесва — тя погледна към Стив, но той отвърна поглед като заловен да върши нещо непозволено.

Чък кимна и тихо каза:

— Ти си чудно хубава тази вечер, Джени. Мога ли да поговоря с теб за малко насаме?

— Ще закъснеем, Чък — нетърпеливо го предупреди Стив.

— Ще трае не повече от минута, Стив.

— Чакам ви в колата. Побързай — той се обърна и излезе.

— Джени, има един... проблем. — Чък нервно въртеше в ръце шапката си. — Хелън току-що ми телефонира. Цялото ѝ семейство е поканено у Глория.

Джени повдигна вежди. Това значи бе имала предвид Глория, когато бе подхвърлила, че Чък няма много-много да размисля дали да дойде или не, когато разбере кого ще срещне там. Тя го потупа по ръката.

— Бъди спокоен, Чък, аз и бездруго имам намерение да сложа край на тази игра. Утре отлитам за Сан Франциско.

— Ох, камък ми падна от сърцето! — Чък облекчено се засмя, но после внезапно осъзна смисъла на думите си. — О, извини ме, моля те, Джени... нямах предвид това, че си отиваш... Аз не исках да кажа това... наистина не исках да...

— Не се притеснявай, Чък, знам какво искаше да кажеш — отвърна тя, смеейки се весело, и разсея неговото смущение.

Отдалеч се чуваха смехове и приглушена музика. Когато преминаха през празнично украсения със светлинни гирлянди входен портал на ранчото на Глория и влязоха в къщата, посрещна ги тъмнокож млад мъж и им посочи пътя.

— Благодаря, Хуан, знам откъде — Стив пхна бакшиш в ръката му.

„Тук значи живеела Глория — тук Стив прекарва голяма част от свободното си време.“ Джени любопитно се огледа наоколо. Стаите бяха разкошно обзаведени и не без вкус, както трябваше да признае. И все пак всичко изглеждаше някак претенциозно, претрупано и с прекомерно силно търсен външен ефект за сметка на уюта и функционалността.

— Заповядайте в гостната! — появи се отнякъде Глория и подчертано възторжено прегърна Стив. — Радвам се да те видя, скъпи — тя бегло кимна на Джени и Чък.

— Бъдете добре дошли в моята скромна хижа — добави с меден глас и се усмихна изкуствено.

— Добър вечер, Глория. Благодарим за поканата. — Чък и Джени размениха погледи на тайно взаимно разбирателство.

— Няма защо да ми благодарите, деца. Чувствайте се като у дома си и се забавлявайте според желанията си — тя хвана Стив под ръка — Моля да ме извините, но ме зоват задълженията ми на домакия. Ще

ме придружиш ли, сърце мое? — и без да дочака отговор, тя го повлече със себе си.

— Как безцеремонно се държи със Стив само! Да беше се опитала някоя друга да направи това, щеше горчиво да съжалява! — клатейки неразбиращо глава, Чък ги проследи с поглед. — Ще се смесим ли и ние с навалищата?

— Къде иначе бих имала удобен случай да срещна и поговоря с Хелън? — кимна Джени.

Чък се ухили.

— При това положение аз естествено ще те придружа с най-голямо удоволствие. Хайде! — той ѝ подаде ръка и двамата влязоха в голямата зимна градина, където се бяха събрали по-голямата част от гостите.

— Ще се погрижиш ли да ми донесеш нещо за пиене, Чък, преди да се впуснеш в търсене на своята Хелън?

— Веднага се връщам! — Чък изчезна в множеството.

Известно време Джени се чувстваше като изгубена в гъста гора. За първи път в живота си беше на истинско голямо парти. Тя се помъчи да прикрие несигурността си, но за нейно огорчение това като че ли не ѝ се удаде напълно. За да не ѝ се наложи да гледа околните право в очите, което би я издало, тя се повдигна на пръсти и се загледа над главите на присъстващите, уж че търсеше някого.

— Съвсем сама?

Джени трепна и изплашено се взря в симпатичния млад мъж, който стоеше усмихнат пред нея.

— Името ми е Байрън Арнолд. Правя фотографии — той я гледаше приятелски.

— Мис Джени Вандийн. Тя гостува в нашето ранчо — чу тя за своя изненада зад гърба си плътния глас на Стив. — Както винаги Байрън омаловажава таланта си. Той не прави просто някакви си там снимки, а е всепризната знаменитост в областта на... да кажем, природоизследователската фотография — микро- и макроснимки на световно ниво.

Джени учудено се извърна и срещна погледа му — един странен поглед, чийто смисъл не можа да изтълкува.

— Това трябва да е много интересна работа — успя да произнесе тя, колкото да каже нещо. Не разбираше защо Стив се усмихва

иронично.

— О, да, когато човек обича природата, той никога не може да се насити на многообразните ѝ форми и проявления — отвърна Байрън и внезапно се разбърза да се сбогува.

— Ето една дама, с която непременно трябва да се запознаете, Джени — отнякъде бе изникнала Глория, избутвайки пред себе си Хелън.

— Но ние вече се познаваме. Добър вечер, Хелън — с крайчеца на окото си Джени забеляза как Стив се напрегна. Видимото разочарование на Глория ѝ достави невъобразимо удоволствие.

— Здравейте — Хелън приятелски ѝ се усмихна.

— Надявах се да ви срещна тук, защото бих искала да поговоря с вас — отвърна Джени на усмивката ѝ. — Искате ли да се уединим на някое по-спокойно място?

Хелън кимна.

— Чудесна идея.

— Сигурно ще ни извините за няколко минути — Джени хвана Хелън под ръка и я поведе между групите разговарящи гости към едно съседно помещение.

— Тук ли сте били? А аз ви търсих навсякъде — Чък несигурно гледаше ту към Хелън, ту към Джени. — Аз... такова... донесох ви нещо за пиене.

— Благодаря, Чък — Хелън взе чашата от ръката му и нежно му се усмихна.

Чък облекчено въздъхна.

— Всичко ли... е ясно? — погледна той въпросително към Джени.

— Всичко е ясно, Чък — тя също му се усмихна и отпи от чашата си една глътка.

— Мога ли да седна при вас? — като появил се от нищото, пред тях отново застана Байрън.

— Моля.

— Джени, извини ни, моля те — Чък влюбено гледаше Хелън. — Ние непременно трябва да поздравим някои хора.

— Но, разбира се, не се задържайте тук заради мен — тя се загледа с любов и мъничко тъга след двамата, които, уловени за ръка, бавно се отдалечаваха. Колко много ѝ се искаше да има приятели като Хелън и Чък — приятели, които я обичаха, които ѝ се доверяваха и на които тя се доверяваше...

— Колко време ще останете още в нашия хубав край?

Джени се изтръгна от мислите си.

— Утре си заминавам.

— Какъв неудачник съм аз! — с театрално отчаяние Байрън си заскуба косите. — Тъкмо се запознавам с едно мило момиче и вече трябва да се сбогувам с него! Направо да полудее човек!

— Просълзихте ме — засмя се Джени. — Разкажете ми за вашата работа, Байрън.

Докато с половин ухо слушаше оживеното му описание на техниката как се правят портрети, тя откри с поглед наблизо Стив, който уж съвсем случайно гледаше към нея.

— Така си и мислех! Естествено ти отново си се присламчил към най-хубавото момиче тази вечер, мой мили Байрън. Стар коцкар такъв! — смеейки се, към тях се присъедини един млад мъж, когото Байрън ѝ представи като Кен Бауън. — За бога, не обръщайте внимание на този клоун, той наистина умее добре да хвърля ласото си, но това е всичко, което може — продължи да остроумничи новодошлият с явното намерение да впечатли Джени.

— Здравейте, Кен, радвам се да се запознаем — тя открито се наслаждаваше на необичайното усещане да бъде ухажвана от двама мъже едновременно.

Малко по-късно в компанията им се включи и трети младеж, който се представи като Курт Оуен — репортер в местния вестник.

Внезапно в кръга се вмъкна Стив.

— Здравейте, момчета. Как върви забавлението?

— Здравсти, Стив, стари приятелю. Какво има?

— Нищо особено, просто исках да се уверя, че нашата гостенка се забавлява добре — в погледа му към Джени блестеше стомана.

— Правим най-доброто, което можем, Стив — усмихнато го увери Байрън. — Знаеш, че на нас може да се разчита.

— Стив, скъпи, къде изчезна? — Глория бързаше към него, прекосявайки цялата зала.

— Ще се видим по-късно — Стив се обърна и с бързи крачки тръгна към Глория.

— Момент! — Джени го догони и го спря, преди да се изравни с нея. — Какво означава това, Стив? Не ти ли се нрави дори минималното удоволствие, което изпитвам при безобидните разговори с тези мили господа?

— Докато сте гостенка в нашето ранчо, мис Вандийн, аз имам грижата да ви предпазвам от хорските подигравки. Вие сте пила, личи ви и хората ви гледат. Съжалявам, ако не го забелязвате.

— Ти просто ревнуваш, Стив — Джени се изсмя високо.

— Вие не се чувате вече какво говорите, Джени — студено и надменно отвърна той, но лицето му се обля в гъста червенина.

Джени млъкна. Внезапно въздухът в помещението ѝ се стори непоносимо задушаващ.

— Върви си и ме остави най-сетне на мира, Стив — промълви тя с отпаднал глас, обърна се и се отправи към вратата.

Вън на терасата я очакваше Байрън.

— Нещо не е наред ли?

— С кола ли сте, Байрън?

Той кимна.

— Имам ужасно главоболие. Бихте ли ме откарали вкъщи.

— Разбира се — Байрън остави чашата си и ѝ подаде ръка.

— Искам само набързо да се сбогувам с Глория и да уведомя моя загрижен домакин, за да не се безпокои напразно за мен — Джени подигравателно разтегли устни.

По пътя си те срещнаха Чък и Хелън.

— Внимавай, Джени, този изпечен ласкател знае много хитри номера — предупреди я шеговито Чък и приятелски потупа Байрън по рамото.

— Не бой се, ще внимавам. Ще се видим утре сутринта, Чък. Самолетът ми излита в десет. Довиждане, Хелън. Ако дойдете в Сан Франциско, непременно ми елате на гости.

— Няма да забравя, бъдете сигурна.

С последна сърдечна усмивка и здраво ръкостискане тя остави влюбената двойка и се отправи да търси Стив и Глория. Скоро ги откри в центъра на една оживено разговаряща група гости.

Джени пристъпи към Глория.

— Извинете ме, Глория, искам още веднъж да ви благодаря за гостоприемството и едновременно с това да се сбогувам. Беше много хубаво парти. Байрън ще ме откара вкъщи.

Стив въпросително повдигна вежди.

— Байрън? Мисля, че като домакин аз съм задължен...

— Защо наистина Байрън да не откара набързо мис Джени вкъщи, скъпи? — нетърпеливо го прекъсна Глория.

— Разбира се. Освен това дори насън не би ми хрумнало да отвлека, макар за малко Стив от вашия празник, Глория — в същия дух на лицемерна вежливост й отвърна Джени. — Довиждане и лека нощ.

— Бай, Глория. Ще се видим след малко — и Байрън поведе Джени към вратата.

Отвън той спря и шумно издиша.

— Ама че сте и вие! Не познавам много хора, които безнаказано могат да си позволят такова поведение спрямо Стив.

— Не бих се заклела, че „безнаказано“ е точната дума — по-скоро обратното...

— Хм... Винаги съм мислил, че момичетата са луди по Стив.

— Сега улучихте — „лудост“ е най-подходящата дума — кимна разгневена Джени.

Байрън я изглежда с любопитство, но не каза нищо повече.

По време на пътуването в непрогледната нощна тъмнина ги застигна пороен дъжд. Байрън мълчаливо се взираше за пътя. Джени се вслушваше в равномерно свистене на чистачките и се отдаде на мислите си. Трябваше ли да се възползва от случая и да насърчи Байрън към евентуални опити за интимна близост? Щеше ли едно ново приключение с друг мъж да я освободи от невидимите окови на оная вездесеща нощ, благодарение на която Стив все още властваше над нея? И дали Байрън щеше да угаси огнения копнеж, с който той я бе белязал?

Тя зиморничаво сви рамене. Не, това решително не беше верният път.

— Джени? Всичко в ред ли е?

— Внезапно ми стана много студено — гласът й трепереше.

— Да включа ли отоплението?

— Ах, не, Байрън, няма смисъл. Вече пристигаме — тя се облегна назад и затвори очи.

Светлините на фаровете се плъзнаха по белите стени на къщата. Байрън натисна спирачката и спря колата точно пред входната врата.

— Благодаря, Байрън. Беше хубава вечер — Джени се поколеба за миг, после се приведе към него и го целуна по устата. — С удоволствие ще си спомням за вас.

— Аз също, Джени — каза той с предрезгавял глас.

— Лека нощ. Не излизайте. Ще притичам набързо, близо е. В този проливен дъжд само ще се измокрите до кости.

— Глупости! — Байрън скочи от колата, заобиколи откъм нейната страна, отвори вратата, вдигна Джени от седалката и на ръце я отнесе под навеса на верандата. — Така... — той я пусна да стъпи на мраморната настилка. — Е, лека нощ, Джени. Останете със здраве!

Джени гледаше след отдалечаващата се кола, докато светлините ѝ се стопиха в тъмнината. След това бавно тръгна към своята стая.

— Е, беше ли хубаво с Байрън?

Джени отскочи назад.

Стив излезе от сянката и ѝ прегради пътя.

— Бързичкото чукане в кола не е съвсем за изхвърляне. Не мога да отрека, че си има своите предимства — едно пламенно, неангажиращо удоволствие, а след това — „гуд бай завинаги“.

— Свалям ти шапка! — и с презрителна усмивка той ѝ направи път.

На Джени не ѝ достигаше въздух. Тя боязливо се промъкна покрай Стив, провря се в спалнята си, издърпа стъклената врата и я залости отвътре. Вече знаеше, че и тази нощ дълго няма да може да заспи...

— Моля те, тръгвай си вече, Чък. Мразя сбогуванията, които се проточват до последната секунда. Всеки миг е болезнено мъчение, всяка дума е болка и от това раздялата става още по-тежка.

Чък остави оскъдния багаж на Джени на пода в залата за изпращачи, пристъпи и я прегърна.

— Е, всичко хубаво, момиче Джени. Съжалявам, че... не стана точно така, както си го бях представял...

Джени се притисна към него.

— Желая ви с Хелън от сърце всичко най-хубаво, което си пожелаете — тя се усмихваше, а в очите ѝ проблясваха сълзи. — Поздрави от мен Луиз, Уили и Пит и още веднъж им благодари от мое име.

— Ще го направя, Джени, ще го направя. И непременно ми пиши как се чувстваш и какво правиш в големия град.

— Обещавам. А сега си тръгвай! — тя се отдели от него и взе багажа си. — Сбогом, Чък.

— Сбогом, момичето ми.

XI

— Кажете, мем, къде тук може един самотен каубой да окачи торбата си със зоб?

Джени, която току-що бе излязла от асансьора, се завъртя стремително.

— Чък! — тя се взря в усмихнатите му кафяви очи и бурно се хвърли в прегръдките му. — Какво правиш в Сан Франциско, Чък?

— Дела, момичето ми. Ще дойдеш ли с мен да хапнем нещо?

— Разбира се, с удоволствие — Джени отстъпи крачка назад и любопитно го огледа. — Гръм и мълния, Чък, ти много си се променил за тези шест седмици, откакто се върнах във Фриско. Станал си елегантен — истински сериозен бизнесмен.

Чък поласкано се усмихна.

— Вече разполагам с петдесет процента от ранчото. Стив и аз сме равноправни съдружници и всеки от нас има пълноправен глас в управлението му.

— О, Чък, радвам се за теб — тя го притисна към себе си. — Как е Хелън?

— Добре е. Искаме да се оженим през пролетта.

— Чудесно! Най-добрите ми благопожелания за двама ви!

— Благодаря, Джени. Но нека да тръгваме, умирам от глад!

— Че кога ли си се оплаквал от липса на апетит — засмя се Джени.

Двамата прекосиха огромното фойе на застрахователната агенция, в която Джени все така, ден след ден, съвестно продължаваше да изпълнява задълженията си на секретарка, и излязоха на улицата.

— Слушай, Чък, боя се, че не съм съвсем подходящо облечена...

— Не мисля така. Но честно казано, имах намерение да те поканя в моята хотелска стая. Ще поръчаме храна от рум сървиз^[1] и ще можем необезпокоявани да си поприказваме. Съгласна ли си?

— Ами... не знам...

— О, престани, Джени — малко смутено изрече той. — Отиваме ли в моя хотел?

Джени кимна утвърдително и Чък махна на едно такси.

— Хотел „Феърмонт“ — каза той на шофьора и отвори задната врата.

— Все още ми се струва, че сънувам — Джени се вгледа в Чък с нескрита симпатия. — Не мога да повярвам, че наистина си тук.

— Много си отслабнала, момичето ми. Защо не се обади никаква през цялото това време?

Тя наведе глава. Как да обясни на Чък, че се опитва по всякакъв начин да заличи от съзнанието си спомена за Стив? Как да го накара да разбере, че умишлено се товари с прекомерно много работа, само и само от ранни зори до късна вечер да не ѝ остане нито секунда за болезнените ѝ спомени и неудовлетворени копнежи!

— Нямам време, Чък — опита се да му отговори най-повърхностно, макар и да знаеше колко банално ще прозвучи. — Изглежда, шефът ми най-сетне разбра какво биху има в мое лице и ме назначи за своя лична секретарка. Преди две седмици дори се нанесох в собствен малък апартамент. Мисля, че ти си единственият, когото този факт може да впечатли.

— Да! И още как! — Чък внимателно я изучаваше.

Джени се бе променила. Имаше вид на изящна статуетка — нежна и чуплива, но и същевременно по свой особен начин — силна и самоуверена.

— Хотел „Феърмонт“! Моля, господа! — гумите изсвистяха и таксито спря пред входа на хотела.

Чък подаде на шофьора една банкнота.

— Задръжте рестото — каза му. — Ако клиентите ви предварително знаеха с каква скорост ще пътуват, доста щяха да се позамислят дали не би било по-добре да повървят пеша.

Шофьорът се захили.

— Благодаря, господине — даде пълна газ и излетя като ракета от място.

Клатейки глави, Джени и Чък проследиха с поглед яркожълтата кола.

Един портиер в черна кадифена ливрея им отвори вратите и те влязоха в обзаведеното във викториански стил хотелско фойе. Джени

изведнъж се почувства съвсем не на мястото си между прекомерно претрупаните архитектурни орнаменти, богатите позлатени украшения и черен фон, тежките завеси от пурпурночервено кадифе и елегантно облечените гости на хотела.

— Ела — каза тя и избута Чък към решетъчните врати на асансьорите.

Кабината безшумно се изкачи до петнадесетия етаж. Стъпките им потънаха в дебелите ориенталски килими, когато безмълвно тръгнаха по коридора към стаята на Чък.

— Ела тук — Чък неумело пъхаше ключа в ключалката, а после го превъртя доста шумно. — Заповядайте в моите покои, о, най-хубава измежду принцесите! — гръмко извика той.

Джени малко се изненада, макар че отдаде неумелия начин на отключване и шумното навлизане в стаята на известна нервност у него — едно напрежение, което тя, от една страна не можеше да си обясни, а пък, от друга, не заслужаваше и особен интерес.

Тя любопитно се огледа. Намираше се в комфортно помещение, обзаведено със скъпи, вероятно автентични старинни мебели и гарнитура, тапицирана с виненочервен велур. Стенни лампи с гладко полирана месингова арматура и копринени абажури в цвят на старо злато, както и разхвърляните артистично наоколо дискретни лампиони разпръскваха приятно мека светлина. Джени се приближи до прозореца и се загледа надолу в пъстрите светлини на града.

— О, Чък, какъв невероятен изглед! — извика тя очарована.

— Да, да — той хвърли шапката си на едно кресло. — Какво искаш да ядеш?

— Ще ми поръчаш ли стек?

— И какво друго?

— Окей, каубой, ще взема и филе със салата и зеленчуково пюре.

— ... и бутилка сухо френско червено вино, моля — завърши Чък своята телефонна поръчка.

Джени учудено повдигна вежди.

— Откога пиеш вино?

Чък се поколеба, преди да отговори, после махна небрежно ръка и сви рамене:

— Човек трябва да опита от всичко в живота си поне веднъж.

Джени го погледна малко резервирано. Струваше ѝ се, че постепенно осезателно го обзема някакво безпокойство, което от минута на минута растеше.

— Мога ли да си сваля сакото? — попита той и още недоизрекъл думите си, вече го бе хвърлил върху облегалката на креслото.

— Ела, седни до мен и ми разкажи за себе си — той и посочи канапетото. — Значи ти живееш вече в свой собствен апартамент. А имаш ли и други новости — нови познанства например...?

— Може би...

— Нещо трайно ли? — Чък разхлаби вратовръзката си.

— Не съм сигурна — Джени прибра с припрени движения косите си от челото. Нервността му започна да се предава и на нея. — Бих искала да се поосвежа малко в банята, Чък...

— Не! — той скочи. — Искам да кажа, че изглеждаш чудесно, не е нужно... — млъкна и отново седна. — Знаеш ли, че започнах да строя нова къщичка за Хелън и мен? Ще бъде на около половин миля от голямата къща.

На вратата се почука и келнерът вкара в стаята количката за сервиране.

— Желаете ли да остана и да ви поднасям ястията? — попита вежливо той.

— Не, не, благодаря — Чък побърза да подпише сметката. — Не се нуждаем повече от услугите ви.

Той трескаво грабна бутилката и напълни двете високи кристални чаши с бистро рубиненочервено вино.

— За теб, Джени — подаде ѝ чашата и вдигна своята за на здравица.

Джени смаяна отпи малка глътка. Какво ставаше с Чък? Нали винаги бе олицетворение на спокойствието? Не можеше да го познае.

— За теб и Хелън — отвърна на тоста му.

Чък изпразни на един дъх чашата си и я напълни отново:

— За твоята нова самостоятелност...

Макар че Джени отпи само няколко глътки, след малко започна да чувства действието на алкохола. Възпротиви се енергично, когато Чък поиска отново да ѝ налее.

— Достатъчно Чък. Вече съм съвсем замаяна. По-добре да хапнем нещо.

Но Чък, изглежда, не чуваше думите ѝ. Той си наля още вино.

— Мислиш ли понякога за Стив, Джени?

Джени трепна. Трябваша ѝ няколко секунди, за да се овладее.

— А трябва ли? — попита уклончиво тя.

— Можеш ли да му простиш това, което ти причини?

Бъркаше в не зараслата ѝ рана! Джени се поколеба.

— Защо ме питаш, Чък?

— Стив те обича, Джени...

Тя го изгледа като че ли беше привидение. После меко каза:

— Чък, много мило от твоя страна, че си правиш труда, но не можеш да заздравиш една връзка така, както се поправя ограда на пасище. Разбитите сърца не могат отново чисто и просто да бъдат залепени, разбитата любов не се възстановява с чук и няколко пирона. И ако Стив наистина е хранил към мен някакви чувства, той отдавна щеше да ме потърси.

— Джени, след прибирането на добитъка имяхме страшно много работа. Никой не разполагаше дори с една свободна минута... — думите сякаш извираха от устата на Чък.

— Знам, че имаш най-добри намерения, Чък. Но просто е безсмислено — прекъсна го уморено тя.

— Окей, Чък, благодаря ти.

При звука на дълбокия плътен глас Джени се сви като под камшик. „Стив!“ — оформиха устните ѝ, но от гърлото ѝ не излезе нито звук. Тя скочи и отправи гневен поглед към Чък.

— Добре ме подреди! — прошепна почти останала без дъх.

— Моля те, Джени, изслушай Стив! — виновно я помоли той.

Джени залитна към прозореца и се втренчи надолу към мигащите светлини на Сан Франциско.

— Страхотен номер сте избрали вие двамата — беззвучно промълви тя. — Трябва да направите турне с това шоу.

— Джени... Джени, аз те обичам. Стани моя жена, Джени — в гласа на Стив нямаше и следа от обичайната надменност, нито от характерния му сарказъм.

„Не му вярвай. Той иска отново да те изиграе!“ — предупреждаваше я един вътрешен глас.

Някъде много, много далеч тихо се затвори врата.

— Моля те, Джени, изслушай ме... Нека ти обясня...

Тя облегна чело на гладкото студено стъкло на прозореца и се хвана здраво с две ръце за перваза.

— Трябва да знаеш, че аз винаги съм бил идеалист по отношение на жените... Търсех свой идеал и го намерих — поне така си мислех... А тя... ме водеше за носа... сложи ми рога пред всички... Дълго време стоях в черупката си — мразех всички жени и мразех себе си, самосъжалявах се. После реших, че вече съм се освободил от всичко това. И в този момент се появи ти. Старите рани отново се отвориха, болката отново ме замъчи... Озлоблението ми растеше с всеки изминал ден. Аз непрекъснато виждах пред себе си лицето на Ийв... коварната змия... вещицата с ангелско личице... Искях да предпазя Чък от съдбата, от това, което бях изстрадал самият аз, защото мислех, че ти и той... И реших да те прелъстя, за да докажа на Чък колко си покварена, че не заслужаваш любовта му...

Джени запуши ушите си.

— Не искам да слушам нищо повече — измъчено простена тя.

— Но тогава се случи нещо, което не бях предвидил — продължи Стив. — Попаднах в собствената си мрежа: улових се в капана, защото се влюбих в теб. Вярвай ми, аз се борих с всички сили и средства против това чувство, мобилизирах цялата си воля, за да го унищожа. Напразно. Моята самозаблуда прие гротескни форми. Опитах се да те мразя. Но въпреки всичко не можех повече да виждам Ийв в тебе. Ти беше Джени. Джени, която обичах. След нашата първа нощ, когато те направих жена, исках да дойда при теб още на следващата сутрин. Искях да ти призная най-сетне открито моята любов и да те помоля да останеш при мен завинаги. И тогава на пътя ми се изпречи Чък. Не можех, нямах право да отнема момичето на брат си. Изпаднах в най-дълбоко отчаяние. Не можеш да си представиш какви адски мъки изтърпях.

Джени отпусна ръце. Съвсем бавно се обърна и за пръв път тази вечер погледна Стив в лицето. Застина неподвижно и продължи да го гледа, внезапно осенена от закъсняло прозрение.

Стив отривисто си пое въздух.

— Нямах избор. Не можех да измамя Чък. Не можех да го предам по такъв подъл начин. Следователно трябваше да се отнасям с теб студено и равнодушно, да се постарая да те отблъсна от себе си — той я погледна. — Но не бях предвидил, че ти ще ми платиш със същата

монета. В мен се събуди необуздана ревност и ме накара да извърша безумни и непростими неща... Гордостта и безразсъдството ми ме доведоха дотам, да смятам, че от самото начало ти си играла игрички с мен... Тази мисъл ме хвърляше в отчаяние...

— Защо ми разказваш това? Няма ли да престанеш да ме измъчваш?

— Ти не ми вярваш. Разбира се, че не ми вярваш. Как би могла, след като толкова подло злоупотребих с чувствата ти?...

Стив горчиво се усмихна.

— И ето ме сега — един жалък палячо, който не заслужава дори грам съчувствие, защото със собствените си ръце разруши щастието си, любовта си, може би и живота си... Стив, надутият всезнайко! Самомнителният глупак! Величествено, грандиозно! О, Джени... — погледът му изразяваше безкрайна мъка.

Джени все още стоеше неподвижно.

— Защо чака толкова дълго? — попита тя с нисък равен глас, но устните ѝ трепереха.

— Аз... аз се страхувах. Страхувах се, че можеш да ме отблъснеш, да ме пропъдиш, да ме оставиш завинаги сам — изложен на пристъпите на изгарящата ме омраза към мен самия, на една горчива, безнадеждно отлетяла любов, на разочарованието и отчаянието, слагащи отпечатък върху всяка мисъл и действие, на безсмислеността от един празен, пропилян живот... Прости ми, Джени. Прости ми... умолявам те!

Джени колебливо пристъпи напред. Крачка по крачка тя се доближи толкова плътно до него, че телата им почти се докоснаха. И отново, както винаги, тя се почувства магически привлечена от могъщото излъчване на неговата мъжественост.

— Джени? — той потърси погледа ѝ, после безкрайно предпазливо я прегърна и я привлече към себе си.

Сърцето ѝ биеше оглушително в гърдите, по бузите ѝ потекоха горещи сълзи.

— Стив... — прошепна тя и облегна глава на гърдите му.

Той нежно зацелува солените влажни дири по лицето ѝ.

— Джени! — шепнеше ѝ той. — Как копнеех за теб, любима — устните му докосваха нейните като нежно дихание. — Ще се омъжиш ли за мен, Джени?

Тя се поколеба.

— А ти... наистина ли няма да виждаш повече Ийв в мен, Стив? Дори и тогава, когато не сме на едно мнение, когато се караме?

— Ти си действителността от плът и кръв, Джени. Ийв е вече сянка в спомените ми. Любовта ми към теб изтри образа ѝ. До тази любов в сърцето ми няма място нито за нея, нито за която и да било друга жена.

Той погледна Джени и в очите му се четяха и боязън, и надежда едновременно.

— Обичам те, Стив! — Джени обви ръце около шията и го целуна. — Ще стана твоя жена.

Със силен стон Стив я притисна до сърцето си.

— Джени, о, Джени, никога, за нищо на света няма да пусна вече да си отидеш от мен!

---

[1] Рум сървиз — обслужване по стаите в хотелите. — Б.пр. ↑

Издание:

Нора Кейт. Ще те накарам да се влюбиш

Американска. Първо издание

ИК „Слово“, Велико Търново, 1992

Редактор: Йордан Дачев

ISBN: 954-439-071-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.